

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BACĂU
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 330/2026

Ședința publică din 19 Mai 2026

Completul constituit din:

PREȘEDINTE Iulia Monica Enache

Judecător Iuliana Iordan

Judecător Cristina Mădălina Radu

Grefier Amalia Movilă

Pe rol se află pronunțarea pe recursurile declarate de recurenții-reclamanți Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin, de recurentul-reclamant Golăeș Eugen Ștefan și a recursului incident declarat de recurenta-pârâtă SC Agricola International SA împotriva sentinței civile cu nr. 213/14.04.2025 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul cu nr. 2668/110/2023, în contradictoriu cu intimata-Agenția Pentru Protecția Mediului Bacău, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 21.04.2026 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, din lipsă de timp pentru deliberare, instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 05.05.2026 și ulterior pentru data de azi.

CURTEA

Deliberând asupra recursurilor de față, instanța reține următoarele:

Prin **cererea** înregistrată sub nr.2668/110/2023 pe rolul Tribunalului Bacău reclamanții Tarcău Lucian, Țâmboi Matei-Cosmin și Golăeș Eugen-Ștefan au solicitat în contradictoriu cu Agenția pentru Protecția Mediului Bacău și SC Agricola Internațional SA, anularea Autorizației Integrate de Mediu nr.01/27.02.2018 astfel cum a fost actualizată la 21.04.2023 și a Deciziei nr.2 din 03.03.2023, emise pentru punctul de lucru Abator păsări din municipiul Bacău, Calea Moldovei nr.230, repunerea părților în situația anterioară prin desființarea lucrărilor și instalațiilor realizate fără respectarea condițiilor legale și aducerea terenului la starea inițială în temeiul art.26 din Legea nr.292/2018 și art.17 din OUG nr.195/2005, precum și obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Prin **sentința civilă** cu nr. 213 din 14.04.2025 Tribunalul Bacău a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale formulată de pârâta Agricola International SA, a dispus sesizarea Curții Constituționale cu privire la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin.2 și ale art.5 alin.1 din Anexa nr.5 la Legea nr.292/2018, a respins cererea de suspendare a judecării cauzei în temeiul art.413 alin.1 pct.1 Cpc ca neîntemeiată, a respins cererea formulată de reclamanții Tarcău Lucian, Țâmboi Matei Cosmin și Golăeș Eugen Ștefan în contradictoriu pârâtele APM Bacău și Agricola International SA ca neîntemeiată, a respins cererea reclamanților de obligare a pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs principal reclamanții Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin prin care au solicitat admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate, retrimiteră la prima instanță și în subsidiar rejudecarea fondului cauzei și admiterea acțiunii în contencios administrativ formulate, în sensul

anulării Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, și a Deciziei nr. 2 din 3.03.2023, emise de către Agenția pentru Protecția Mediului Bacău.

Recurenții au susținut că soluția de respingere ca neîntemeiată a acțiunii este nelegală întrucât aceștia au invocat ca temei legal legislația specială de mediu în materie de Acord de mediu / Autorizație Integrată de Mediu și incidentă în speță astfel, Ordonanță de Urgență nr. 195 din 22 decembrie 2005 privind protecția mediului, Legea nr. 278 din 24 octombrie 2013 privind emisiile industriale, Legea nr. 292 din 3 decembrie 2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului. Recurenții au apreciat că temeiul de drept este corect invocat, soluția de respingere ca neîntemeiată pare mai mult o inadmisibilitate (ceea ce nu este permis judecătorului să o facă având cadru legal de analiză) sau o respingere ca nefondată a acțiunii (ceea ce este iarăși o eroare vădită de judecată), motivarea judecătorului fiind contradictorie din considerente se relevă faptul că considerentele țin de fondul problemei nu de netemeinicie, dar soluția este de respingere ca neîntemeiată a acțiunii.

Pe fondul cauzei recurenții au arătat că argumentele judecătorului încalcă autoritatea de lucru judecat a Deciziei CA Bacău 234/2022, prin aceea că eludează considerentele și dispozitivul judecătorilor Curții de Apel Bacău în ceea ce privește necesitatea existenței acordului de mediu, necesitatea studiului de impact și a evaluării obligatorii de mediu, mergând pe logica că acordul de mediu poate fi înlocuit de o Autorizație Integrată de Mediu (AIM).

Recurenții au mai susținut că același operator (Agricola) a solicitat revizuri repetate a Deciziei 234, pierzând definitiv aceste litigii în dosarele: 299/32/2022 și 57/32/2024, ba mai mult a continuat lucrările sub acordul de mediu anulat, până când a fost obținută suspendarea acestor lucrări, prin sentința din 6 iunie 2022, nr. 346/2022 a Tribunalului Bacău.

Au mai arătat recurenții că în baza acestor "noi" lucrări APM a emite AIM-ul care în mod obiectiv este nul absolut în baza legislației de mediu invocate și Deciziei 234/2022 a CA Bacău, care a stabilit definitiv calea de intrare în legalitate atât a APM cât și a modalității aleasă de operator.

Prin urmare, recurenții au susținut că soluția Tribunalului Bacău, pare să ignore în totalitate că soluția juridică de realizare a dreptului este numai cea stabilită definitiv de Curtea De Apel Bacău prin Decizia 234/2022, prin punerea în aplicare a exigențelor acesteia.

Intenția vădită a APM și Agricola a fost de transformare a actului administrativ de reglementare, a acordului de mediu în AIM, prin spargerea în bucăți a proiectului inițial, ca și cum impactul de mediu inițial ar fi dispărut prin magie, împreună cu factorii poluanți, acordul vecinilor și distanțele de siguranță.

Deși judecătorul de fond recunoaște echivalența instalațiilor dintre cele două acte administrative, acesta nu recunoaște nici o valoare juridică Acordului de Mediu nr. 8/24.08.2020, opinând nu numai că n-ar fi necesar dar și că AIM ar fi fost singura modalitate de intrare în legalitate, încălcând prin motivare considerentele și autoritatea de lucru judecat a Deciziei 234/2022, precum și considerentele de fapt ale suspendării autorizației de construire nr. 195/2020 prin sentința nr. 346/2022 din 6 iunie a Tribunalului Bacău.

Așadar, recurenții au precizat că sub aparența invocării străine a unei spete CJUE judecătorul de caz pronunță o albire a APM cât și a operatorului poluant, cu eludarea gravă a legilor aplicabile, precum și în ceea ce privește condiționările emise de APM în pagina 52 din Acordul de Mediu nr. 8/24.08.2022.

Necesitatea existenței Acordului de mediu este non discutabilă întrucât se întrunesc toate elementele legale ale existenței acestuia, pornind de la definiția acordului de mediu, așa cum este prevăzut de art. 2 pct. 3 din OUG 195/2005.

Recurenții au învederat că judecătorul de la fond a uitat distincția dintre formularea imperativ legală și posibilitatea facultativă a APM și a operatorului beneficiar, de a opta între actele de reglementare de mediu, posibilitate care nu există întrucât acordul de mediu a fost anulat definitiv prin Decizia 234/2022 a CA Bacău, fiind nevoie de un nou acord, nu de un AIM și fiind nevoie de respectarea exigențe legale.

După implementarea proiectului analizat, capacitatea maximă de sacrificare a abatorului va fi de 13.500 păsări/oră (cca 190 tone/zi carcasă), situație în care activitatea va intra sub incidența prevederilor Directivei 2010/75/UE, transpusă în legislația națională prin Legea 278/2013 privind emisiile industriale, anexa 1, punct 6.4 a) Exploatarea abatoarelor cu o capacitate de producție de peste 50 de tone carcasă/zi. Conform Deciziei de punere în aplicare (UE) 2023/2749 a Comisiei din 11 decembrie 2023 de stabilire a condițiilor BAT pentru abatoare prin greutatea carcasei se înțelege: greutatea corpului rece al animalului sacrificat după sângere, jumulare și eviscerare. Greutatea include organe comestibile - viscere.

La finalizarea proiectului se va notifica ANMAP-Direcția Județeană de Mediu Bacău, în vederea întocmirii procesului verbal de constatare a realizării lucrărilor prevăzute în actul de reglementare. Procesul verbal întocmit la finalizarea lucrărilor se anexează și face parte integrantă din procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor. Se va obține autorizație integrată de mediu înainte de începerea activității, conform Ordinului 818/2003 pentru aprobarea Procedurii de emitere a autorizației de mediu, cu modificările și completările ulterioare.

Recurenții au mai susținut că în decizia etapei de încadrare, proiect afișat în data de 25.04.2025 pentru proiectul „Modernizarea unității de abatorizare în localitatea Prăjești, comună Prăjești, județul Bacău, pe pagină web a Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate în care beneficiarul este tot SC Agricola Internațional SA, ANMAP și-a reamintit ce prevăd normele europene de mediu și explică în mod detaliat că Agricola Internațional SA trebuie să parcurgă studiul de evaluare a impactului asupra mediului. Tot ANMAP explică că la finalizarea lucrărilor care se fac în baza actului de reglementare, Agricola are obligația să solicite recepția lucrărilor (verificarea de către ANMAP a respectării condițiilor impuse prin actul de reglementare-acordul de mediu) prin întocmirea unui proces verbal care se anexează la documentația de actualizare.

Recurenții au învederat că la pagina 52 din Acordul de Mediu nr. 8/24.08.2020, act de reglementare (administrativ) care a fost eliberat de APM Bacău pentru a-i permite SC Agricola Internațional SA să-și înlocuiască instalația veche cu o capacitate de 8000 capete/h, cu una nouă ce are o capacitate sporită de 13.500 capete /h i se impune Agricolei să solicite actualizarea Autorizației integrate de mediu, înainte de începerea activității, în baza Ordinului 818/2003 pentru aprobarea procedurii de emitere a autorizației.

Așadar este cât se poate de limpede că APM cunoștea și cunoaște procedura, doar că în cazul Agricola face abstracție că societatea, la finalizarea lucrărilor prin care au schimbat complet instalația de abatorizare, nu au chemat APM să verifice dacă au respectat condițiile impuse prin Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020 în vederea eliberării procesului verbal de recepție care se anexează la cererea de actualizare. Chiar dacă ar fi avut un proces verbal de recepție, acesta și-ar fi pierdut puterea juridică după pronunțarea Deciziei 234/2022 a CA Bacău.

Procedura de actualizare AIM în formă simplificată este permisă doar în situația în care instalația de abatorizare nu depășea pragul de 50 t zi, adică (<) mai mică, sub 49,99 t zi. În cazul de față, ea poate fi utilizată pentru a produce peste 200 t zi, situație în care Agricola fără studiu de evaluare a impactului, acord de mediu nu putea să o monteze și nici să o utilizeze.

Recurenții au mai susținut că judecătorul de fond greșește când apreciază ca fiind corectă și legală, impunerea de către APM societății Agricola, să folosească instalația doar în limita capacității de 160 t zi. Nimeni nu va ști niciodată câte capete vor sacrifica pe zi cei de la Agricola, atât timp cât ei au pe amplasament o instalație nouă, care a fost montată fără actul de reglementare (Acordul de mediu nr.8/24.08.2020) ce a fost anulat definitiv prin Decizia 234/2022 a CA Bacău.

Prin comparație raportându-se la Decizia etapei de încadrare proiect afișat în data de 25.04.2025 pentru proiectul „Modernizarea unității de abatorizare în localitatea Prăjești, comună Prăjești, județul Bacău, se poate observa că Agricola pentru o unitate de abatorizare cu o capacitate maximă de exploatare 4000 capete/h, realizează cca 60 t zi, așadar în cazul

abatorului de pe Calea Moldovei nr. 230, din cartierul Gherăiești, municipiul Bacău, pentru o capacitate maximă de exploatare de 13.500 capete/h cantitatea de carcasă ajunge la 202,2 t carcasă pe zi.

Așadar, recurenții au susținut că judecătorul nu poate admite că Agricolei i s-a impus să sacrifice doar 160 t zi cu o instalație care poate atinge capacitatea de 202,2 t zi. Este nelegal ca autoritatea de mediu care a fost sesizată (APM Bacău) atât cu Acordul de mediu nr. 8 pe care l-a eliberat la data de 24.08.2020, cât și cu privire la Autorizația Integrată de Mediu, să considere în baza legislației speciale aplicabile că aceleași construcții, instalații, extinderi, pot fi reavizate ulterior anulării Acordului de mediu sub considerentul AIM, Agricola folosind din start instalația de abatorizare la stadiul în care se găsește pe Acord. Mai mult SC Agricola Internațional SA nici măcar nu a sistat lucrările care se executau în baza Acordului de Mediu până când nu s-a obținut suspendarea lucrărilor de execuție prin Hotărâre 346/2022 a Tribunalului Bacău. Acest aspect l-au sesizat și cei de la Garda de Mediu Bacău în urma controlului pe care l-au realizat în de 04.05.2022, motiv pentru care a fost întocmită sesizare penală către Parchetul de pe lângă Judecătoria Bacău cu privire la fapta prevăzută de OUG 195/2005, aprobată de Legea nr. 265/2006, cu modificările ulterioare, art. 98, alin 2, lit. c.

APM Bacău a emis două soluții juridice, imposibil de realizat în cauză prin mijloace diferite (pentru că legea are alte criterii la Acordul de mediu și altele la AIM). APM Bacău a unificat nelegal exigențele Acordului de mediu cu cele ale AIM fără ca legislația specială de mediu să-l permită, în speță fiind o chestiune de sănătate și de mediu. APM Bacău apără două acte administrative (Acordul și AIM) care nu pot exista în cazul abatorului din cartierul Gherăiești în mod separat dar pe care APM Bacău le separă din momentul în care Acordul de mediu nr. 8 din 24.08.2020 a fost anulat de CA Bacău prin Decizia nr. 234/2022.

Recurenții au arătat că judecătorul fondului a constatat că instalațiile au fost schimbate dar consideră că noua instalație nu se supune Legii 278/2013, chiar dacă ea depășește pragul de 50 t carcase/zi cu aproximativ 150 t carcase/zi. Cu alte cuvinte noua instalație de abatorizare depășește de trei ori pragul de 50 t care semnifică modificare substanțială conform Anexei 1, 6.4 a). În viziunea judecătorului dacă APM „îngheață” capacitatea de producție la 160 t/zi, Agricola poate intra în legalitate și actualiza AIM fără a realiza un studiu de impact pentru noua instalație. Noua instalație capătă identitatea vechii instalații vândute de Agricola în Africa de Sud fiind practic donată de APM pentru a putea funcționa în condițiile celei vechi. Așadar chiar dacă capacitatea instalației este de 13 500 capete /h aceasta trebuie să taie 8000 capete/h pentru a respecta condițiile celei vechi altfel dacă ea este operată la 13 500 capete /h nu mai e identitate.

Recurenții au menționat că atât judecătorul fondului cât și ANMAP nu înțeleg faptul că pentru a putea monta o instalație nouă care are ca și caracteristici o capacitate de procesare sporită cu peste 5500 capete pui oră, de la 8000 putere maximă cât avea cea veche la 13 500 acum, era nevoie de act de reglementare, Acord de mediu. Actul de reglementare cuprinde o multitudine de studii și măsurători care se concretizează într-un raport de impact asupra mediului și sănătății populației.

Când s-a actualizat AIM, SC Agricola Internațional a informat generic recurenții că modificarea instalației de abatorizare s-a făcut în baza actelor de reglementare emise de către autoritatea de mediu dar fără a nominaliza care sunt acele acte de reglementare dintr-un motiv cât se poate de evident, actul de reglementare nu mai există, respectiv Acordul de Mediu nr. 8/24.08.2020, pentru că fusese anulat de către Curtea de Apel Bacău. Actualizarea unei instalații care depășea pragul de 50 t (Anexa 1, 6.4, a. Legea 278/2013), nu putea fi schimbată fără act de reglementare, Acord de mediu și cu atât mai mult nu putea fi actualizată în baza Ordinului 818/2003 cum era stipulat în Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020 la pagina 52.

Recurenții au mai învederat inaplicabilitatea CJUE invocată de către judecătorul de fond, întrucât nu se referă la identitate de speță, obiectivul poluator se află în mijlocul cartierului Gherăiești din municipiul Bacău, iar legătura pe care o face judecătorul cu speța CJUE este eronată, deoarece acesta apreciază că se aplică identitate de rațiune cu speța noastră dar în același timp apreciază că acțiunea este lipsită de temei nu nefondată, în plus în UE nu

există abatoare în mijlocul orașelor sau cartierelor ci la limita sau în afara localităților. Prin urmare invocarea CJUE a fost făcută ca să dea o notă de studiu academică unei erori judiciare, acesta neavând în vedere legislația specială de mediu și neștiind distincția între Acord de mediu și Autorizație Integrată de Mediu.

Recurenții au mai arătat că obiectivele poluatoare prezentate de judecător în spețele CJUE cât și abatorul de păsări al Agricolei Internațional, se regăsesc în Anexa 2 a Legii 292/2018 și în Anexa 1 a legii 278/2013 pentru care este necesar obținerea acordului de mediu și realizarea Raportului de impact asupra mediului. Nu se poate face o comparație între obiectivele poluatoare și a se stabili care este mai nociv, pentru că ele se supun toate evaluării impactului asupra mediului, motiv pentru care interpretarea judecătorului este nelegală și netemeinică.

Legat de Ordinul 119/2014 și a distanței de protecție sanitară minime de 500 m față de zonele locuite, recurenții au susținut judecătorul de fond precizează că de fapt Curtea de Apel Bacău prin Decizia 234/2022 s-a raportat la proiectarea extinderii și apropierea unor noi construcții de locuințele reclamanților.

Recurenții au invocat nelegalitatea motivării judecătorului de fond care spune că AIM nu modifică distanțele. Așadar configurația abatorului nu mai este așa cum era prevăzută în AIM 2018, în 2023 este mult mărită cu apropierea considerabilă a spațiilor de recepție, tranșare, eviscerare generatoare de disconfort olfactiv persistent, trafic sporit autocamioane, de locuințele reclamanților.

Mai mult, o mare parte din instalații au fost extinse, prin reconfigurarea spațiilor existente, suprapunerea și interconectarea lor, rezultând astfel un nou tunel frigorific, numărul lor ridicându-se la șase(6) când inițial erau 5.

Recurenții au arătat că la o distanță de aproximativ 40 m de perimetrul vechi al abatorului, s-au montat pe o construcție metalică șase unități mari de răcire, care generează un zgomot puternic atunci când funcționează (mai tot timpul) unități care fac parte din instalația autorizată prin AIM actualizat în 2023 și care nu existau în vechea configurație a abatorului, apropiindu-se așa cum se precizează în Decizia 234/2022 de locuințele reclamanților și producând un puternic disconfort.

Recurenții au susținut că în mod greșit judecătorul fondului a reținut că Ordinul 119/2014 nu e „incident în actuala configurație a abatorului” „ci strict în raport cu extinderea proiectată cât timp configurația abatorului nu mai este aceea din anul 2018, când s-a eliberat actul de funcționare AIM 2018, ea este modificată de lucrările de extindere executate după luna august 2020, în baza Acordului de Mediu nr. 8/24.02.2020 și a AC nr. 195/2020 și anume Extindere zonă recepție (555m²), Compresoare răcire fixate pe construcție metalică NOUĂ (6 bucăți), suplimentarea unui tunel de răcire (5 existente + unul nou).

Recurenții au mai arătat că în ultimul paragraf al motivării, judecătorul face referire la OUG nr. 195/2005 în ceea ce privește disconfortul olfactiv, în contextul acordului de mediu anulat și insinuează că măsurătorile pe care APM Bacău le-a realizat între 2021-2022, au indicat încadrarea în limitele de emisie reglementate sugerând completarea raportului de impact asupra mediului cum ar fi cerut CA Bacău, ca și cum acest RIM, Acord de mediu ar putea fi completat ulterior, pentru a elimina deficiențele constatate. Tot judecătorul mai spune că reclamanții nu au depus buletine de analiză sau rapoarte contrare privind depășiri ulterioare ale valorilor poluanților olfactivi, ca și cum datoria persoanelor fizice, locuitori ai cartierului Gherăiești de mai bine de 107 ani (familia Tarcău) ar trebui să suplinească autoritățile publice care au datoria legală prin Constituție să protejeze sănătatea populației. În toată această perioadă în care SC Agricola SA și APM Bacău plăteau studii și făceau măsurători pentru a crea o legalitate aparentă obiectivului industrial în timp ce, cetățenii cartierului Gherăiești obțineau în instanță Anularea Acordului de mediu nr. 8/24.08.2020, hotărâre pe care SC Agricola a încercat să o anuleze prin introducerea a două revizuri.

Recurenții au susținut că întreaga instalație care se regăsește în AIM este de fapt instalația prezentată detaliat în Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020 anulat definitiv de către CA Bacău prin Decizia 234/2022. Așadar tot ce s-a realizat în baza Acordului anulat, trebuia supus

unui alt studiu de impact asupra mediului (RIM), trebuia obținut un alt acord de mediu și abia după aceea se putea actualiza AIM prin Ordinul 818/2003.

În cazul de față, Acordul de mediu anulat, a produs efecte și după pronunțarea Deciziei 234/2022, prin actualizarea AIM 2023 (care nu mai putea fi actualizată prin Ordinul 818/2003, pentru că schimbarea radicală a instalației cu o capacitate de exploatare cuprinsă între 0-200t/zi, depășește pragul de 50t/zi și se supune evaluării impactului asupra medului).

Regularizarea AIM fără actul de reglementare valabil, printr-o înțelegere dintre APM Bacău și Agricolă Internațional, nu se poate considera culpa de netemeinicie a reclamanților și tragerea la răspundere a acestora.

Rezultatul anulării Acordului de mediu este actualizarea Autorizației Integrate de mediu nr. 1 din 27.02.2018 în anul 2023 și pedepsirea cetățenilor români care au luptat pentru dreptul la un mediu sănătos, dreptul la o viață sănătoasă, viață de familie și proprietate.

Prin actualizarea AIM și punerea în legalitate a instalației de abatorizare extinse au fost încălcate dreptul la viață privată, de familie și domiciliu a persoanelor rezidente în imediata vecinătate a abatorului.

Așa cum este consacrat prin art. 8 din CEDO, dreptul persoanelor la respectarea vieții private și de familie impune autorităților publice luarea măsurilor corespunzătoare pentru evitarea imixtiunilor arbitrare în viața particulară a cetățenilor, pentru asigurarea unui climat de conviețuire pașnică și demnă, întemeiat pe respect și considerație reciprocă între membrii colectivității.

Or, prin actualizarea AIM fără să mai existe actul de reglementare în baza căruia s-au schimbat și extins toate instalațiile de abatorizare, autoritatea publică locală nu a respectat reclamanților acest drept.

Încălcarea acestui drept fundamental, respectiv art. 8 din CEDO, al reclamanților Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin a fost recunoscută și de către Curtea de Apel Bacău în motivarea Deciziei 234/2022 din dosarul 540/110/2021.

Recurenții au mai arătat că în contextul în care, în cauză s-a făcut dovada, că Autorizația Integrată de Mediu se actualizează după finalizarea lucrărilor stabilite prin Acordul de mediu, înaintea începerii activității de producție, prin Ordinul 818/2003 și totuși autoritatea publică de mediu, APM Bacău a actualizat AIM la data de 21.04. 2023 în lipsa Acordului de mediu nr. 8/24.08.2020, care a fost anulat de CA Bacău, prin Decizia 234/14 aprilie 2022, autorizând o instalație de abatorizare extinsă care poate atinge praguri de capacitate de peste 200t/zi, se impune anularea acesteia.

În drept recurenții au invocat prevederile art. 20 alin 1 din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 488 alin. 1 pct. 6,7 și 8 C.p.c., și în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea 554/2004 raportat la soluția pronunțată.

Recurentul Golăeș Eugen Ștefan a formulat, de asemenea recurs principal prin care a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a hotărârii atacate, rejudecarea fondului și admiterea acțiunii în sensul anulării Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018 actualizată la 21.04.2023 și a Deciziei nr. 2 din 3.03.2023, precum și obligarea intimaților la plata cheltuielilor de judecată.

Recurentul a precizat că în ceea ce privește situația procesuală a instituției publice emitente a actelor administrative atacate, care a avut calitatea de pârâtă în faza de judecată în primă instanță, respectiv Agenția pentru Protecția Mediului Bacău, trebuie notat că, în baza art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 103/2024, aceasta a fuzionat prin contopire cu Agenția Națională pentru Protecția Mediului, cu Agenția Națională pentru Aree Naturale Protejate, precum și cu toate celelalte agenții județene de protecția mediului din țară.

Pe acest fundament, conform art. 1 alin. 5 din O.U.G. nr. 103/2024, începând cu data intrării în vigoare a H.G. nr. 311/2025 privind Organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate (3.04.2025), persoana juridică Agenția pentru Protecția Mediului Bacău și-a încetat existența juridică proprie și a devenit Agenția Națională pentru Mediu și Aree Protejate.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 103/2024, Agenția Națională pentru Mediu și Arie Protejate se subrogă în toate drepturile și obligațiile Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate, Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și ale agențiilor centru protecția mediului, adică inclusiv în toate drepturile și obligațiile preexistente ale Agenției pentru Protecția Mediului Bacău.

Astfel, devin aplicabile dispozițiile art. 38 C.p.c., care stabilesc, printre altele, transmisiunea calității procesuale pe cale legală ca urmare a transmisiunii drepturilor ori situațiilor juridice deduse judecătii.

Din lectura considerentelor pe care se sprijină sentința civilă nr. 213/2025 din 14.04.2025, pronunțată de către Tribunalul Bacău, prezentate la paginile 11-13 din hotărârea atacată, a susținut recurentul că acțiunea în contencios administrativ formulată de către reclamantii i-a fost respinsă, în esență, pentru următoarele argumente, respectiv faptul că modificarea instalației de abatorizare a cărei funcționare a fost aprobată prin Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către Agenția pentru Protecția Mediului Bacău, nu ar fi reprezentat o modificare substanțială în sensul Legii nr. 278/2013; faptul că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltată în interpretarea Directivei UE 2010/75 și a Directivei UE 2011/92 invocată ca reguli de drept în susținerea acțiunii în contencios administrativ, ar fi irelevantă pentru cauza de față, deoarece nu ar exista „dovezi tehnice actuale ale unui pericol serios” rezultat din activitatea actualizată a abatorului de păsări.

Compararea acestor considerente la cele în raport de care reclamantii au criticat legalitatea actelor administrative atacate, conduc la concluzia că raționamentele prezentate de către prima instanță sunt netemeinice și nelegale, deoarece se bazează pe aplicarea greșită a art. 5 alin. 1 și 3 din Legea nr. 278/2013, Hotărârea din 25.06.2024, pronunțată în cauza C-626/22 de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene și art. 148 alin. 2 și 4 din Constituție, art. 20 alin. 3 din Legea nr. 278/2013, art. 7 alin. 5 din Legea nr. 292/2018, precum și art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel cum acestea au fost interpretate prin Hotărârea din 9.04.2024 (paragrafele 544-545), pronunțată în cauza Asociația KlimaSeniorinnen Elveția și alții c. Elveției (cererea nr. 53600/20), de către Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Recurentul a arătat că chestiunea caracterului esențial al modificării, este tranșată și asumată definitiv, inclusiv de către Agenția pentru Protecția Mediului Bacău (în continuare A.P.M. Bacău), printr-un act administrativ intrat definitiv în circuitul civil, și de către societatea Agricolă Internațional S.A. care nu a contestat acest act, ci l-a respectat întocmai, precum și, cel mai important, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, pronunțată chiar împotriva intimațiilor din cauza de față.

Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău cu privire la noua instalație de abatorizare la care se referă procedura de aprobare a proiectului denumit „Extindere abator păsări” prin care A.P.M. Bacău a explicat, chiar de la pagina 1, faptul că proiectul se supune evaluării impactului asupra mediului prevăzute de Legea nr. 292/2018, deoarece privește modificări și extinderi ale unui abator care pot avea efecte semnificative negative asupra mediului, cu următoarea justificare: „proiect de dimensiuni mari realizat în scopul extinderii și modernizării unității de abatorizare păsări (...) achiziție linie tehnologică pentru abatorizare păsări.”

Agricola a respectat această obligație care i-a fost impusă și a parcurs procedura de evaluare a impactului asupra mediului fără să conteste obligația impusă în sarcina sa în baza Legii nr. 292/2018, procedură care s-a finalizat prin emiterea Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat apoi definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău;

Prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, Curtea de Apel Bacău, a stabilit, cu autoritate de lucru judecat, că noua configurație a abatorului, adică cea modificată conform Deciziei etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.202) și a Acordului de mediu nr. 8 din

24.08.2020, aflată astăzi în funcțiune în baza autorizației integrate de mediu atacate, reprezintă o modificare substanțială.

Recurentul a susținut că regula de drept imperativă derivată din considerentele și dispozitivul Hotărârii din 25.06.2024, pronunțată în cauza C-626/22 de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene (obligatorie pentru toate instanțele din România în temeiul principiului cooperării loiale, astfel cum acesta este enunțat de art. 4 din 3 Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene și art. 148 alin. 2 și 4 din Constituție, potrivit căreia nici măcar nu este relevantă dacă modificarea instalației este esențială sau nu, ci orice operațiune de reexaminare a unei instalații pentru care este necesară actualizarea autorizației integrate de mediu necesită evaluare prealabilă a efectelor activității instalației în cauză atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane.

Recurentul a susținut că, în vădită contradicție cu considerentele sentinței atacate, Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene a stabilit o interpretare general valabilă pentru Directiva 2010/75/UE și pentru toate actele normative adoptate în transpunerea acesteia, fără să conteze care este natura activității supuse aprobării prin emiterea autorizației integrate de mediu.

În raport de aceste constatări evidente, care rezultă din simpla lectură a înscrisurilor evocate, aflate la dosarul cauzei, coroborate cu înscrisurile produse chiar de către Agricola la termenul de judecată din 3.06.2024, din care rezultă vânzarea integrală a instalației vechi de abatorizare încă din anul 2020, demonstrează dincolo de orice dubiu că desfășurarea activității în condițiile autorizate inițial prin autorizația inițială integrată de mediu din 2018 era și este complet imposibilă, în nicio circumstanță.

Cu alte cuvinte, societatea Agricolă a schimbat, începând cu anul 2020, întreaga instalație de abatorizare, în baza acordului de mediu anulat definitiv de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, tocmai datorită faptului că acest acord a fost emis pe baza unei evaluări de impact superficiale și lacunare.

Recurentul a mai susținut că în anul 2023, pentru a ocoli autoritatea de lucru judecat a acestei hotărâri definitive, A.P.M. Bacău a emis, în mod fraudulos, o pretinsă actualizare a autorizației integrate de mediu (Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023), prin care a mascat, sub formularea menținerii condițiilor inițiale, autorizarea unei instalații de abatorizare complet noi, care nu a făcut niciodată obiectul unei proceduri legale de evaluare a impactului, printr-un acord de mediu valabil emis.

Dincolo de descoperirea acestui abuz stupefiant comis de către funcționarii publici responsabili din cadrul A.P.M. Bacău pentru a procura beneficii ilicite societății Agricola, adusă în atenția primei instanțe, sunt și mai frapante soluția și considerentele din cuprinsul sentinței atacate, care denotă strădania de a acoperi prin interpretări scoase din context nelegalitatea Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, și faptul deosebit de grav că acest act administrativ a autorizat exploatarea unei instalații periculoase pentru mediu și sănătatea umană fără ca aceasta să fi fost vreodată legal analizată din perspectiva impactului asupra sănătății umane și a mediului.

Premisa și concluzia emiterii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, constă în faptul afirmat în cuprinsul acestui act administrativ, potrivit căruia societatea Agricolă a fost autorizată să exploateze instalația de abatorizare în condițiile și limitele stabilite în actul precedent, adică Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018.

Or, desfășurarea activității în condițiile și limitele stabilite în actul precedent, eliberat în anul 2018 era imposibil de realizat în anul 2023, când a fost emis actul administrativ atacat, pentru simplul motiv că instalația de abatorizare autorizată inițial nu mai există pe amplasament încă din 2020.

Chiar societatea Agricolă a dovedit, din proprie inițiativă, prin înscrisurile depuse la dosarul primei instanțe la termenul de judecată din 3.06.2024, că a vândut în Africa de Sud întreaga instalație veche de abatorizare.

Așadar, falsitatea premisei și falsitatea concluziei Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, au fost demonstrate, fără putință de tăgadă, chiar de către beneficiarul acestui act administrativ.

Prin urmare, la data emiterii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, desfășurarea activității în condițiile autorizate inițial în 2018, prin autorizația integrată de mediu din 2018, era complet imposibilă, pentru simplul motiv că întregul proces tehnologic a fost înlocuit cu unul complet nou, care a făcut obiectul unei evaluări de impact ilegale, anulată definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău.

Premisă reală de la care pleacă întreaga situație de fapt și juridică deduse judecății în cauza de față este reprezentată de un act administrativ emis tocmai de către A.P.M. Bacău chiar la solicitarea Agricolă, respectiv Decizia Etapei de Încadrare nr. 107 din 28.04.2020, a cărei validitate nu a fost contestată de către nimeni niciodată și a fost confirmată indirect de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022.

Prin Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, A.P.M. Bacău a stabilit cu efecte definitive în circuitul civil faptul că noua instalație de abatorizare utilizată în prezent de către societatea Agricolă și care face obiectul Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, se supune obligației „evaluării impactului asupra mediului”.

Recurentul a susținut că prin Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, A.P.M. Bacău a stabilit, cu efecte definitive în circuitul civil, faptul că schimbarea radicală a instalației de abatorizare reprezintă o modificare substanțială a instalației existente pe amplasament, motiv pentru care se supune obligației de evaluat e prealabilă a impactului asupra mediului.

Corectitudinea acestei obligații impuse în sarcina societății Agricola, de a parcurge, anterior amplasării și, mai ales, anterior pornirii exploatării acestei noi instalații de abatorizare, a fost confirmată indirect de către Curtea de Apel Bacău, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022.

În urma emiterii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, societatea Agricola a primit dreptul de a pune în funcțiune și de a exploata nouă linie de abatorizare, complet înlocuită și reorganizată.

Așa cum a arătat și mai sus, această nouă linie de abatorizare, complet nouă, nu a făcut niciodată obiectul unei evaluări legale de impact asupra mediului sau asupra sănătății umane legal desfășurate.

Această nouă instalație de abatorizare a presupus înlocuirea integrală a instalației utilizate anterior (în baza autorizației din 2018) și a întregului fluxul tehnologic din incinta abatorului. Acest fapt este dovedit chiar prin înscrisurile întocmite de către societatea Agricola.

Această nouă instalație de abatorizare a fost amplasată în clădirea abatorului în baza Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

În baza Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, a cărei legalitate este contestată în cauza de față, Agricola a primit dreptul de a pune în funcțiune și de a exploata acea instalație de abatorizare în legătură cu care Curtea de Apel Bacău, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, a concluzionat, cu putere de lucru judecat, că era și este ilegală și că trebuia supusă unei evaluări legale și complete a impactului asupra mediului legal desfășurate.

În această privință, recurentul a menționat că trebuie observat că, în contradicție cu susținerea potrivit căreia pentru înlocuirea în sine a instalației de abatorizare nu ar fi fost necesară obținerea unui acord de mediu, în realitate, acordul de mediu a fost emis, în primul rând, tocmai în raport de înlocuirea instalației de abatorizare, în baza criteriilor stabilite prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău, prin care s-a stabilit că este necesară evaluarea impactului asupra mediului.

Din acest act administrativ obligatoriu pentru toate părțile cauzei de față, valabil și astăzi și necontestat de către nimeni, rezultă că obligativitatea parcurgerii procedurii de evaluare a impactului asupra mediului a fost impusă, în primul rând, datorită modificărilor substanțiale a liniei tehnologice de abatorizare, care urma să fie înlocuită complet cu una nouă. Abia în al doilea rând, și cu titlu subsidiar, A.P.M. Bacău s-a referit la creșterea capacității de abatorizare de la 8.000 de capete pe oră la 13.500 de capete pe oră.

Or, în raport de această concluzie stabilită cu autoritate de lucru judecat și imposibil de contestat de către niciuna dintre părțile din cauza de față, coroborată cu forța obligatorie a Deciziei etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău și neconstatată niciodată de către societatea Agricolă, modificarea radicală a configurației abatorului, prin înlocuirea instalației de abatorizare, nu putea fi autorizată pentru exploatare fără ca anterior să fi fost reluată procedura de evaluare a impactului asupra mediului, adică după emiterea unui nou acord de mediu în condiții de legalitate.

Cu privire la relevanța acordului de mediu în procedura de evaluare a impactului asupra mediului, recurentul a susținut că din lectura dispozițiilor art. 18 alin. 1 rap. la art. 2 lit. d) din Legea nr. 292/2018 rezultă că, de fapt, parcurgerea evaluării impactului asupra mediului se finalizează prin emiterea acordului de mediu, care constituie act administrativ.

Recurentul a susținut că este cât se poate de clar că evaluarea impactului asupra mediului este inexistentă juridic fără un acord de mediu legal emis.

Referitor la unicitatea proiectului denumit explicit „Extindere abator păsări” recurentul Golăeș a arătat că argumentul central al reclamanților se referă la aplicarea autorității de lucru judecat a Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, prin care s-a dispus anularea Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, emis de către A.P.M. Bacău, în raport de actele subsecvente emise tot de către A.P.M. Bacău în beneficiul societății Agricolă, care fac obiectul analizei de legalitate în cauza de față.

Pe scurt, reclamanții susțin că, odată cu pronunțarea de către Curtea de Apel Bacău a Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, prin care a fost anulat Acordul de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, sancțiunea nulității intervine și asupra tuturor actelor subsecvente acestuia, adică, implicit, și asupra Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către A.P.M. Bacău, pentru simplul motiv că toate aceste acte se referă la același proiect, care cuprinde, în principal, modificarea integrală a instalației tehnologice și, în subsidiar, extinderea capacității instalației de abatorizare de la 8.000 de capete/oră la 13.500 de capete/oră.

A.P.M. Bacău și societatea Agricolă susțin că, de fapt, procedura de aprobare a proiectului denumit „Extindere abator păsări” a cuprins două etape distincte, fără nicio legătură sau influență reciprocă, în sensul că emiterea Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat apoi de către Curtea de Apel Bacău, nu are nicio legătură cu emiterea Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către A.P.M. Bacău, cu toate că se referă la același proiect și aceleași instalații de abatorizare, înlocuite încă de la începutul anului 2021.

Concluzia rezultă din analiza următoarelor înscrisuri aflate la dosarul primei instanțe, conform căreia documentația pentru obținerea acordului integrat de mediu „Extindere abator păsări-SC Agricolă Internațional SA Bacău”, întocmită de către societatea Agricolă și înregistrată la A.P.M. Bacău sub nr. 16066 din 24.10.2019, explică foarte clar că proiectul cuprinde „achiziție linie tehnologică pentru abatorizare păsări” și că presupune „achiziția și montarea întregii linii de abatorizare păsări”.

A mai susținut recurentul că Decizia etapei de încadrare nr. 338 din 17.12.2019, emisă de către A.P.M. Bacău explică, la paginile 1-2, faptul că proiectul se supune evaluării impactului asupra mediului prevăzute de Legea nr. 292/2018, deoarece privește modificări și extinderi ale unui abator care pot avea efecte semnificative negative asupra mediului.

Decizia de respingere a solicitării de emitere a acordului de mediu nr. 11 din 6.03.2020, emisă de către A.P.M. Bacău, explică faptul că proiectul nu poate fi autorizat deoarece societatea Agricolă a inițiat implementarea acestuia prin montarea unei centrale

termice noi fără obținerea prealabilă a acordului de mediu, care, chiar dacă nu are legătură directă cu instalația de abatorizare, face parte din proiect, în ansamblul său.

În urma acestei respingeri a solicitării inițiale de emitere a acordului de mediu, societatea Agricolă nu a contestat decizia de respingere. Dimpotrivă, societatea Agricolă nu a procedat nici la „achiziția și montarea întregii linii de abatorizare păsări”, operațiuni despre care în cauza de față susține că puteau fi realizate fără obținerea prealabilă a acordului de mediu, deoarece acest act de reglementare nu ar fi fost necesar, potrivit legii.

În vădită contradicție cu susținerile din cauza de față, societatea Agricolă a formulat o nouă solicitare de emitere a unui acord de mediu, în care a solicitat din nou aprobarea pentru a amplasa în incinta abatorului tocmai instalația nouă de abatorizare pe care o exploatează și în prezent în baza actelor administrative atacate, respectiv memoriul de prezentare inițială a instalației de abatorizare la care se referă procedura de aprobare a proiectului denumit „Extindere abator păsări”, ce formează obiectul Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către A.P.M. Bacău, Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău cu privire la noua instalație de abatorizare la care se referă procedura de aprobare a proiectului denumit „Extindere abator păsări” și Acordul de mediu nr. 8 din 24.08.2020.

Modificarea radicală a configurației abatorului și mărirea substanțială a capacității de producție presupun obținerea unor noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu.

Mai mult decât atât, societatea Agricolă s-a străduit din răspuțeri să readucă în viață acordul de mediu anulat de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, prin două proceduri de revizuire (ambele respinse definitiv).

Dacă, într-adevăr, Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, putea fi legal emisă și fără acord de mediu valabil obținut anterior, nu exista niciun motiv plauzibil pentru a încerca, cu orice cost, revenirea asupra Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Or, în condițiile analizate în cauza de față, trebuie notat că, potrivit art. 430 alin. 2 C.p.c., societatea Agricolă și A.P.M. Bacău au fost și sunt datoare să respecte inclusiv considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

De asemenea, conform art. 435 alin. 1 și 2 C.p.c., părțile sunt obligate să respecte întru totul hotărârile judecătorești definitive, fără să poată face dovada contrară, în nicio împrejurare, ceea ce obligă atât A.P.M. Bacău, cât și societatea Agricolă să respecte tot ceea ce scrie în considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

A mai susținut recurentul că prin sentința atacată, prima instanță a ignorat și a contrazis, în mod nelegal și neîntemeiat, concluzia stabilită cu titlu definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Curtea de Apel Bacău a exprimat această concluzie cu titlu definitiv dintr-un motiv foarte simplu: și în acea cauză, în care se analiza legalitatea acordului de mediu, societatea Agricolă susținea că instalația de abatorizare funcționează pretins legal în baza autorizației integrate de mediu, cu singura diferență, că trimiterea se făcea la forma inițială, cea din 27.02.2018, motiv pentru care instanța de recurs avea obligația să tranșeze această chestiune litigioasă dintre părți și a explicat concluzia la care a ajuns.

Pe de altă parte, a mai susținut că trebuie observat că, de fapt, această constatare definitivă a instanței de judecată nu face decât să confirme ceea ce A.P.M. Bacău a explicat deja, și anume că proiectul „Extindere abator păsări”, despre care a observat corect că reprezintă un proiect de dimensiuni mari realizat în scopul extinderii și modernizării unității de abatorizare păsări (...) achiziție linie tehnologică pentru abatorizare păsări intră sub incidența Legii nr. 292/2018 și a Legii nr. 278/2013, deoarece poate avea efecte semnificative negative asupra mediului și are obligația legală de a parcurge legal procedura de evaluare a impactului asupra mediului în vederea obținerii unei „noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu”, cum a explicat Curtea de Apel Bacău.

În aceste condiții, recurentul a arătat că trebuie observat că susținerile avansate de către societatea Agricolă și A.P.M. Bacău în sensul că înlocuirea instalației de abatorizare utilizată în prezent în baza Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, putea fi realizată fără evaluarea impactului asupra mediului și obținerea unui nou acord de mediu sunt contrare legii, deoarece încalcă autoritatea de lucru judecat a considerentelor Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, ceea ce este vădit ilegal.

În egală măsură, aceste susțineri încalcă și dreptul la un proces echitabil al reclamantilor Lucian Tarcău și Matei Cosmin Țamboi, în componența privind securitatea raporturilor juridice, care este indisociabil legată de respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești, care interzice rejudecarea chestiunilor litigioase definitive.

Referitor la impedimentele legale în emiterea actualizării autorizației integrate de mediu fără parcurgerea prealabilă a unei proceduri legale de evaluare a impactului asupra mediului pentru noua instalație de abatorizare, recurentul a susținut că odată ce s-a stabilit cu nivel de certitudine că societatea Agricolă nu avea voie să procedeze nici măcar la „achiziția și montarea întregii linii de abatorizare păsări” în lipsa unui acord de mediu valabil emis, pe baza unei proceduri legale de evaluare a impactului asupra mediului, cum s-a stabilit prin Decizia etapei de încadrare nr. 338 din 17.12.2019 și, apoi, prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, devin incidente prevederile imperative ale art. 5 alin. 3 din Legea nr. 278/2013.

Recurentul a mai invocat prevederile art. 7 alin. 5 și ale art. 20 alin. 3 din Legea nr. 278/2013.

Or, din aceste reglementări imperative a rezultat că, atunci când autoritatea de protecția mediului decide că proiectul se supune evaluării impactului asupra mediului (cum s-a decis cu titlu definitiv prin Decizia etapei de încadrare nr. 338 din 17.12.2019 și, apoi, prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, fapt confirmat apoi cu autoritate de lucru judecat de Curtea de Apel Bacău), emiterea sau revizuirea autorizației integrate de mediu se putea întemeia numai după evaluarea impactului noii instalații și emiterea legală a unui acord de mediu în scopul certificării acestor verificări, care reprezintă actul final al procedurii de evaluare a impactului asupra mediului.

Cu alte cuvinte, odată ce însăși A.P.M. Bacău a constatat, prin acte administrative definitive în circuitul civil, acceptate ca atare întru totul de către societatea Agricolă, că înlocuirea instalației de abatorizare reprezintă, ca amploare și ca natură, o modificare a caracteristicilor sau a funcționării și, totodată, o extindere (după cum chiar societatea Agricolă a indicat în denumirea proiectului) și că, în același timp, că aceasta constituie o modificare substanțială, cu potențiale semnificative negative asupra mediului, procedura de actualizare a autorizației integrate de mediu nu putea fi parcursă decât prin raportare la un acord de mediu legal emis, care constituie fundamentul și reperul pentru actualizarea autorizației integrate.

Concluzia a fost confirmată cu putere de lucru judecat de către Curtea de Apel Bacău, care a constatat definitiv că noua instalație de abatorizare privește, în primul rând „o altă configurație a abatorului” și abia apoi „o altă capacitate de producție”. Consecința stabilită cu putere de lucru judecat de către Curtea de Apel Bacău este: „Modificarea radicală a configurației abatorului și mărirea substanțială a capacității de producție presupun obținerea unor noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu”.

Cu alte cuvinte, Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, a fost emisă de către A.P.M. Bacău cu încălcarea dispozițiilor indicate mai sus, cu încălcarea autorității de lucru judecat a Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău și cu încălcarea celor stabilite prin propriile acte administrative emise anterior pentru exact aceeași instalație.

În egală măsură, mai trebuie observat și că, în interpretarea Directivei UE 2010/75, transpusă în dreptul intern prin Legea nr. 278/2013, în temeiul căreia a fost emisă revizuirea și actualizarea autorizației integrate de mediu atacată în cauza de față, Marea Cameră a Curții de

Justiție a Uniunii Europene a stabilit, prin Hotărârea din 25.06.2024, pronunțată în cauza C-626/22, următoarele:

„104. Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 67-95 din prezența hotărâre rezultă că evaluarea efectelor activității unei instalații asupra sănătății umane, precum cea prevăzută la articolul 1 bis alineatul 1 din Decretul-lege nr. 207/2012, trebuie să facă parte integrantă din procedurile de eliberare și de reexaminare a autorizației de exploatare a acestei instalații și să constituie o condiție prealabilă eliberării sau reexaminării acestei autorizații. În special, această evaluare trebuie să fie luată în considerare, în mod efectiv și în timp util, de autoritatea competentă să elibereze sau să revizuiască autorizația menționată. Aceasta nu poate depinde de posibilitatea unei solicitări pe care autoritățile sanitare nu ar putea să o exercite decât în situațiile problematice cele mai grave. În cazul în care o asemenea evaluare evidențiază, așa cum arată instanța de trimitere, rezultate care demonstrează caracterul inacceptabil al pericolului pentru sănătatea unei populații numeroase expuse unor emisii poluante, autorizația în cauză trebuie să facă obiectul unei reexaminări în termen scurt.

105. Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că Directiva 2010/75, citită în lumina articolului 191 TFUE, precum și a articolelor 35 și 37 din cartă, trebuie interpretată în sensul că statele membre sunt obligate să prevadă că evaluarea prealabilă a efectelor activității instalației în cauză atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane trebuie să facă parte integrantă din procedurile de acordare și de reexaminare a unei autorizații de exploatare a unei astfel de instalații în temeiul acestei directive ”.

Prin urmare, se constată că Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la data de 21.04.2023, încalcă în mod flagrant și Directiva 2010/75/UE astfel cum aceasta a fost interpretată prin Hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în cauza C-626/22, care a subliniat că reglementarea europeană impune în sarcina autorităților tuturor statelor membre obligații de a parcurge procedura de evaluare a impactului asupra mediului inclusiv în procedura de actualizare a unei autorizații emise anterior.

După cum se poate observa, atât considerentele, cât și dispozitivul hotărârii pronunțate de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene, indică o obligație general valabilă pentru toate autoritățile statelor membre, de a parcurge evaluarea impactului asupra mediului și asupra sănătății umane anterior oricărei forme de revizuire a unei autorizații integrate de mediu, fără să conteze tipul activității desfășurate. Pe scurt, conform Directivei 2010/75/UE, dacă activitatea este atât de periculoasă încât necesită autorizație integrată, orice revizuire a acesteia se poate realiza numai după „evaluarea prealabilă a efectelor activității instalației în cauză atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane”.

Recurentul a susținut că prin sentința atacată, prima instanță a ocultat conținutul acestei obligații general valabile și a susținut că acesta nu s-ar aplica în cauza de față pentru motivul că tipul activității care forma obiectul autorizației integrate de mediu supuse revizuirii este diferit. Or, după cum se poate observa din simpla lectură a acestei hotărâri pronunțate de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene, natura ori tipul activității care formează obiectul autorizației integrate de mediu sunt irelevante din această perspectivă.

Astfel, așa cum a stabilit și Curtea de Apel Bacău, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, și, în egală măsură, chiar și A.P.M. Bacău, prin Decizia etapei de încadrare nr. 338 din 17.12.2019 și, apoi, prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.01.2020, anterior revizuirii autorizației integrate de mediu, era obligatorie parcurgerea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, care trebuia să se finalizeze cu emiterea legală a unui nou acord de mediu.

Anularea acordului de mediu inițial, de către Curtea de Apel Bacău, a atras ineficacitatea retroactivă a aceluia act administrativ încă de la data emiterii sale.

Referitor la impedimentul legal pentru acordarea vreunei derogări retroactive de la obligația de a parcurge procedura de evaluare a impactului asupra mediului și de a obține un nou acord de mediu, recurentul a arătat că în acest stadiu al analizei, după ce s-a stabilit definitiv că proiectul trebuia evaluat din perspectiva impactului asupra mediului, fapt

confirmat cu autoritate de lucru judecat de către Curtea de Apel Bacău, și după ce a fost emisă actualizarea autorizației integrate de mediu cu încălcarea acestei condiții indispensabile, nu se mai poate pune problema vreunei derogări de la obligația de a realiza în prealabil evaluarea impactului asupra mediului, chiar dacă, oricum, nu ar putea fi îndeplinite condițiile în care acest lucru s-ar putea petrece.

În primul rând, în planul dreptului intern, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 278/2013 și, în al doilea rând, în planul dreptului Uniunii Europene, același impediment a fost exprimat în mod reperat și constant în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în interpretarea Directivei nr. 2011/92/UE, transpusă în dreptul intern prin Legea nr. 292/2018, cu forță supraconstituțională, în temeiul art. 148 alin. 2 și 4 din Constituție.

În acest sens, recurentul a indicat Hotărârea din 25.05.2023, pronunțată de către C.J.U.E. în cauza C-575/21, Hotărârea din 3.07.2008, pronunțată de către C.J.U.E. în cauza nr. C-215/16 și prin Hotărârea C.J.U.E. din 17.11.2016, pronunțată în cauza nr. C-348/15.

Cu alte cuvinte, se constată că posibilitatea de a dispune exceptarea de la obligația de a parcurge, anterior emiterii autorizației integrate de mediu, o procedură leg dă de evaluare a impactului asupra mediului este, subordonată îndeplinirii următoarelor condiții cumulative:

1. scopul aplicării excepției să fie reprezentat de salvagardarea unui interes public despre care se dovedește că ar putea fi periclitat prin scurgerea timpului necesar pentru realizarea evaluării impactului;

2. proiectul exceptat să prezinte „caracter de urgență” atât de semnificativ, încât să justifice eliminarea oricăror întârzieri.

Interesele private ale societății Agricola de a realiza cât mai repede profit în detrimentul drepturilor fundamentale ale reclamantilor și cu prejudicierea interesului public major al protecției mediului nu va putea niciodată să justifice aplicarea unei asemenea excepții.

În plus, trebuie remarcat că, tocmai în aplicarea acestei jurisprudențe obligatorii în virtutea art. 148 alin. 2 și 4 din Constituție, Parlamentul României a decis să includă în legislația internă interdicția absolută stabilită de art. 23 alin. 2 din Legea nr. 292/2018, care nu permite scutirea retroactivă a unor proiecte deja implementate de la obligația de a realiza în prealabil evaluarea impactului asupra mediului.

Prin urmare, trebuie notată obligația pozitivă impusă de către C.J.U.E. prin Hotărârea din 26.07.2017, pronunțată în cauzele conexate C-196/16 și C-197/16, în sarcina tuturor autorităților naționale ale statelor membre:

„35. În temeiul principiului cooperării loiale, prevăzut la articolul 4 TUE statele membre sunt însă ținute să elimine consecințele ilicite ale acestei încălcări a dreptului Uniunii. Autoritățile naționale competente sunt, prin urmare, obligate să adopte, în cadrul competențelor lor, toate măsurile necesare în scopul de a remedia nerealizarea unei evaluări a efectelor asupra mediului, de exemplu prin retragerea sau prin suspendarea unei autorizații deja acordate, în scopul efectuării unei astfel de evaluări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, punctele 64 și 65, Hotărârea din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda, C-215/06, EU:C:2008:380, punctul 59, precum și Hotărârea din 28 februarie 2012, Inter-Environnement Wallonie și Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, punctele 42, 43 și 46).

36. De asemenea, statul membru în cauză este obligat să repare orice prejudiciu produs ca urmare a omiterii unei evaluări a efectelor asupra mediului impuse de dreptul Uniunii (Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Wells, C-201/02, EU:C:2004:12, punctul 66).

37. Curtea a statuat însă că dreptul Uniunii nu se opune că normele naționale să permită în anumite cazuri regularizarea operațiunilor sau a actelor nelegale în raport cu dreptul Uniunii (Hotărârea din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda, C-215/06, EU:C:2008:380, punctul 57, Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Krizan și alții, C-416/10, EU:C:2013:8, punctul 87, precum și Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Stadt Wiener Neustadt, C-348/15, EU:C:2016:882, punctul 36).

38. Curtea a precizat că o asemenea posibilitate de regularizare trebuie supusă condiției să nu ofere persoanelor interesate ocazia să eludeze sau să nu aplice normele dreptului Uniunii și să rămână o excepție (Hotărârea din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda, C-215/06, EU:C:2008:380, punctul 57, Hotărârea din 15 ianuarie 2013, Krizan și alții, C-416/10, EU:C:2013:8, punctul 87, precum și Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Stadt Wiener Neustadt, C-348/15, EU:C:2016:882, punctul 36).

39. Prin urmare, Curtea a statuat că o legislație care acordă unui permis de regularizare, care poate fi eliberat chiar în lipsa oricăror circumstanțe excepționale, efecte identice cu cele ale unei autorizații de urbanism prealabile încalcă cerințele Directivei 85/337 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda, C-215/06, EU:C:2008:380, punctul 61, și Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Stadt Wiener Neustadt, C-348/15, EU:C:2016:882, punctul 37).

40. Situația ar fi aceeași și în cazul unei măsuri legislative care ar permite, fără chiar să impună o evaluare ulterioară și în lipsa oricăror circumstanțe excepționale particulare, ca un proiect care ar fi trebuit să facă obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului, în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 85/337, să se considere că a făcut obiectul unei asemenea evaluări, iar aceasta chiar dacă respectiva măsură nu viza decât proiectele a căror autorizare nu mai era supusă riscului unei acțiuni directe ca urmare a expirării termenului de introducere a acțiunii prevăzut de legislația națională (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 2016, Stadt Wiener Neustadt, C-348/15, EU:C:2016:882, punctele 38 și 43)".

Dacă se raportează aceste considerente obligatorii la considerentul al treilea al Directivei nr. 2011/92/UE, potrivit căruia „Statele membre pot adopta norme mai stricte cu privire la protecția mediului”, este destul de ușor de înțeles de ce Parlamentul României a ales să impună interdicția absolută prevăzută de art. 23 alin. 2 din Legea nr. 292/2018.

Recurentul a mai arătat că, fel de ușor de înțeles este și faptul că situația în care se regăsește societatea Agricolă nu este, în nicio împrejurare, excepțională, în sensul explicat mai sus, ceea ce nu permite aplicarea unei excepții de la obligația de evaluare completă anterioară a impactului asupra mediului, cum solicită societatea Agricolă în cauza de față, invocându-și propria turpitudine pentru a pretinde aplicarea unei excepții de la o interdicție legală.

Mai mult, posibilitatea legală de a aplica excepții de la obligațiile impuse prin Directiva 2011/92/UE și, respectiv, Legea nr. 292/2018, a fost aplicată în dreptul intern, din cunoștințele noastre, o singură dată, și anume prin O.U.G. nr. 175/2022, aprobată prin Legea nr. 303/2023.

A susținut și că adoptarea O.U.G. nr. 175/2022 și a Legii nr. 303/2023 reprezintă repere esențiale în observarea modului în care Guvernul, ca legiuitor delegat, și Parlamentul României, ca unică autoritate legiuitoare, au exemplificat cum poate fi aplicată excepția prevăzută de Directiva 2011/92/UE și de Legea nr. 292/2018, pe care societatea Agricolă o pretinde în cauza de față pentru satisfacerea propriului său scop lucrativ, în interes exclusiv privat.

În fine, mai trebuie notat și că, prin Hotărârea din 9.04.2024 (paragrafele 544-545), pronunțată în cauza Asociația KlimaSeniorinnen Elveția și alții c. Elveției (cererea nr. 53600/20), Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului a subliniat că art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului include și obligația pozitivă a statelor de a asigura protecție efectivă împotriva efectelor adverse asupra sănătății și calității vieții, drept fundamental pe care prima instanță l-a ignorat complet prin soluția și considerentele indicate în sentința atacată.

Recurentul a învederat, în contextul analizei incidenței cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.p.c., faptul că sentința civilă nr. 213/2025 din 14.04.2025, pronunțată de către Tribunalul Bacău a ignorat cu desăvârșire dispozițiile imperative de art. 430 alin. 1 și 2 C.p.c., art. 435 alin. 1 și 2 C.p.c. în ceea ce privește Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Recurentul a invocat prevederile art. 430 alin. 1 și 2, art. 435 C.p.c. și a menționat că

în raport de aceste dispoziții legale imperative, reclamanții au criticat Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, inclusiv pe motivul că încalcă, în mod fraudulos, autoritatea de lucru judecat a Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

A susținut că în cuprinsul considerentelor acestei hotărâri judecătorești definitive, Curtea de Apel Bacău s-a pronunțat cu putere de lucru judecat inclusiv asupra unei chestiuni litigioase intens dezbătute în cauza de față, respectiv caracterul substanțial al modificărilor instalației de abatorizare, cauzat de reconfigurarea și înlocuirea întregii instalații care asigură procesul tehnologic.

În vădită contradicție cu această concluzie clară și definitivă, prima instanță a stabilit că, de fapt înlocuirea întregii aparaturi prin care se realizează abatorizarea păsărilor, nu ar reprezenta o modificare substanțială: „chiar dacă operatorul a înlocuit echipamente în interiorul fluxului tehnologic, atâta timp cât nu se modifică parametrii esențiali autorizați (capacitatea maximă, categoria de activitate), și nu se încalcă regimul „modificării substanțiale prevăzut de art. 20 din Legea nr. 278/2013.”

Recurentul a susținut că, în egală măsură, în tot cuprinsul sentinței atacate, lipsește orice referire la împrejurarea că această chestiune litigioasă referitoare la caracterul substanțial al modificărilor aduse instalației de abatorizare a fost deja tranșată cu titlu definitiv, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău, în condițiile în care acesta a constituit unul dintre argumentele principale ale reclamanților. Lipsa oricărei motivări referitoare la înlăturarea acestui argument, atrage și aplicarea cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.p.c.

Cu privire la cheltuielile de judecată, recurentul a susținut că admiterea recursului, casarea în parte a hotărârii atacate, rejudecarea fondului cauzei și admiterea acțiunii în contencios administrativ formulate atrag obligația plății tuturor cheltuielilor de judecată suportate de către reclamanți, atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de control judiciar.

Din acest motiv, recurentul a solicitat și obligarea persoanelor juridice intimat la plata cheltuielilor de judecată, astfel: suma de 3.500,20 lei, aferente judecării în fața primei instanțe, reprezentând contravaloarea însumată a cheltuielilor de deplasare-3.400,20 lei, dovedite prin înscrisurile depuse la dosarul cauzei, precum și a taxei judiciare de timbru aferentă petiției privind anularea actelor administrative atacate-100 lei; suma de 200 lei, reprezentând taxa judiciară de timbru aferentă prezentei cereri de recurs, la care urmează să se adauge contravaloarea cheltuielilor de deplasare necesare.

Societatea Agricolă Internațional S.A. a formulat întâmpinarea la recursurile formulate de reclamanții Golăeș Eugen-Ștefan, Tarcău Lucian, Țâmboi Matei-Cosmin și recurs incident prin care a solicitat admiterea excepției nulității recursului formulat de Tarcău Lucian și Țâmboi Matei-Cosmin și respingerea în tot a recursului formulat de Golăeș Eugen-Ștefan ca nefondat; în măsura respingerii excepției nulității recursului formulat de Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin, respingerea în tot a recursurile recurenților ca nefondate, doar în măsura admiterii recursului principal și a casării sentinței nr. 213/14.04.2025, admiterea recursului incident și, pe cale de consecință, casarea în totalitate a încheierii din 31.01.2025 și în parte a sentinței nr. 213/14.04.2025, cu trimiterea cauzei spre rejudecare către Tribunalul Bacău, Secția a II-a Civilă și de Contencios Administrativ și Fiscal, și, în subsidiar, cu reținerea cauzei spre rejudecare, în ambele situații cu consecința admiterii probei cu expertiza tehnică în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului și a înlăturării considerentelor criticate și obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată suportate în prezentul dosar.

Cu privire la excepția nulității recursului formulat de Tarcău Lucian și Țâmboi Matei-Cosmin recurenta a arătat că se impune anularea acestuia prin raportare la dispozițiile imperative ale art. 486 alin. (1) lit. d) și alin. (3), precum și ale art. 489 alin. 1) și (2) C.proc.civ.

Recurenta a arătat că în cadrul recursului depus, recurenții nu arată care sunt normele de drept material care au fost încălcate sau aplicate greșit de către prima instanță, ci se rezumă să facă critici și aluzii la imparțialitatea primei instanțe, într-o manieră peiorativă, cu folosirea repetată a majusculilor, care trebuie sancționată de către instanța de recurs. Astfel, literatura de specialitate a stabilit în mod unanim faptul că neinvocarea motivelor de casare, precum și absența oricăror critici de nelegalitate prin raportare la aceste motive atrag în mod necesar soluția anulării cererii de recurs astfel formulate.

Recurenta a solicitat faptul că simpla nemulțumire a părții în privința hotărârii pronunțate nu este suficientă, după cum nu este suficientă nici afirmația generală că hotărârea atacată este nelegală, recurentul fiind obligat să își sprijine recursul pe cel puțin unul dintre motivele prevăzute limitativ de lege. În mod firesc, recursul nu poate fi exercitat decât pentru motive de nelegalitate a hotărârii [...]. Astfel, de lege lată, Codul de procedură civilă reglementează exclusiv motive care vizează nelegalitatea hotărârii, (s.n.).

De asemenea, aplicarea sancțiunii nulității pentru nemotivarea recursului prin prisma motivelor de casare prevăzute de lege reprezintă o soluție de tradiție în dreptul procesual civil român, recunoscută în mod constant de jurisprudența în materie, inclusiv de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Civilă, în cadrul Deciziei nr. 477/18.02.2015.

Nu în ultimul rând, recurenta a învederat instanței de recurs soluția recentă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I Civilă, care prin Decizia nr. 1942/24.09.2024 a statuat următoarele: „simpla încadrare în drept de către parte a unui sau a mai multor motive de casare nu este suficientă pentru motivarea căii de atac. [...]”

Prin cererea de recurs, recurentul-reclamant a susținut că hotărârea recurată este dată cu încălcarea legislației în vigoare, însă nu indică textele de lege (normele de drept material sau normele de procedură) nesocotite de instanța de apel, lipsind astfel caracterul concret al unor critici care ar fi putut atrage o analiză din perspectiva vreunui dintre motivele de casare reglementate de lege. (...)

Înalta Curte apreciază că o atare motivare a recursului nu îndeplinește rigorile impuse de art. 488 alin. (1) C.proc.civ., întrucât aceste aserțiuni ale recurentului-reclamant, prezentate drept motive de recurs, nu conțin critici, în sens propriu, împotriva deciziei recurate, ci simple nemulțumiri față de raționamentul logico-juridic al instanței de apel expus în considerentele hotărârii recurate, fără a-l combate în vreun fel prin expunerea unui raționament juridic contrar.

Așadar, susținerile expuse în memoriul de recurs nu constituie o motivare a căii de atac exercitate, conformă exigențelor prevăzute de dispozițiile art. 486 alin. (1) C.proc.civ., care trebuie interpretate în sensul formulării, în cuprinsul motivelor de recurs, a unei argumentări juridice a nelegalității hotărârii atacate, prin indicarea dispozițiilor legale pretins încălcate ori greșit aplicate de instanță. Numai așa instanța de recurs poate să facă o verificare de ansamblu a hotărârii atacate, chiar dacă numai în ce privește nelegalitatea, întrucât recursul este o cale extraordinară de atac, prin care pot fi formulate numai criticile calificate de art. 488 C.proc.civ.

Față de considerentele precedente, se poate reține că accesul la justiție presupune respectarea cerințelor formale în legătură cu promovarea unei căi extraordinare de atac, însă recurentul-reclamant nu s-a conformat acestor imperative, criticile formulate nefiind susceptibile de încadrare în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 1-8 C.proc.civ., întrucât acestea nu vizează nelegalitatea deciziei atacate și nu conțin nicio referire la argumentele de drept care au fundamentat soluția instanței de apel. Mai mult, cererea de recurs este redactată neprocedural, impropriu căii extraordinare de atac promovate, constând într-o înșiruire de argumente, care nu vin să susțină în mod punctual nelegalitatea hotărârii atacate, redactarea recursului fiind una defectuoasă, nestructurată și presărată cu invective. Respectul datorat în mod firesc justiției trebuie să se reflecte și în formulele folosite, care nu trebuie să fie vexatoare.

A mai susținut recurenta că este necesar ca motivele de recurs să fie dezvoltate într-o manieră suficient de precisă pentru a permite înțelegerea și verificarea acestora, precum și

aplicarea lor corectă în speță. Însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a-și îndeplini misiunea, instanțele judecătorești trebuie să beneficieze de concursul părților, care sunt ținute ca, în măsura posibilului, să-și expună pretențiile într-o manieră clară, lipsită de ambiguitate și structurate într-o manieră rezonabilă.

Incidența sancțiunii nulității recursului reprezintă o consecință a naturii de cale extraordinară de atac a recursului, acesta putând fi promovat de către partea interesată exclusiv pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege și numai în condițiile în care aceasta dezvoltă motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul.

Cu privire la recursul formulat de recurentul Golăeș Eugen-Ștefan, a arătat că susținerile acestuia sunt nefondate.

Astfel, desfășurarea activității în condițiile autorizate inițial se referă la capacitatea de abatorizare a Abatorului recurente (care a fost menținută la 160 t/zi), iar nu la modelul instalației folosite.

O parte a utilajelor anterioare au fost scoase din funcțiune/casate, deoarece acestea prezentau „uzură fizică și morală avansată, randament scăzut”, iar linia tehnologică a fost înlocuită tocmai pentru că aceasta este mult mai protectivă din punctul de vedere al mediului și protecției sănătății populației. Totodată, linia tehnologică actuală implică utilizarea celor mai noi tehnologii și echipamente existente pentru domeniul de activitate al Abatorului, fapt constatat inclusiv de autorități prin actele emise de acestea.

Recurenta a învederat că în aceste avantaje intră inclusiv randamentul mai ridicat, pe care îl asigură noua linie de producție, cum corect a constatat și prima instanță, întrucât tocmai acest randament ridicat a asigurat reducerea programului de lucru, apreciat de comunitatea învecinată. Pe cale de consecință, câtă vreme capacitatea exprimată în tone/zi a rămas constantă, modernizarea și re tehnologizarea echipamentelor tehnologice nu reprezintă în sine un element suficient de natură a califica modificarea drept una substanțială, cum încearcă mai târziu să inducă în eroare recurentul, concluzie ce se impune ca urmare a interpretării dispozițiilor art. 20 alin. (3) și (5) din Legea nr. 278/2013.

Cu alte cuvinte, singura definiție relevantă pentru analizarea posibilității desfășurării activității în condițiile autorizate inițial este cea de „modificare substanțială, care, în lumina pct. 6.4. lit. a) din Anexa nr. 1 la Legea nr. 2138/2013, se determină exclusiv prin raportare la capacitatea de producție în tone/zi, după cum urmează: „exploatarea abatoarelor cu o capacitate de producție de peste 50 de tone pe zi. (s.n.).

Cu alte cuvinte, la o capacitate de 160 tone/zi, reglementată prin Autorizația Integrată de Mediu nr. 01/27.02.2018, astfel cum a fost actualizată în data de 21.04.2023, emisă în favoarea Agricolă (în continuare „AIM 2023”), termenul de „modificare substanțială”, în sensul prevederilor art. 20 alin. (3) și (5) din Legea nr. 278/2013, ar însemna ca noua capacitate să fie mai mare cu încă 50 tone/zi, respectiv să se ajungă la o capacitate egală sau mai mare de 210 tone/zi (160 tone/zi actual + 50 tone/zi după modificare).

Recurenta a arătat că Legea nr. 278/2013 reprezintă actul normativ prin care a fost transpusă, pe plan național, Directiva 2010/75/UE privind emisiile industriale (în continuare „Directivă IED”). Astfel, modificările aduse instalației pentru modernizarea și re tehnologizarea echipamentelor tehnologice, modificări care au constituit obiectul revizuirii AM 2023 nu sunt calificate drept substanțiale, în sensul art. 20 alin. (5) din Legea nr. 278/2013.

În acest sens, potrivit celor precizate în cuprinsul AIM 2023, la emiterea acesteia Agenția pentru Protecția Mediului Bacău a avut în vedere că „activitatea desfășurată în cadrul punctului de lucru să se încadreze în condițiile și limitele reglementate prin AIM nr. 01/27.02.2018 actualizată în 15.09.2020”, respectiv capacitatea maximă de abatorizare de 160 tone/zi, care se încadra deja în Anexa nr. 1 la Legea nr. 278/2013, punctul 6.4. lit. a).

De asemenea, prin Hotărârea din 2 iunie 2022, pronunțată în Cauza C-43/21 Curtea de Justiție a Uniunii Europene (în continuare CJUE) s-a pronunțat asupra interpretării noțiunii de modificare substanțială prevăzută de Directiva IED în contextul modificării autorizației de exploatare a unui depozit de deșeuri.

Din perspectiva pragului de capacitate zilnică ce determină cerința deținerii unei autorizații integrate de mediu, situația Abatorului Agricol a rămas constantă de la emiterea Autorizației Integrate de Mediu nr. 01/27.02.2018 (în continuare „AIM 2018”) și până în prezent, AIM 2023 fiind emisă în considerarea aceluiași prag prevăzut de legislația specifică în materie. Anterior AIM 2023, Abatorul funcționa în acord cu prevederile Autorizației Integrate de Mediu nr. 01/27.02.2018, astfel cum a fost actualizată în data de 15.09.2020 (în continuare „AIM 2020”).

Astfel, AIM 2020 prevedea o capacitate maximă proiectată a instalației de 160 tone/zi, la un program de abatorizare de 310 zile/an, 10 ore pe zi, capacitate zilnică ce este menținută și în prezent, la un program de abatorizare de 8 ore/zi, 5 zile/săptămână, aproximativ 255 zile/an.

Prezenta autorizație se aplică tuturor activităților desfășurate în instalație sub controlul operatorului, de la recepția materiilor prime și a materialelor auxiliare pe amplasament până la expedierea produselor finite inclusiv managementul deșeurilor generate din desfășurarea activității.

Conform AIM nr. 01/27.02.2018 revizuită la 15.09.2020 capacitatea maximă de abatorizare actuală este de maxim 160 tone/zi iar potrivit documentației de sol citare a actualizării AIM, această capacitate de producție este menținută și după actualizarea AIM, prin urmare nu se are în vedere o creștere a capacității de producție. (s.n.).

Capacitatea de producție zilnică a fost menținută la o valoare constantă, urmare a modernizării echipamentelor tehnologice care au determinat eficientizarea activității de producție, coroborată cu reducerea programului de lucru. Programul de lucru redus implică reducerea disconfortului generat de activitatea Abatorului Agricol - un efect benefic asupra factorilor de mediu, care nu exista înainte de modernizarea care a făcut obiectul revizuirii AIM 2023.

De altfel, singura modificare ce poate fi reținută cu privire la AIM 2023 este modificarea programului de lucru, scopul AIM 2023 fiind „reducerea programului de lucru zilnic de la 10 ore la 8 ore, respectiv săptămânal de la 6 zile la 5 zile”.

Având în vedere că prin AIM 2023 nu se modifică în niciun fel capacitatea autorizată, respectiv aceasta rămâne la 160 tone/zi, este evident că, în sensul dispozițiilor legale invocate, nu a existat o modificare substanțială și prin urmare, nu ne aflăm sub incidența art. 20 alin. (3) din Legea nr. 278/2013, după cum recurentul încearcă să inducă în eroare instanța de recurs.

Recurenta a susținut și caracterul nefondat al argumentelor nr. 2., 3. și 4. ale recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - necesitatea evaluării impactului asupra mediului și a obținerii Acordului de mediu.

Argumentele recurentului au la bază o confuzie între documentele necesare adoptării Acordului de mediu și documentele necesare obținerii AIM 2023, astfel recurentul pornește întregul raționament de la o premisă total eronată, și anume că pentru orice actualizare/revizuire a unei autorizații integrate de mediu este necesară existența unui proiect și obținerea prealabilă a actelor de reglementare corespunzătoare etapei de construire/dezvoltare a unui astfel de proiect.

În realitate, nu orice actualizare/revizuire a autorizației integrate de mediu are la bază un proiect în sensul Legii nr. 292/2018, ci legea prevede o serie de alte situații în care este necesară o actualizare/revizuire a autorizației integrate de mediu fără legătură cu realizarea unui proiect.

Cu titlu primordial, recurenta a susținut că Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28.04.2020 este un document emis de APM Bacău în cadrul procedurii de obținere a Acordului de mediu pentru proiectul de extindere - proiect care nu s-a mai realizat, astfel cum rezultă și din Borderoul cuprinzând documentația care a stat la baza emiterii Acordului de mediu, fără să aibă nicio relevanță în procedura de obținere a AIM 2023.

Astfel, după cum a dezvoltat și în fața primei instanțe, Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020, emis de APM Bacău și AIM 2023 reprezintă acte de reglementare distincte.

Pe scurt, Acordul de mediu privește Proiectul „Extindere abator păsări” - proiect care nu s-a mai realizat, în timp ce AIM 2023 a fost emisă doar pentru funcționarea în legalitate a abatorului Agricola cu instalația modernizată și cu echipamentele re tehnologizate la o capacitate limitată (aceeași cu cea anterioară).

Cu alte cuvinte, Acordul de mediu reprezintă actul de reglementare emis ca urmare a parcurgerii procedurii de reglementare din punctul de vedere al mediului pentru faza de dezvoltare/construire a proiectului de extindere - care nu s-a mai realizat, pe când AIM 2023 reprezintă actul de reglementare specific pentru faza de funcționare efectivă/punere în funcțiune a instalației modernizate și cu echipamentele re tehnologizate la o capacitate limitată.

Procedura de verificare a instalației din punct de vedere mediu nu reprezintă o continuare a proiectului de extindere -care nu s-a mai realizat-proiect ce presupunea construcții și creștere de capacitate, creștere de capacitate la care, de altfel, Agricola a și renunțat. Tocmai de aceea cele 2 proceduri nu pot fi privite parcurse în legătură cu același proiect.

Recurenta a mai arătat că, în primul rând, actul normativ ce conține prevederi cu caracter general în ceea ce privește cerințele de protecție a mediului este OUG nr. 195/2005 privind protecția mediului (în continuare „OUG nr. 195/2005”). Acest act normativ stabilește regulile generale cu privire la derularea procedurilor de reglementare pentru proiecte sau activități care pot avea efecte semnificative asupra mediului.

Astfel, există două tipuri de proceduri de reglementare, după cum urmează: procedura de reglementare din punctul de vedere al mediului pentru fază de dezvoltare/construire a proiectului, conform art. 11 din OUG nr. 195/2005 și procedura de reglementare din punctul de vedere al mediului pentru faza de funcționare, conform art. 12 din OUG nr. 195/2005.

Astfel, pentru faza de dezvoltare a unui proiect, este necesar a se parcurge procedura de evaluare a impactului asupra mediului, reglementată de Legea nr. 292/2018, care transpune prevederile Directivei EIM. Procedura EIM este reglementată la Anexă nr. 5 din Legea nr. 292/2018.

În aplicarea Legii nr. 292/2018, a fost adoptat Ordinul nr. 269/2020 privind aprobarea, printre altele, a ghidului general aplicabil etapelor procedurii EIM.

Potrivit actelor normative sus-menționate, analiza necesității demarării EIM și, acolo unde este cazul, desfășurarea procedurii EIM se realizează în etape, etapa de evaluare inițială, etapa de încadrare a proiectului în procedura EIM, etapa de definire a domeniului EIM și de realizare a raportului privind impactul asupra mediului și etapa de analiză a calității raportului privind impactul asupra mediului.

Pe parcursul derulării etapelor sus-menționate, sunt aplicabile și formalitățile menite să asigure consultarea publicului interesat.

În urma parcurgerii procedurii de evaluarea impactului asupra mediului și a obținerii fie a Deciziei etapei de încadrare, fie a Acordului de mediu, proiectul poate fi realizat din punctul de vedere al protecției mediului.

În acest context, este esențial de subliniat că efectele Deciziei etapei de încadrare/Acordului de mediu se epuizează la momentul finalizării lucrărilor de construire aferente, atestate prin încheierea procesului verbal de recepție la terminarea lucrărilor, astfel cum rezultă din art. 16 alin. (1) din OUG nr. 195/2005, art. 18 alin. (12) din Legea nr. 292/2018, și din art. 43 alin. (3) și (4) din Anexa 5 a Legii nr. 292/2018.

Așadar, acordul de mediu este relevant exclusiv pentru realizarea construcțiilor aferente proiectului, ulterior recepției acest act nemaiproducând efecte în mod activ.

Altfel spus, după realizarea proiectului, acordul de mediu/decizia etapei de încadrare nu mai sunt valabile, în sensul că nu mai pot produce efecte.

La finalizarea lucrărilor din acordul de mediu sau în cazul în care intervin alte elemente noi, necunoscute la data emiterii autorizației integrate de mediu sau se modifică condițiile care au stat la baza emiterii acesteia, fără existența unui proiect în sensul Legii nr. 292/2018, pentru desfășurarea activității aferente oricăreia dintre aceste ipoteze, autoritatea competentă va decide, după caz, emiterea, menținerea sau revizuirea autorizației de mediu.

Pentru desfășurarea activității este necesară parcurgerea procedurii de mediu pentru faza de funcționare, în conformitate cu art. 12 alin. (1), art. 16 alin. (4) și cu art. 17 alin. (2) din OUG nr. 195/2005, coroborat cu art. 3 lit. g) și g1) din Legea nr. 278/2013.

Procedura de emitere a Autorizației integrate de mediu este reglementată de Ordinul nr. 818/2003 pentru aprobarea Procedurii de emitere a autorizației integrate de mediu, de Ordinul nr. 36/2004 privind Ghidul tehnic general pentru aplicarea procedurii de emitere a autorizației integrate de mediu, respectiv de Legea nr. 278/2013.

În esență, această procedură se aplică în mod similar atât pentru emiterea, cât și pentru revizuirea/actualizarea unei autorizații integrate de mediu și este realizată în etape, după cum urmează: etapa de analiză preliminară, etapa de analiză detaliată, respectiv analiza propriu-zisă a conținutului documentației de susținere a solicitării autorizației integrate de mediu, etapa de luare a deciziei privind emiterea autorizației integrate de mediu ori a unei versiuni revizuite/actualizate a acesteia, după caz.

Autorizația integrată de mediu trebuie reexaminată periodic de autoritatea de mediu competentă și actualizată, dacă este necesar, în acord cu condițiile de acordare a autorizației integrate de mediu.

Astfel cum prevede art. 33 din Ordinul nr. 818/2003, respectiv art. 21 alin. (7) din Legea nr. 278/2013, reexaminarea autorizației integrate de mediu este obligatorie cel puțin în următoarele situații: poluarea cauzată de instalație necesită revizuirea valorilor limită de emisie existente în autorizație sau necesită stabilirea de noi valori limită de emisie; schimbările substanțiale și extinderi ale instalațiilor, precum și modificarea celor mai bune tehnici disponibile care permit o reducere semnificativă a emisiilor; siguranța exploatarei și a desfășurării activității face necesară introducerea de tehnici speciale și măsuri de management; este necesară respectarea unui standard nou sau revizuit de calitate a mediului, potrivit prevederilor art. 18 din Legea nr. 278/2013; rezultatele acțiunilor de inspecție și control al conformării relevă aspecte noi, neprecizate de documentația depusă pentru susținerea solicitării, sau modificări ulterioare emiterii actului de autorizare și emiterea unor noi reglementări legale.

Urmare a parcurgerii procedurii de emitere sau actualizare AIM, în condițiile precizate în actele normative indicate mai sus, autoritatea de mediu competentă imite o autorizație integrată de mediu, respectiv o versiune revizuită/actualizată a acesteia, după caz.

Nu în ultimul rând, în vederea asigurării accesului publicului la informația privind mediul, autoritatea competentă de mediu are obligația de a aduce la cunoștința publicului o copie a autorizației integrate de mediu eliberate, precum și a fiecărei actualizări ulterioare a acesteia, potrivit prevederilor art. 46 lit. b) din Ordinul nr. 818/2003.

Astfel, este evident că legislația aplicabilă emiterii, respectiv revizuirii unei autorizații integrate de mediu nu impune ca acordul de mediu (aferent fazei anterioare de dezvoltare/construire) să fie inclus în documentația aferentă acestei proceduri aferente fazei de funcționare.

Așadar, susținerea eronată a recurentului potrivit căreia trebuie dată eficiență prevederilor regăsite în cadrul Deciziei Etapei de încadrare nr. 107/28.04.2020 este contrazisă chiar de legislația care reglementează revizuirea AIM.

În al doilea rând, recurenta a arătat că această susținere este contrazisă inclusiv prin documentația care a fost depusă la APM Bacău în vederea revizuirii AIM - documentație care nu includea și Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28x4.2020, respectiv Acordul de mediu.

În conformitate cu cerințele legale detaliate anterior, în vederea obținerii unei versiuni revizuite a autorizației integrate de mediu, societatea Agricolă a depus la APM Bacău documentația specifică de susținere a acestei solicitări de revizuire, constând în formularul de solicitare și raportul de amplasament.

Or, din analiza documentației de solicitare sus-menționate, care stă la baza deciziei APM Bacău de revizuire a AIM 2020, este evident că această documentație nu includea și Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28.04.2020, respectiv Acordul de mediu.

Așadar, Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28.05.2020, invocată în mod recurent în încercarea de a induce în eroare instanța de judecată, nu are relevanță în ceea ce privește legalitatea procedurii de emitere a AIM 2023 având în vedere că nu este un act solicitat în cadrul procedurii de emitere a autorizației integrate de mediu. În realitate, prin invocarea insistentă a acestui act, recurentul urmărește să creeze o confuzie între cele două proceduri și să inducă impresia că Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28.05.2020 mai are vreo relevanță în prezent. Or, această decizie nu are nicio legătură sau vreun efect juridic asupra AIM 2023.

Recurenta a menționat că trebuie subliniat și faptul că oricum Decizia Etapei de încadrare nr. 107/28.04.2020 nu a reprezentat actul final emis în cadrul procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, ci un act premergător care a stat la baza acordului de mediu ulterior anulat, nemaiproducând niciun efect juridic la acest moment.

Recurenta a mai arătat faptul că întreaga procedură parcursă de către APM Bacău în vederea emiterii AIM 2023 a fost desfășurată cu respectarea prevederilor legale aplicabile acestei proceduri și care au fost descrise pe larg mai sus, fără ca recurentul să conteste acest aspect.

Recurenta a mai susținut și caracterul nefondat al argumentului nr. 5 al recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - identitatea dintre Proiectul pentru care a fost obținut Acordul de mediu și Proiectul pentru care a fost obținut AIM 2023. A mai arătat că AIM 2023 nu este și nu poate fi calificat drept „actul final” al procedurii de autorizare a Proiectului „Extindere abator păsări”, respectiv nu aprobă/autorizează/reglementează în alt mod Proiectul „Extindere abator păsări”.

AIM 2023 s-a emis doar pentru a se asigura continuitatea activității Agricola, garantată și de instanța de judecată în dosarul nr. 540/110/2021.

Inițial, solicitarea pentru AIM 2023 a fost făcută pentru Proiectul demarat în 2019 cu scopul de a fi realizate toate evaluările de mediu cu ocazia revizuirii AIM, inclusiv cele indicate de instanța de judecată în dosarul nr. 540/110/2021 ca nefiind verificate de autoritate la emiterea Acordului de mediu, mai ales prin prisma Hotărârii CJUE din 26.07.2017, pronunțată în Cauzele conexe C-196/16 și C-197/16¹³, fiind relevante, printre altele, considerente reținute de CJUE.

Recurenta a mai susținut că, în contextul conflictelor și tensiunilor create de recurenți, APM Bacău a refuzat eliberarea unei actualizări a autorizației integrate de mediu pentru Proiectul „Extindere abator păsări” (deși jurisprudența CJUE permite acest proces de remediere), astfel că Agricola a solicitat prin formularul nr. 5 revizuirea AIM 2020 pentru continuarea activității, utilizând nouă linie tehnologică limitată la capacitatea de producție autorizată inițial.

Prin urmare, Acordul de mediu privește Proiectul „Extindere abator păsări”, în timp ce AIM 2023 a fost emisă doar pentru funcționarea în legalitate a abatorului Agricola cu instalația modernizată și cu echipamentele re tehnologizate la o capacitate limitată (aceeași cu cea anterioară), motiv pentru care întreaga argumentație a recurentului Golăeș Eugen-Ștefan este nefondată.

Recurenta a mai susținut și caracterul nefondat al argumentului nr. 6 al recursului privind în incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - încălcarea Directivei 2010/75/UE și a Hotărârii din 25.06.2024, pronunțată în Cauza C- 626/22 de către CJUE.

Față de conținutul prevederilor legale invocate, societatea recurentă a arătat că recurentul nu identifică în mod clar și concret dispoziția din Directiva 2010/75/UE care ar fi fost încălcată prin emiterea AIM 2023 și nici nu oferă o minimă argumentație cu privire la dispozițiile legale invocate. În realitate, printr-o abordare deja consacrată, recurentul formulează afirmații bazate pe fragmente disparate din hotărâri CJUE, pe care le interpretează în mod greșit, cu scopul de a induce în eroare prin crearea unei aparențe privind existența unor motive de nelegalitate ale AIM 2023.

Astfel, recurentul se limitează la a menționa că prin hotărârea pronunțată în Cauza C- 626/22, CJUE ar fi instituit în sarcina autorităților tuturor statelor membre obligația de a

realiza procedura EIM în toate situațiile în care se emite ori se actualizează o autorizație integrată de mediu.

În acest sens, recurentul a invocat paragrafele 104-105 din Hotărârea din 25.06.2024, pronunțată în Cauza C-626/22 de către CJUE, opinia acestuia fiind aceea că CJUE ar fi stabilit că EIM este obligatorie în toate situațiile în care se emite ori se actualizează o autorizație integrată de mediu, necesară conform Directivei 2010/75/UE și legislației naționale de transpunere.

Or, o astfel de alegație este fundamental eronată, întrucât nu aceasta este concluzia care se desprinde din hotărârea pronunțată în Cauza C 626/22, nefiind vorba de instituirea unei astfel de obligații în sarcina autorităților statelor membre. Hotărârea invocată de recurent nu reține nicăieri cele concluzionate de acesta.

Paragrafele invocate din hotărârea CJUE în Cauza C-626/22 de recurent fac parte din considerentele CJUE în legătură cu prima întrebare preliminară, prin intermediul căreia instanța de trimitere a solicitat CJUE să stabilească dacă Directiva 2010/75/UE trebuie interpretată în sensul că statele membre sunt obligate să prevadă o evaluare prealabilă a efectelor activității unei instalații care cade sub incidența acestei directive, atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane, ca parte integrantă a procedurilor de acordare sau de reexaminare a autorizației de exploatare a unei astfel de instalații.

Recurenta a menționat și faptul că în hotărârea invocată nu se menționează nicăieri că anterior revizuirii unei autorizații integrate de mediu este obligatorie parcurgerea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului prin emiterea unui acord de mediu.

O asemenea interpretare speculativă a recurentului evidențiază atât necunoașterea procedurilor specifice de mediu, cât și intenția evidentă de a crea o confuzie cu privire la aplicarea acestora. Recurentul pune în mod greșit semnul egalității între EIM și evaluarea prealabilă a efectelor activității unei instalații care cade sub incidența Directivei 2010/75/UE, atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane, ca parte integrantă a procedurilor de acordare sau de reexaminare a autorizației de exploatare a unei astfel de instalații.

Cele două tipuri de evaluare nu sunt, însă, echivalente și nu pot fi puse sub semnul egalității, întrucât au temeiuri, obiecte, scopuri și rezultate diferite.

EIM, în sensul Legii nr. 292/2018, este necesară la faza de proiect, adică la faza de dezvoltare/realizare a unui proiect cu potențial impact semnificativ negativ asupra mediului. Atunci când este necesară, EIM se finalizează, fie prin emiterea deciziei etapei de încadrare, fie prin emiterea acordului de mediu ori a deciziei prin care se respinge solicitarea de emitere a acordului de mediu.

Evaluarea prealabilă a efectelor activității instalației atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane, ca parte integrantă a procedurilor de acordare sau de actualizare a unei autorizații, în temeiul Directivei 2010/75/UE este necesară la faza de activitate, adică la Faza de funcționare/exploatare a unei instalații care intră sub incidența Directivei 2010/75/UE. Această evaluare face parte integrantă din procedura de emitere/actualizare a unei autorizații integrate de mediu și se finalizează prin emiterea autorizației integrate de mediu noi sau actualizate.

Dintr-o a doua perspectivă EIM, în sensul Legii nr. 292/2018, este necesară doar în acele cazuri prevăzute de Legea nr. 292/2018, respectiv în cazul proiectelor care se încadrează în Anexa nr. 1 și Anexa nr. 2 din Legea nr. 298/2018, a art. 28 din OUG nr. 57/2007 ori a art. 48 și 54 din Legea nr. 107/1996.

Evaluarea, în temeiul Directivei 2010/75/UE este necesară în toate cazurile în care se emite o autorizație integrată de mediu nouă sau actualizată. Astfel, această evaluare face parte integrantă din procedura de emitere a autorizației integrate de mediu (nouă sau actualizată), realizându-se în temeiul solicitărilor de emitere/actualizare a autorizației integrate de mediu și a documentației aferente, deci și în cazurile în care nu ar fi necesară o EIM, în sensul Legii nr. 292/2018.

Aspectele clarificate anterior rezultă în mod evident din analiză comparativă a celor două reglementări legale și din considerentele 67-95 din Hotărârea din 25. 16.2024. pronunțată

în Cauza C-626/22 de către CJUE, considerente la care se face trimitere în mod expres în paragraful 104, invocat și citat trunchiat de recurent.

Astfel, în cadrul paragrafelor 67-95 din Hotărârea din 25.06.2024, pronunțată în Cauza C-626/22 de către CJUE, aceasta analizează cerințele rezultând din art. 13-27 din Directiva 2010/75/UE, aplicabile în cazul oricărei instalații care intră sub incidența acesteia.

Articolele din Directiva 2010/75/UE nu impun obligația realizării EIM, în temeiul Directivei EIM (transpusă prin Legea nr. 292/2018), ori a directivei abrogate prin Directiva EIM 85/337/CEE.

Din cele două referiri la legislația specifică aplicabilă EIM, incluse în Directiva 2010/75/UE, rezultă cu putere de evidență că Directiva 2010/75/UE nu instituie vreo obligație precum cea sugerată de recurent.

Prevederile Directivei 2010/75/UE sunt transpuse similar în Legea nr. 278/2013, astfel că cele arătate mai sus sunt aplicabile și în ceea ce privește prevederile Legii nr. 278/2013.

Recurenta a invocat și caracterul nefondat al argumentului nr. 7 al recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, a art. 20 alin. (3) din Legea nr. 278/2013, a art. 23 alin. (2) din Legea nr. 292/2018, precum și a art. 8 din CEDO, astfel cum a fost interpretat prin Hotărârea din 09.04.2024, pronunțată în Cauza Asociația KlimaSeniorinnen Elveția și alții contra Elveției de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Recurentul este perseverent în seria de susțineri irelevante față de obiectul prezentei cauze, acesta pretinzând că APM Bacău și Agricola ar fi încercat să ocolească parcurgerea EIM și obținerea acordului de mediu, având în vedere art. 23 alin (2) din Legea nr. 292/2018.

Recurentul invocă o serie de hotărâri ale CJUE, care, însă, nu sunt în vreun fel relevante față de situația de fapt și de actele contestate în prezența cauză.

Astfel, prin hotărârile CJUE pronunțate în cauzele conexe C-196/16 și C-107/16, în Cauza 215/06, precum și în cauzele C-348/15 și C-411/17, CJUE a statuat că dreptul Uniunii Europene nu se opune ca normele naționale să permită, în anumite cazuri și condiții, regularizarea evaluării impactului asupra mediului ulterior inițierii sau realizării lucrărilor de investiții (regularizarea ex post), pentru situații în care au fost realizate proiecte de investiții pentru care era necesară realizarea în prealabil a evaluării impactului asupra mediului, fără ca o astfel de evaluare să fi fost realizată în prealabil.

Recurenta a susținut că prin obținerea AIM 2023 Agricola nu a îndeplinit o regularizare ex post (pentru că inclusiv APM s-a opus la aceasta), ci această a fost obținută doar pentru continuarea activității recurente, utilizând noua linie tehnologică limitată la capacitatea de producție autorizată inițial (respectiv cea autorizată prin AIM 2018).

Prin afirmațiile sale recurentul încearcă pe orice cale inducerea în eroare a instanței, invocând multiple texte legale care nu doar că nu sunt aplicabile prezentei cauze și nu au fost supuse atenției primei instanțe, dar sunt și redactate ori interpretate în mod eronat de recurent.

Recurenta a susținut și caracterul nefondat al recursului privind incidența motivelor de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6. și 7. C.proc.civ. - încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârilor pronunțate în cadrul dosarului nr. 540/110/2021. Recurenta a arătat că nici ea, nici ANMAP și nici prima instanță nu a contestat efectul obligatoriu al acesteia, în sensul anulării Acordului de mediu.

Astfel, prima instanță a reținut și aplicat în mod corect efectul obligatoriu al Deciziei nr. 234/14.04.2022, însă a reținut (tot în mod corect) că acesta vizează doar Proiectul „Extindere abator păsări”, neputând fi extrapolat și în cazul autorizării activității, cu noua instalație (mult mai performantă dpdv mediu și protecția sănătății populației), dar la aceeași capacitate, pentru care a fost emisă AIM 2023.

În ceea ce privește efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, recurenta a arătat că acesta nu poate fi aplicat în prezența cauză, nefiind îndeplinite condițiile impuse de art. 431 alin. (2) C.proc.civ..

Recurenta a susținut că autoritatea de lucru judecat pozitivă nu reprezintă o excepție procesuală, ci o apărare de fond, în sensul că nu stopează judecata, ci contribuie la soluționarea în fond a cauzei.

Efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, consacrat de art. 431 alin. (2) C. proc.civ., presupune, în termenii acestui text, că oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă. Aceasta înseamnă că nu trebuie să fie întrunită tripla identitate de elemente ale raportului juridic transpus pe plan procedural, cum se întâmplă în cazul excepției autorității de lucru judecat, ci trebuie să existe doar o legătură cu lucrul judecat anterior, care să se impună noii judecăți.

Efectul pozitiv funcționează atunci când în al doilea proces se pune o chestiune rezolvată printr-o hotărâre anterioară și nu presupune o identitate de acțiuni ci doar de chestiuni litigioase puse în discuție în cadrul celor două procese²⁰.

Pentru a se putea pretinde contradicția între considerente și nesocotirea efectului pozitiv al autorității de lucru judecat este nevoie ca hotărârile să se fi pronunțat între aceleași părți, având în vedere principiul relativității efectelor lucrului judecat.

Contrar susținerilor recurentului, efectul pozitiv al autorității de lucru judecat nu se verifică în prezenta cauză, întreaga argumentație a acestora se bazează pe efectul pozitiv al autorității de lucru judecat (fosta putere de lucru judecat), prin raportare la soluția pronunțată în dosarul nr. 540/110/2021 privind anularea Acordului de mediu.

Recurentul nu se subsumează nici noțiunii de succesori ai vreunei părți, el fiind un terț ce nu a participat la litigiul ce a format obiectul dosarului nr. 540/110/2021, neputând să opună efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, în virtutea respectării dreptului la apărare și a principiului contradictorialității, prevăzute la art. 13-14 C.proc.civ.

Recurenta a invocat în cadrul demersului său judiciar Decizia HP nr. 18/2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Recurenta a susținut că situația este una cât se poate de clară: întrucât nu a fost parte în dosarul nr. 540/110/2021, recurentul nu a putut să susțină/să combată argumentele părții/părților potrivnice, deci o hotărâre pronunțată în respectivul dosar nu va putea fi opusă de acesta decât cel mult ca un simplu înscris, ca o simplă jurisprudență.

De asemenea, nici condiția identității de chestiune litigioasă dezlegată nu este îndeplinită. Efectul pozitiv al autorității de lucru judecat presupune că, atâta vreme cât aspectul litigios a fost consemnat și rezolvat în actul jurisdicțional anterior, el nu mai poate constitui obiect al analizei ulterioare proprii din partea instanței, impunându-se noii judecăți ca un „dat” ce nu poate fi ignorat. Or, problema litigioasă cu care a fost investită instanța de față nu a fost analizată/rezolvată de Curtea de Apel Bacău în dosarul nr. 540/110/2021, contrar susținerilor recurentului. Instanța din dosarul nr. 540/110/2021 nu a făcut o analiză a existenței/inexistenței unei „modificări substanțiale” a capacității de producție, Decizia nr. 234/14.04.2022 fiind anterioară emiterii AIM 2023.

Mai mult, aceeași producție (160 tone/zi) se obține într-un interval de timp trai scurt cu două ore pe zi, respectiv de la 10 ore/zi, la 8 ore/zi de funcționare a instalației, acest lucru fiind posibil tocmai prin creșterea vitezei liniei de abatorizare exprimată în capete/oră, ceea ce înseamnă că randamentul comercial este evident mai mare și justifică realizarea investiției.

De vreme ce instanța nu a intrat în analiza propriu-zisă a acestor aspecte, nu se poate pune problema unei chestiuni litigioase dezlegate, pentru a putea da eficiență efectului pozitiv al autorității de lucru judecat.

Cu privire la recursul formulat la Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin recurenta a învederat că recursul formulat este nefondat, întrucât motivele de recurs invocate nu sunt susținute/argumentate de/prin critici de nelegalitate, astfel cum impun prevederile art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., ci se rezumă la aspecte de fapt/de temeinicie a cererii de chemare în judecată, o parte din ele nefiind nici măcar invocate în fața primei instanțe.

Problemele deduse judecății de recurenți nu se încadrează în dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., din moment ce aspectele criticate nu creează o dispută cu privire la

dispozițiile aplicabile sau modul lor de aplicare/interpretare, ci pune în discuție doar aspecte de fapt noi - chestiune care nu mai poate fi efectuată în această fază procesuală.

Or, arhitectura recursului în sistemul jurisdicțional român nu permite instanței de recurs să modifice aprecierea de fond a primei instanțe, întrucât o respingere a acestei chestiuni de fond ar transforma recursul într-o veritabilă cale devolutivă de atac, într-un apel mascat.

În cauză, deși recurenții afirmă, în temeiul art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ., greșita încălcare a dispozițiilor legale, acesta nu arată/demonstrează în niciun fel în ce a constatat această încălcare sau aplicare greșită a literei sau spiritului legii, recurenții făcând doar afirmații de temeinicie, prin referiri la situația de fapt, reluând uneori criticile deja învederate prin cererea de chemare în judecată.

Recurenta a susținut că criticile recurenților reprezintă aspecte legate de situația de fapt, iar în măsura în care instanța de recurs ar aprecia că aceste reprezintă veritabile critici, acestea reprezintă, critici de temeinicie, iar nu de nelegalitate a sentinței nr. 213/14.04.2025.

În fine, în măsura în care instanța de recurs apreciază că acestea reprezintă critici de nelegalitate, recurenții le invocă pentru prima dată în cuprinsul recursului, astfel de critici nefiind invocate în fața instanței de fond ca motive de nelegalitate ale AIM 2023.

Pe cale de consecință, invocarea acestor pretense încălcări direct în cuprinsul recursului încalcă limitele efectului devolutiv determinate de ceea ce s-a supus judecării la prima instanță, prevăzut de art. 478 C.proc.civ. coroborat cu art. 494 C.proc.civ, fiind invocate ommiso medio, motiv pentru care, în orice situație de mai sus, ele trebuie respinse de către instanța de recurs.

Recurenta a susținut caracterul nefondat al argumentelor nr. 1. și 5. ale recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, iar nu ca nefondată. Recurenții au realizat, așadar, o interpretare literală incorectă, care nu este incidență în prezentul caz.

Recurenta a arătat că instanța de recurs trebuie să înlăture ab initio acest prim argument al recursului întemeiat pe art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ., în condițiile în care are la bază o concluzie profund nelegală, neincidentă în prezența situație.

Recurenta a arătat că Proiectul „Modernizarea unității de abatorizare în localitatea Prăjești, comună Prăjești, județul Bacău prin extinderea spațiului existent și dotarea cu utilaje și echipamente” (în continuare „Proiectul Prăjești”) este un proiect total distinct al Agricola, care nu are legătură cu activitatea pentru care s-a emis AIM 2023.

Prin urmare, întreaga argumentație a recurenților apare ca fiind străină de natura cauzei, întrucât legalitatea/nelegalitatea unui act administrativ nu poate fi analizată prin raportare la proiectul unui alt act administrativ, care se grefează pe o situație faptică diferită, aferentă unui abator diferit al societății recurente.

Fără a intra în susținerea exhaustivă a legalității Proiectului Deciziei Etapei de încadrare, afișat în data de 25.04.2025 (care nu face obiectul prezentului dosar și care ar trebui înlăturat de plano de către instanța de recurs), următoarele aspecte esențiale care diferențiază cele două situații: Proiectul Prăjești va conduce la o creștere a capacității de producție de la 30 tone/zi la 60 tone/zi, în timp ce activitatea pentru care a fost emisă AIM 2023 a presupus o menținere a aceleiași capacități de 160 tone/zi, Proiectul Prăjești presupune o extindere a clădirilor abatorului, în timp ce activitatea pentru care a fost emisă AIM 2023 a implicat doar o modernizare și re tehnologizare a echipamentelor tehnologice folosite.

Recurenții se află într-o gravă eroare, întrucât „calculul de matematică elementară” și anume „regula de trei simplă” nu se aplică la un Abator, prin raportare la un alt abator, aflat pe un amplasament diferit.

Calculul cantității de carcasă este un calcul complex, care se bazează pe: greutatea medie a puilor sacrificați, iar cele două abatoare procesează rase diferite de pui, cu greutate diferite; numărul de ore de funcționare pe zi și randamentul de sacrificare, care diferă, de asemenea, în funcție de rasă.

Prin urmare, chiar la același tip de instalație de abatorizare (de 13.500 capete/zi), cantitatea de carcasă obținută zilnic poate să difere substanțial, în condițiile în care se abatorizează alte rase de păsări și/sau instalația funcționează un număr diferit de ore pe zi.

Pe cale de consecință, comparația pe care recurenții încearcă să o facă între Proiectul Prăjești și situația incidentă în prezența cauză nu este relevantă, întrucât are la bază două amplasamente diferite, cu caracteristici diferite, care pot implica soluții diferite din partea ANMAP.

Cu privire la motivul de casare de la pct. 8 recurenta a arătat că, în opoziție față de susținerile Recurenților, Decizia de punere în aplicare 2023/2749 a intrat în vigoare în data de 18.12.2023, astfel că 111 erau aplicabile la data emiterii AIM 2023 (21.04.2023). Prin urmare, AIM 2023 a respectat, la momentul emiterii, toate prevederile egale în vigoare cu privire la termenul de „carcasă”, care, de altfel, este similar și în prezent, greutatea carcasei fiind definită în cadrul Deciziei de punere în aplicare 2023/2749.

În ceea ce privește argumentul nr. 6. al recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - nerespectarea distanței prevăzute de Ordinul nr. 119/2014.

Recurenții insistă în aceeași confuzie între procedura emiterii Acordului de mediu și procedura emiterii AIM 2023, citând chiar prevederile Acordului de mediu, în scopul eronat al susținerii nelegalității AIM 2023. Recurenții nu aduc nicio probă prin care să se ateste o eventuală validare de facto, prin AIM 2023, a lucrărilor de extindere prevăzute în Acordul de mediu. În realitate, revizuirea AIM 2020 a fost efectuată strict pentru continuarea activității societății recurente, utilizând noua linie tehnologică limitată la capacitatea de producție autorizată inițial, iar în realizarea acestei proceduri prevederile Normelor nu sunt incidente.

Deși nu prezintă nicio relevanță pentru prezența cauză, recurenta a arătat, totuși, că în prezent Normele nu mai prevăd limita de 500 m, la care fac referire recurenții.

Cu privire la argumentul nr. 7. al recursului privind incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8. C.proc.civ. - necesitatea evaluării impactului asupra mediului și a obținerii Acordului de mediu, recurenta a învederat că este important de observat grava confuzie, respectiv lipsa de cunoaștere a procedurilor specifice de mediu manifestată de recurenți, reflectată în susținerile complet eronate formulate în mod repetat în cadrul recursului.

În cazul de față, în mod evident nu vorbim despre obținerea AIM 2023 pentru un proiect, ci pentru în punerea în funcțiune a noii linii tehnologice. De asemenea, solicitarea și obținerea acordului de mediu sunt obligatorii pentru modificarea ori extinderea proiectelor, iar nu a activităților existente, cum în mod eronat susțin recurenții, astfel cum rezultă evident din capitolul V din Anexa 5 la Legea nr. 292/2018, denumit în mod sugestiv „Modificări sau extinderi ale proiectelor prevăzute în prezența legei”.

Cu privire la **recursul incident**, Agricola a menționat, cu titlu prealabil că investește instanța de recurs cu prezentul recurs incident numai în măsura în care aceasta urmează să admită recursul principal și să caseze sentința nr. 213/14.04.2025, indiferent că va fi cu trimitere spre rejudecare către Tribunalul Bacău, Secția a 11-a Civilă și de Contencios Administrativ și Fiscal sau cu reținere.

Recurenta a invocat nelegalitatea soluției cuprinse în încheierea din 31.01.2025, utilitatea probei cu expertiza tehnică în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului.

Fără a contesta temeinicia și legalitatea sentinței nr. 213/14.04.2025, pe care recurenta o găsește corectă prin raportare la aspectele dovedite cu înscrisurile depuse în cauză, dar și față de principiul celerității unui litigiu, arată, totuși, că o expertiză tehnică de specialitate, deși ar fi prelungit foarte mult litigiul, ar fi putut clarifica și mai expresiv și detaliat apărările recurente legate de avantajele tehnice ale noii instalații și de inexistența unei modificări substanțiale.

Prin încheierea din 31.01.2025, prima instanță a respins proba cu expertiza tehnică în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului ca nefiind utilă soluționării cauzei. Cu toate acestea, prima instanță nu-și motivează în niciun fel soluția, considerentele primei instanțe sunt, cu alte cuvinte, inexistente, astfel că instanța de recurs trebuie să dispună admiterea recursului incident

Recurenta a arătat că încheierea din 31.01.2025 nu îndeplinește exigențele de motivare impuse de art. 233 alin. (1) lit. j) C.proc.civ., fiind practic lipsită de o motivare în concret a soluției adoptate, cu arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, cu referiri clare la argumentele pentru care a înlăturat anumite probe solicitate, aspect ce conduce la concluzia că prima instanță a încălcat inclusiv prevederile art. 330 alin. (1) C.proc.civ.

Judecătorul cauzei trebuia să stăruie prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, cu obiectivitate și imparțialitate, ținând cont de principiile generale ale dreptului, de cerințele echității și de buna-credință, având un rol activ pe parcursul soluționării procesului, prevăzut la art. 22 C.proc.civ., fiind nevoit să administreze toate probele care conduc la aflarea adevărului în cauză, urmând, apoi, să le analizeze pe fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, astfel cum impune art. 264 C.proc.civ.

De asemenea, administrarea probei cu expertiza tehnică în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului se impunea și pentru respectarea art. 13 alin. (1) și (3) C.proc.civ.

De altfel, necesitatea administrării probei cu expertiză rezultă chiar din noțiunile invocate de recurenți, întrucât disputa așa-zis pur teoretică dintre părți impune clarificarea aspectelor tehnice de fapt privind avantajele de mediu aduse de noua instalație, care au exclus practic inexistența unui potențial impact negativ asupra mediului, respectiv inexistența unei modificări substanțiale.

În cauză, proba solicitată era aptă să permită o judecată deplină și fără rezerve a cazului dedus judecării, dovedind, dincolo de orice dubiu, susținerile recurente.

Prima instanță a respins solicitarea Agricola de a se administra o probă cu expertiza tehnică în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului, deși aceasta era necesară pentru a dovedi legalitatea AIM 2023, respectarea cerințelor de protecție asupra sănătății populației/mediului la punerea în funcțiune a noii linii tehnologice și lipsa unei vătămări a recurenților prin emiterea AIM 2023, față de următoarele elemente concrete: inexistența unor efecte negative asupra mediului, respectiv asupra sănătății populației prin punerea în funcțiune a noii linii tehnologice (inclusiv din perspectiva criticilor făcute de recurenți prin referire la aspectele sancționate în dosarul nr. 540/110/2021); inexistența unor diferențe de impact asupra mediului/sănătății publice prin punerea în funcțiune a noii linii tehnologice, în comparație cu cele existente înainte de extindere; avantajele de protecție a mediului și sănătății populației pe care le aduce nouă linie tehnologică a cărei funcționalitate a fost autorizată prin AIM 2023, comparativ cu linia tehnologică înlocuită; avantajele noii linii tehnologice prin raportare la cele mai bune tehnici disponibile (BAT), ce permit o reducere semnificativă a emisiilor; inexistența unei modificări substanțiale în activitatea recurente prin punerea în funcțiune a noii linii tehnologice, care să impună parcurgerea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, și deci existența unui acord de mediu, astfel cum impun prevederile pct. 24 din Anexa nr. 1 la Legea nr. 292/2018, ale pct. 7 lit. f) și 13. lit. a) din Anexa nr. 2 la Legea nr. 292/2018, precum și ale art. 6.4. din Anexa nr. 1 la Legea nr. 278/2013.

Astfel, expertiza tehnică solicitată era necesară și utilă, astfel cum prevede și art. 330 alin. (1) C.proc.civ., pentru a ajuta instanța de judecată la lămurirea unor împrejurări de fapt extrem de tehnice din perspectiva îndeplinirii în fapt a/neîndeplinirii condițiilor de mediu și de sănătate a populației.

Cu privire la nelegalitatea și supraabundența considerentelor contestate - motiv de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6. și 8. C.Proc.Civ. - încălcarea art. 425 alin. (1) lit. b) C.proc.civ., recurenta a arătat că prin sentința nr. 213/14.04.2025, prima instanță, deși a

pronunțat o hotărâre legală, temeinică și bine argumentată, a analizat aspecte ale Proiectului „Extindere abator păsări”, pentru care a fost obținut Acordul de mediu, aspect care a condus la o motivare a hotărârii prin includerea unor considerente supraabundente, străine de natura cauzei.

Considerentele primei instanțe sunt nelegale și supraabundente, astfel că trebuie înlăturate de instanța de recurs. Foarte probabil, tocmai pentru că aceste considerente nu erau neapărat necesare, ele tratează insuficient, și oricum, contradictoriu efectul anulării acordului de mediu.

Recurenta a mai arătat că în cadrul clasificării considerentelor, s-a reținut că, pe lângă cele care sprijină soluția din dispozitiv (considerentele decisive, respectiv decizorii), mă există considerentele indiferente sau supraabundente, care nu justifică soluția și care, drept consecință, ar putea lipsi din conținutul hotărârii fără să conducă la lipsa de fundament a acesteia.

Recurenta a susținut că există o diferență semnificativă (constatată, de altfel, chiar de prima instanță) între Proiectul „Extindere abator păsări”, pentru care a fost obținut Acordul de mediu și situația de continuare a activității Abatorului, pentru care a fost obținut AIM 2023.

Prezentul dosar a fost format ca urmare a solicitării de anulare a Deciziei nr. 02/03.03.2023 și a AIM 2023, astfel că aspectele de (ne)legalitate și efectele anulării Acordului de mediu în raport de construcțiile din proiectul de extindere nu pot face obiectul analizei în cadrul prezentului dosar.

De altfel, chiar prima instanță a considerat acest aspect, când a menționat ulterior în mod corect în cadrul sentinței nr. 213/14.04.2025 că analiza Proiectului „Extindere abator păsări” „excede obiectul strict al controlului de legalitate al Deciziei nr. 2/03.03.2023 și al AIM 2023.

În orice caz, fără a face o analiză exhaustivă a motivelor pentru care considerentele primei instanțe ante-referite sunt nelegale, recurenta a arătat că jurisprudența CJUE, mai exact hotărârea pronunțată în Cauzele conexate C-196/16 și C-197/16, a statuat că dreptul Uniunii Europene nu se opune ca normele naționale să permită, în anumite cazuri și condiții, regularizarea evaluării impactului asupra mediului ulterior inițierii sau realizării lucrărilor de investiții (regularizarea ex post), pentru situații în care au fost realizate proiecte de investiții pentru care era necesară realizarea în prealabil a evaluării impactului asupra mediului, fără ca o astfel de evaluare să fi fost realizată în prealabil.

Jurisprudența CJUE recunoaște posibilitatea legală a regularizării de mediu ex post, inclusiv pentru un proiect pentru care nu s-a parcurs deloc procedura de reglementare, dacă nu a existat o rea-credință/intenție de eludare a legii din partea beneficiarului. A fortiori, CJUE recunoaște posibilitatea regularizării ex post pentru un proiect pentru care s-au emis acte de reglementare, dar acestea au fost viciate, fără să se stabilească în mod expres dacă această regularizare ex post urmează a se face prin obținerea unui nou Acord de mediu sau nu.

Recurenta a învederat că prin utilizarea acestui mecanism prevăzut de jurisprudența CJUE, efectele anulării Acordului de mediu nu mai capătă efect retroactiv, ele putând fi regularizate ex post, întrucât, în conformitate cu jurisprudența CJUE, viitoarea evaluare a impactului unui proiect asupra mediului va trebui să țină seama atât de impactul viitor al acestui proiect asupra mediului, cât și de impactul asupra mediului intervenit de la realizarea sa.

Intimata Agenția Națională pentru Medii și Aree Protejate a formulat **întâmpinare** la prin care a solicitat respingerea recursurilor formulate de recurenții Tarcău Lucian, Țâmboi Matei Cosmin și Golăeș Eugen Ștefan, menținerea ca legală și temeinică a sentinței pronunțate de instanța de fond.

În **motivare**, intimata învederat că pentru a se pronunța în acest sens, cu privire la cadrul normativ incident, instanța de fond a reținut faptul că procedura acordului de mediu (Legea nr. 292/2018) privește etapa de dezvoltare/construire a proiectelor și se finalizează cu o decizie administrativă (încadrare/acord) care condiționează autorizarea lucrărilor, actul se epuizează odată cu finalizarea implementării proiectului autorizat (art. 16 alin. 1 din OUG nr.

195/2005). Procedura autorizării integrate/autorizație de mediu (OUG nr. 195/2005, Legea nr. 278/2013, Ordinul nr. 818/2003) reglementează etapa de funcționare a instalațiilor și stabilește condiții de operare conform BAT, valori-limită de emisie, monitorizare și obligații de reducere a impactului. Legea nr. 278/2013 prevede obligația notificării oricărei modificări și actualizarea autorizației integrate, iar pentru modificările substanțiale (inclusiv cele care ating pragurile din Anexa nr.1 sau au efecte negative semnificative) obligativitatea obținerii prealabile a actelor de reglementare corespunzătoare etapelor de dezvoltare (art. 20 alin (3) și (5)).

Instanța de fond a mai reținut că pentru categoria 6.4 exploatarea abatoarelor > 50 t/zi carcase, atingerea/depășirea pragului sau o modificare cu efecte semnificative poate califica operațiunea drept modificare substanțială. Instanța a constatat că anularea definitivă a Acordului de mediu nr. 8/24.08.2020 viza un proiect de extindere și modernizare care potrivit considerentelor Curții de Apel, presupunea ridicarea de noi construcții, schimbarea configurației, apropierea de proprietăți rezidențiale la distanța sub 500 m (75,77 m respectiv 143,14 m față de unul dintre reclamanți), fără o fundamentare științifică suficientă a derogării de la Ordinul nr. 119/2014 privind distanțele minime, fără studii conforme pentru disconfortul olfactiv și cu lacune în evaluarea riscurilor. Curtea de Apel a reținut obligația autorității de mediu de a solicita completări potrivit art. 64⁵ din OUG nr. 195/2005 (odorizare/olfactometrie) și a sancționat abordarea formală a evaluării, anulând acordul de mediu. Efectele anulării sunt retroactive, ceea ce înseamnă că proiectul de extindere nu mai are actul de reglementare de mediu necesar implementării. Cu titlu distinct, instanța a examinat natura juridică și conținutul AIM 2023. Din cuprinsul AIM 2023 rezulta că: i) activitatea autorizată este "exploatarea abatoarelor cu o capacitate de producție de peste 50 t carcasă/zi", cu capacitatea maximă de 160 t/zi carcasă, derivată din materie primă 266 t/zi pui în viu și randament 60%.; ii) programul de operare este redus da la 8 ore/zi, 5 zile/săptămână; iii) se impun măsuri BAT pentru reducerea emisiilor difuze, a mirosurilor și a zgomotului (gard fonoabsorbant latura nord, acoperiri bazine, filtre cu cărbune activ, izolare fonică, schimbarea modalității de răcire etc.); iv) se menționează expres că activitatea se va desfășura în condițiile și limitele AIM nr. 1/2018, astfel cum a fost actualizată anterior, fără majorarea capacității autorizate. Decizia nr 2/03.03.3034 a APM Bacău a avut ca temei art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003, respectiv reexaminarea si actualizarea autorizației integrate în considerarea schimbărilor tehnice și a celor mai bune tehnici disponibile care permit reducerea semnificativa a emisiilor.

Reclamanții au susținut că în realitate s-a produs o modificare substanțială: a) creșterea vitezei liniei de abatorizare și înlocuirea echipamentelor ar permite o capacitate de 13 500 capete/oră și un volum zilnic ce ar atinge 176 t/zi carcase la un randament de 71,5%, depășind pragul de 6.4 a; b) punerea în funcțiune a instalațiilor noi din proiectul de extindere anulat necesită acord de mediu prealabil; c) realizarea unei noi căi de acces și amplasarea rezervoarelor/echipamentelor produc efecte în perimetrul rezidențial. La aceste susțineri, instanța a reținut că, din perspectiva formală și a conținutului AIM 2023, capacitatea autorizată este menținută la 160 t/zi, iar AIM conține interdicția de depășire a acesteia. Schimbarea randamentului economic folosit în calcule (de la 75% la 60%) aparține analizei tehnologice a operatorului și controlului autorității; însă instanța de contencios nu substituie autoritatea în evaluarea tehnico-științifică decât în măsura în care se probează vădit caracterul arbitrar sau vădit eronat al aprecierii. Probe directe care să ateste depășirea capacității autorizate în exploatarea curentă nu au fost administrate; afirmațiile reclamanților cu privire la 176 t/zi se bazează pe potențialul tehnic teoretic raportat la alt randament și nu pe monitorizări sau constatări oficiale ale depășirii limitelor impuse de AIM/2023. Instanța a apreciat că diferența dintre proiectul de extindere (ce impune acord de mediu și a fost anulat pentru vicii proprii) și actualizarea AIM (ce privește funcționarea instalației autorizate în capacitatea menținută) este juridic relevantă. Actualizarea AIM în baza art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003 poate interveni pentru implementarea celor mai bune tehnici disponibile și reducerea emisiilor, chiar dacă operatorul a înlocuit echipamente în interiorul fluxului tehnologic, atât timp cât nu se modifică

parametrii esențiali autorizați (capacitatea maximă, categoria de activitate) și nu se încalcă regimul „modificare substanțială” prevăzut de art. 20 din Legea nr. 278/2013. Or, pe baza probelor, AIM 2023 a înghețat capacitatea de 160 t/zi carcasă și a impus măsuri de reducere a impactului, fără să valideze extinderi constructive sau apropierea suplimentară de zonele rezidențiale. Acele elemente constructive aparțineau proiectului de extindere (care nu se mai poate realiza fără un nou acord de mediu) iar orice punere în funcțiune a unor construcții noi aferente aceluși proiect, în lipsa acordului de mediu, este supusă regimului de control și sancțiune de către autoritățile competente (inclusiv prin suspendare/încetare, măsuri de conformare), dar nu se confundă cu legalitatea actualizării AIM pentru funcționarea instalației în parametrii autorizați. Instanța a avut în vedere și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele conexe C-196/16 și C-197/16, potrivit căreia omisiunea unei evaluări a impactului asupra mediului, impuse de dreptul UE, poate fi regularizată ulterior construirii și puneri în funcțiune, cu respectarea condițiilor de a nu eluda normele UE și de a evalua atât impactul viitor, cât și pe cel trecut. Această jurisprudență sprijină ideea remedierii legale a unor deficiențe de evaluare, dar ea operează în cadrul procedurilor adecvate (de regulă, în domeniul evaluării proiectului-acord de mediu) și nu poate fi extrapolată pentru a converti o actualizare a AIM într-un substituit de acord de mediu absent. Din probe a rezultat că APM nu a folosit actualizarea AIM pentru a eluda necesitatea acordului de mediu aferent extinderii, dimpotrivă, prin AIM s-au impus condiții de operare în capacitatea maximă autorizată anterior, cu măsuri de BAT de reducere a impactului. În măsura în care elemente din proiectul de extindere anulat au fost material executate, acestea nu dobândesc legalitatea prin AIM, ci rămân supuse regimului aplicabil lucrărilor fără act de reglementare, aspect ce excede obiectului strict al controlului de legalitate asupra Deciziei nr. 2/03.03.2023 și al AIM 2023.

În ceea ce privește Hotărârea C.J.U.E. în cauza C-626/22 intimata a susținut că instanța de fond a reținut că, în esență, cauza C-626/22 (Ilva) privește standardele impuse statelor membre atunci când în funcționarea unei instalații industriale prezintă riscuri serioase și semnificative pentru mediu și sănătatea umană: instanța a statuat că funcționarea trebuie suspendată dacă asemenea riscuri există, iar autoritățile au obligații procedurale și materiale sporite de protecție. Totuși, din perspectiva aplicării ei la situația din dosar, există mai multe motive structurale pentru care Ilva nu este incidentă sau, cel puțin nu determină soluția propusă de reclamant. Obiectul și contextul sunt diferite: în cauză C-626/22 C.J.U.E. s-a pronunțat asupra funcționării unui combinat siderurgic (Ilva/Taranto) în logica Directivei 2010/75/UE(IED), cu constatări factuale privind riscuri grave, continue și semnificative pentru mediu și sănătate: soluția a vizat condițiile în care autoritățile trebuie să dispună suspendarea funcționării când asemenea riscuri sunt probate. Contextul factual și tipologia emisiilor la Ilva sunt incomparabile cu un abator de păsări care funcționează în limitele impuse de AIM, cu monitorizări recente care indică respectarea valorilor limită de emisie și chiar reduceri ale unor indicatori după implementarea măsurilor de mediu cerute de autoritate. Soluția în cauză C-626/22 nu validează o "acțiune populară" și nu substituie analiză probatorie națională. Curtea nu a instituit o prezumție de pericol ce ar obliga automat la suspendare, dimpotrivă, obligă la o evaluare corectă a riscurilor și a conformării, iar accesul la justiție rămâne guvernat de cerințe naționale rezonabile. În lipsa probării unor riscuri serioase actuale soluția în cauză C-0626/22 nu poate fundamenta, prin analogie, suspendarea automată.

Intimata a învederat că speța de față privește o AIM actualizată (revizuire) pentru funcționarea la capacitatea autorizată, cu condiții și măsuri BAT, nu punerea în funcțiune sau „acoperirea” unei extinderi prin AIM. Procedura de revizuire AIM s-a bazat pe art. 20 din Legea nr. 278/2013 și Ordinul 818/2003 (reexaminarea/actualizare la schimbări tehnice ce reduc emisiile) cu limitarea expresă a capacității la 160 t/zi și cu pachet de măsuri de reducere a zgomotului, emisiilor difuze și disconfortului olfactiv (gard fonoabsorbant, carcase filtrare, acoperire bazine, program redus etc.). Cauza Ilva nu spune că o astfel de revizuire conform IED și BST ar fi interzisă, ci doar că, dacă exista riscuri serioase, autoritățile trebuie să le înlăture, până la suspendare, aici documentele invocate de autoritate consemnează respectarea limitelor și chiar îmbunătățiri post-implementare. C.J.U.E. a admis, în jurisprudența de regularizare, că anumite

neregularități EIM pot fi remediate fără a periclita protecția mediului, dacă nu se eludează normele și dacă se tratează efectele trecute și viitoare; aceasta întărește marja de acțiune a autorității de mediu de a impune condiții suplimentare și monitorizări, nu de a "bloca" pe termen nedefinit funcționarea atunci când măsurile reduc efectiv impactul și valorile-limită sunt respectate. Ilva nu infirmă această abordare, dimpotrivă, deplasează accentului pe evaluarea reală a riscurilor. Cauza Ilva cere suspendarea când există "amenințări grave și semnificative".

Intimata a susținut că raportările și poziția autorității de mediu din speța invocă monitorizări 2021-2022 în care indicatorii s-au încadrat/respectat cu reducerea unor valori după implementarea măsurilor, de asemenea, condițiile AIM 2023 îngheață capacitatea la 160 t/zi și consacră tehnici BAT, program redus și măsuri de control al mirosurilor și zgomotului. În lipsa unor date obiective de depășire sau de pericol serios curent, nu se poate extrapola standardul Ilva pentru a cere suspendare/anulare per se. În concluzie, Ilva (C-626/22) este o decizie de principiu pentru situații cu riscuri grave și semnificative dovedite, care impune autorităților să le înlăture, mergând până la suspendare.

În speță a susținut intimata că autoritatea de mediu a reexaminat și a impus condiții sub IED/BAT, capacitatea a fost limitată la 160 t/zi, programul de operare redus, iar monitorizarea indică respectarea valorilor-limită și tendințe de reducere post-măsuri. Fără dovezi tehnice actuale ale unui pericol serios, Ilva nu se aplică pentru a justifica suspendarea/anularea AIM, dimpotrivă susține abordarea de conformare, monitorizare și intervenție proporțională atunci când riscurile sunt demonstrate.

Cu privire la invocarea Ordinului nr. 119/2014 și a distanței minime de 500 m, instanța a reținut că încălcările reținute de Curtea de Apel priveau proiectarea extinderii și apropierea unor noi construcții de locuințele reclamanților. AIM 2023 nu autorizează extinderi constructive și nici nu modifică perimetrul construcțiilor existente; ea reglementează funcționarea instalației în parametri existenți și impune măsuri de diminuare a disconfortului.

În lipsa unei probe directe ca prin actualizarea AIM s-au validat de facto lucrări de extindere sau o creștere a impactului peste limitele anterioare, invocarea încălcării Ordinului nr. 119/2014 nu poate atrage nulitatea AIM 2013. De altfel, chiar Hotărârea Curții de Apel a menționat ca Ordinul nr 119/2014 nu e incident "în actuala configurație a abatorului", ci strict în raport cu extinderea proiectată, ceea ce întărește raționamentul separării sferelor procedurale.

În ceea ce privește disconfortul olfactiv și obligațiile de evaluare conform art. 64⁵ din OUG nr. 195/2005, intimata a menționat că instanța a constatat că aceste exigențe au fost invocate de Curtea de Apel în contextul acordului de mediu, solicitând completarea raportului de impact. AIM 2023, ca act de operare, conține obligații de implementare a unor măsuri tehnice (filtrare cu carbon activ, acoperire bazine, plan de gestionare a disconfortului olfactiv în raport de metodologia ce urmează a fi adoptată) precum și obligațiile de monitorizare.

Lipsa în AIM a unor valori-țintă de olfactometrie sau a unor măsurători individualizate la momentul emiterii nu echivalează în sine, cu nelegalitatea actului, atât timp cât actul impune cadrul de conformare, iar autoritatea de sănătate publică și cea de mediu au competente de supraveghere și sancționare în caz de depășiri. De altfel, APM a reținut în considerente că monitorizările 2021-2022 au indicat încadrarea în limitele de emisie reglementate, reclamanții nu au depus buletine de analiză sau rapoarte contrare privind depășiri ulterioare. Astfel, instanța a precizat că Decizia nr. 2/03.03.2023 și AIM 2023 au fost emise cu respectarea competenței și a procedurii aplicabile actualizării condițiilor de operare, fără a substitui sau eluda acordul de mediu anulat și fără a valida o modificare substanțială nedepusă procedurii corespunzătoare.

Intimata a învederat că prin recursul declarant, recurentul a criticat soluția instanței de fond invocând faptul că din hotărârea atacată, rezultă că acțiunea în contencios administrativ formulată de către reclamanți a fost respinsă în esență pentru următoarele argumente : a) faptul că modificarea instalației de abatorizare a cărei funcționare a fost aprobată prin Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către Agenția

pentru Protecția Mediului Bacău, nu ar fi reprezentat o "modificare substanțială", în sensul Legii nr 278/2013. b) faptul că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene dezvoltă în interpretarea Directivei UE 2010/75 (sursa Legii nr. 278/2013) și a Directivei UE 2011/92 (sursa Legii nr. 292/2018) invocând ca reguli de drept în susținerea acțiunii în contencios administrativ, ar fi irelevantă pentru cauza de față, deoarece nu ar exista "dovezi tehnice ale unui pericol serios" rezultat din activitatea actualizată abatorului de păsări.

Intimata a susținut că recurentul critică soluția instanței de fond invocând faptul că, desfășurarea activității în condițiile și limitele stabilite în AIM 2018 era imposibil de realizat în anul 2023 când a fost emis AIM 2023, întrucât în aprecierea recurenților instalația de abatorizare autorizată inițial nu mai exista pe amplasament încă din 2020, instalația fiind vândută în Africa de Sud. Faptul că, a fost înlocuită instalația de abatorizare ori părți componente din fluxul de producție nu înseamnă că au fost modificate condițiile în care se desfășoară activitatea de abatorizare, așa cum greșit apreciază recurenții, condițiile de abatorizare impuse de autoritatea de mediu vizează capacitatea de producție și valorile emisiilor industriale, generate de activitate. Instanța de fond a reținut în mod corect și întemeiat, în baza probelor administrate faptul că din cuprinsul AIM 2023 rezultă că: i) activitatea autorizată este "exploatarea abatoarelor cu o capacitate de producție de peste 50 t carcasă/zi, cu capacitatea maximă de 160 t/zi carcasă, derivată din materie primă 266 t/zi pui în viu și randament 60 %; ii) programul de operare este redus de la 8 ore/zi, 5 zile/săptămână; iii) se impun măsuri BAT pentru reducerea emisiilor difuze, a mirosurilor și a zgomotului (gard fonoabsorbant latura nord, acoperiri bazine, filtre cu cărbune activ, izolare fonică, schimbarea modalității de răcire etc.); iv) se menționează expres că activitatea se va desfășura în condițiile și limitele AIM nr. 1/2018, astfel cum a fost actualizată anterior, fără majorarea capacității autorizate". Decizia nr. 2/03.03.2023 a APM Bacău, a avut ca temei art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003, respectiv reexaminarea și actualizarea autorizației integrate în considerentele schimbărilor tehnice și a celor mai bune tehnici disponibile (BAT) care permit reducerea semnificativă a emisiilor.

În mod greșit recurenții au apreciat că înlocuirea instalațiilor ori a unor componente din fluxul de producție echivalează cu o modificare a condițiilor în care se desfășoară activitatea.

Intimata a susținut că recurentul a criticat soluția instanței de fond apreciind că schimbarea radicală a instalației de abatorizare (nou achiziționată în anul 2020, care nu a fost niciodată evaluată legal din perspectiva impactului) reprezintă o modificare substanțială a instalației existente pe amplasament, motiv pentru care s-ar supune obligației de evaluare prealabilă a impactului asupra mediului. Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020 emis de intimata A.P.M. Bacău a fost emis în baza prevederilor Legii nr. 292/ 2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului. Prin proiectul "Extindere abator păsări", ce a făcut obiectul Acordului de mediu nr. 8 din 24.08.2020, emis de A.P.M. Bacău pentru titularul S.C. Agricola Internațional S.A., au fost stabilite condițiile pentru implementarea proiectului propus, care avea ca principal scop creșterea capacității de producție de la 160 tone carcasă/zi la 190 tone carcasă/zi. Creșterea capacității de producție de la 160 tone carcasă/zi la 190 tone carcasă/zi determină o creștere a emisiilor industriale, prin urmare proiectul propus de S.C. Agricola Internațional S.A. a fost analizat prin prisma dispozițiilor Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale în raport de intenția de creștere a capacității de producție de la 160 t/zi carcasa la 190 t/zi carcasa.

Intimata a precizat ca incidența în cauza a prevederilor Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale, a fost motivul pentru care proiectul propus de S.C. Agricola Internațional S.A. a fost supus etapei de evaluare de mediu prevăzută de Legea nr. 292/ 2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, în urma căruia a fost emis Acordul de mediu nr. 8/2020. Prin Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020, în urma evaluărilor (studiilor) de mediu, s-au stabilit măsurile și condițiile în care se poate realiza proiectul pentru a proteja mediul și sănătatea populației, astfel încât ulterior activitatea de abatorizare în urma creșterii capacității de producție de la 160 tone carcasă/zi la capacitatea de 190 tone carcase/zi să se încadreze în limitele valorilor maxime admisibile, prevăzute de lege.

În condițiile în care pe amplasament au fost realizate măsurile și condițiile privind protecția mediului și a sănătății populației, impuse de autoritatea de mediu prin Acordul de mediu nr. 8/2020 iar capacitatea de producție după actualizarea AIM din 21.04.2023 a rămas la capacitatea inițială de 160 tone carcasă/zi, astfel cum a fost reglementată inițial prin AIM nr. 1 din 27.02.2018, pe amplasament au fost reduse emisiile industriale față de situația inițială.

Monitorizările calității factorilor de mediu realizate în anii 2021 și 2022, după anularea Acordului de mediu nr. 8/2020, au dovedit faptul că, în urma modificărilor de pe amplasament cu noile tehnici de abatorizare (BAT-uri) au fost reduse valorilor emisiilor industriale și zgomot, ceea ce confirmă faptul că activitatea abatorului se încadrează în condițiile și limitele reglementate prin AIM nr. 01/27.02.2018, Revizuită în 15.09.2020. Rezultatele monitorizărilor realizate pe amplasament în 2021-2022 infirmă argumentele invocate de recurenți privind necesitatea realizării evaluării prealabile a impactului asupra mediului înainte de actualizarea AIM 2023.

A mai susținut intimata că un alt argument invocat de recurent face referire la Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022 pronunțată de Curtea de Apel Bacău, respectiv faptul că "toate autorizațiile obținute anterior acordului de mediu contestat în cauza de față privesc o altă configurație a abatorului decât cea preconizată a se realiza, privesc o altă capacitate de producție și implicit, alte grade ale riscurilor potențiale". Astfel, recurenții au apreciat că "Modificările radicale a configurației abatorului și mărimea substanțială a capacității de producție presupun obținerea unor noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu". Instanța de fond a constatat că anularea definitivă a Acordului de mediu nr. 8/24.08.2020 viza un proiect de extindere și modernizare, care potrivit considerentelor Curții de Apel, presupunea ridicarea de noi construcții, schimbarea configurației, apropierea de proprietăți rezidențiale la distanța sub 500 m (75,77 m respectiv 143,14 m față de unul dintre reclamanți), fără o fundamentare științifică suficientă a derogării de la Ordinul nr. 119/2014 privind distanțele minime, fără studii conforme pentru disconfortul olfactiv și cu lacune în evaluarea riscurilor. Curtea de Apel a reținut obligația autorității de mediu de a solicita completări potrivit art. 64⁵ din OUG nr. 195/2005 (odorizare/olfactometrie) și a sancționat abordarea formală a evaluării, anulând acordul.

Efectele anulării sunt retroactive, ceea ce înseamnă că proiectul de extindere nu mai are actul de reglementare de mediu necesar implementării. Instanța de fond a reținut că Decizia nr. 2/03.03.3034 a APM Bacău a avut ca temei art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003, respectiv reexaminarea și actualizarea autorizației integrate în considerarea schimbărilor tehnice și a celor mai bune tehnici disponibile care permit reducerea semnificativă a emisiilor.

Intimata a susținut că instanța a apreciat în mod corect că diferența dintre proiectul de extindere (ce impune acord de mediu și a fost anulat pentru vicii proprii) și actualizarea AIM (ce privește funcționarea instalației autorizate în capacitatea menținută) este juridic relevantă.

Actualizarea AIM în baza art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003 poate interveni pentru implementarea celor mai bune tehnici disponibile și reducerea emisiilor, chiar dacă operatorul a înlocuit echipamente în interiorul fluxului tehnologic, atât timp cât nu se modifică parametrii esențiali autorizați (capacitatea maximă, categoria de activitate) și nu se încalcă regimul "modificare substanțială" prevăzut de art. 20 din Legea nr. 278/2013. Or, pe baza probelor, AIM 2023 a înghețat capacitatea de 160 t/zi carcasă și a impus măsuri de reducere a impactului, fără să valideze extinderi constructive sau apropierea suplimentară de zonele rezidențiale. Acele elemente constructive aparțineau proiectului de extindere (care nu se mai poate realiza fără un nou acord de mediu) iar orice punere în funcțiune a unor construcții noi aferente aceluși proiect, în lipsa acordului de mediu, este supusă regimului de control și sancțiune de către autoritățile competente (inclusiv prin suspendare/încetare, măsuri de conformare), dar nu se confundă cu legalitatea actualizării AIM pentru funcționarea instalației în parametrii autorizați. Așadar, este evident faptul că pe amplasament nu a fost modificată configurația abatorului, și cu atât mai puțin capacitatea de producție, întrucât AIM 2023 nu privește extinderea construcțiilor sau apropierea suplimentară de zonele rezidențiale, nu a

modificat capacitatea de producție și implicit nu au fost modificate gradele de riscuri potențiale, așa cum invocau în mod greșit recurenții.

De asemenea intimata a învederat că un alt argument din recurs face referire la unicitatea proiectului denumit explicit "Extindere abator păsări", fiind invocat faptul că argumentul central al reclamantilor se referă la aplicarea autorității de lucru judecat a Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, prin care s-a dispus anularea Acordului de mediu nr. 8 din 24.08.2024, emis de către APM Bacău, în raport de actele subsecvente emise tot de către APM Bacău în beneficiul societății Agricola, care fac obiectul analizei de legalitate în cauza de față.

Recurentul a apreciat că instanța de fond a ignorat și a contrazis, în mod nelegal și neîntemeiat, concluzia stabilită cu titlu definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău. De asemenea, instanța de fond a reținut că încălcările reținute de Curtea de Apel priveau proiectarea extinderii și apropierea unor noi construcții de locuințele reclamantilor, însă AIM 2023 nu autorizează extinderi constructive și nici nu modifică perimetrul construcțiilor existente, ea reglementează funcționarea instalației în parametri existenți și impune măsuri de diminuare a disconfortului.

În lipsa unei probe directe că prin actualizarea AIM s-au validat de facto lucrări de extindere sau o creștere a impactului peste limitele anterioare, invocarea încălcării Ordinului nr. 119/2014 nu poate atrage nulitatea AIM 2013. Lipsa în AIM a unor valori-țintă de olfactometrie sau a unor măsurători individualizate la momentul emiterii nu echivalează în sine, cu nelegalitatea actului, atât timp cât actul impune cadrul de conformare, iar autoritatea de sănătate publică și cea de mediu au competențe de supraveghere și sancționare în caz de depășiri. Monitorizările din perioada 2021-2022 au indicat încadrarea în limitele de emisie reglementate iar reclamantii nu au depus buletine de analiză sau rapoarte contrare privind depășiri ulterioare. În măsura în care elemente din proiectul de extindere anulat au fost material executate, acestea nu dobândesc legalitatea prin AIM, ci rămân suspuse regimului aplicabil lucrărilor fără act de reglementare, aspect ce excede obiectul strict al controlului de legalitate asupra Deciziei nr. 2/03.03.2023 și al AIM 2023.

Intimata a susținut că motivarea recursului face referire și la „impedimentele legale în emiterea actualizării autorizației integrate de mediu fără parcurgerea prealabilă a unei proceduri de evaluare a impactului asupra mediului pentru noua instalație de abatorizare”, recurentul făcând trimitere la jurisprudența C.J.U.E. pronunțată în cauza C-262/22, care nu se aplică în prezenta cauză.

Intimata a susținut că în cauza este de remarcat ca activitatea de abatorizare desfășurată de S.C. Agricola International S.A., era deja reglementată la capacitatea de 160 tone carcasă/zi, deci peste pragul de 50 tone carcasă/zi prevăzut în Anexa nr.1. pct. 6.4 lit. a) la Legea nr. 278/2013, așa cum rezultă din AIM nr. 01/27.02.2018 revizuită la 15.09.2020, actualizată la 03.03.2023. Prin urmare, în cauză nu ne aflăm în situația unor modificări ale caracteristicilor de funcționare ale abatorului ori a unei extinderi a instalației de abatorizare și cu atât mai puțin o modificare a capacității de abatorizare. Actualizarea AIM în baza art. 32-33 din Ordinul nr. 818/2003 poate interveni pentru implementarea celor mai bune tehnici disponibile și reducerea emisiilor, chiar dacă operatorul a înlocuit echipamente în interiorul fluxului tehnologic, atât timp cât nu se modifică parametrii esențiali autorizați (capacitatea maximă, categoria de activitate) și nu se încalcă regimul "modificare substanțială" prevăzut de art. 20 din Legea nr. 278/2013. Instanța de fond a reținut că, pe baza probelor că AIM 2023 a înghețat capacitatea de 160 t/zi carcasă și a impus măsuri de reducere a impactului, fără să valideze extinderi constructive sau apropierea suplimentară de zonele rezidențiale, APM nu a folosit actualizarea AIM pentru a eluda necesitatea acordului de mediu aferent extinderii, dimpotrivă prin AIM 2023 s-au impus condiții de operare în capacitatea maximă autorizată anterior, cu măsuri BAT de reducere a impactului.

În drept a invocat prevederile art. 205 din Cod pr. Civilă.

Recurenții Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin au formulat **întâmpinare** la recursul incident prin care au solicitat, în principal, anularea recursului incident, ca nesemnat și în subsidiar, inadmisibilitatea recursului incident.

Recurenții au invocat nulitatea recursului incident, cererea nefiind semnată de către SC Agricola Internațional SA, un avocat pe nume Călin Bârsan semnând de două ori cererea, inclusiv pentru alt avocat (fără a face dovada calității pentru cele două semnături) și inadmisibilitatea recursului incident, întrucât se solicită ca recursul incident să se judece doar dacă recursul principal se admite - instituție neprevăzută de Codul de procedură civilă, întrucât prin recursul incident se solicită readministrarea de probe, pe fond. Se încalcă așadar prevederile art. 472, alin (2), Cod de procedură civilă.

În fapt, recurenții au susținut că Agricola a folosit fix același instalații și au edificat construcții noi care au fost realizate prin acordul de mediu anulat definitiv, dar „reevaluate” prin AIM actualizată în aprilie 2023. Această situație de fapt este confirmată de către reprezentantul legal al SC Agricola Internațional SA, președinte Grigore Horoi, prin adresa Agricolă cu nr. 1469/07.11.2022.

Prin recursul incident, Agricola, critică soluția venind cu o solicitare care arată fără dubiu, că motivul invocat de recurenții-reclamanți în încălcarea autorității de lucru judecat a Deciziei 234/14.04.2022 a Curții de Apel Bacău este dovedit (incidența art. 488, alin (1) pct. 7 coroborat cu pct. 6).

SC Agricola Internațional SA, în recursul incident vine cu o solicitare de expertiză care să substituie studiul de evaluare a impactului asupra mediului (RIM), care-l statuase (pentru Acordul de mediu anulat) Decizia 234/2022 a CA Bacău, în considerente după ce aceeași instanță de control judiciar a criticat în aceleași considerente studiul de evaluare a impactului asupra mediului realizat de Ecoproject această argumentație este opozabilă, de plin drept Agricola și APM Bacău și nu poate face obiectul unei evaluări prin expertiză judiciară în dosarul pendinte ci doar a unui Studiu de Evaluare al Impactului asupra Mediului, în condițiile Legii 292/2018 coroborat cu Ordinul MS 119/2014, la care Curtea de Apel Bacău face trimiterea expresă. Prin urmare, acest studiu de evaluare a impactului asupra mediului (RIM) însoțit de acordul de mediu, trebuiau să fie preexistente oricărui act administrativ de mediu nu „reevaluate”.

Recurenții au susținut că pe lângă faptul că obiectivele de expertiză sunt inadmisibile în parte, Agricola solicitând ca expertul să traseze concluzii și judecăți pe care numai instanța de judecată le poate pronunța, se evidențiază că de fapt Agricola, practic substituie studiul de evaluare a impactului asupra mediului printr-o expertiză judiciară, aparent „respectând” considerentele Deciziei 234/2022 a CA BACĂU. În esență, Decizia 234/2022 nu este respectată deloc, întrucât SC Agricola Internațional trebuia să solicite APM Bacău un nou Acord de Mediu care viza instalațiile pe care le-au înlocuit și construcțiile edificate, în toată această perioadă de litigii recurenta Agricola nu s-au oprit cu investițiile ci a continuat deși, autorizația a fost suspendată definitiv prin Hotărârea 346/6/06.2022 a Tribunalului Bacău.

Recurenții au învederat că APM Bacău a considerat că Decizia 234, este una formală și că de fapt aceasta nu impunea obligații intimaților, ci doar o refacere a înscrisurilor și nicio obligație la o nouă procedură administrativă de Acord de mediu. Prin urmare este dovedită împrejurarea că intimații și APM Bacău au folosit aceleași instalații de pe Acordul de mediu nr. 8/24.08.2020 în AIM-ul atacat de față, inclusiv construcții noi (edificate prin Autorizația de Construcție 195/31.08.2020 atacată și Acordul de Mediu nr. 8/2020 anulat), încălcând totodată Decizia 234/2022 și implicit OMS 119/2014 care prevedeau distanțe de 500m. Valoarea finală a lucrării extindere hală recepție pui este de 3.668.981,41 lei cu TVA. Extinderea cu un al șaselea tunel de congelare punct de transformare pe structură metalică pe care sunt amplasate cilărele de condensare în care se regăsesc 15 t amoniac.

Recurenții au susținut că problema de mediu nu este rezolvată de intimați și au parte în fiecare weekend-uri și aproape toate zilele săptămânii, de mirosuri pestilențiale generate de activitatea puternic industrializată în mijlocul unui cartier din municipiul Bacău. Această

activitate poluatoare nu mai este permis a fi autorizată de normele europene în condițiile date (într-un municipiu și între casele oamenilor a căror densitate este ridicată).

Instanța de fond în mod eronat a interpretat faptul că intimații ar fi putut merge pe altă cale, alta decât acordul de mediu, în cauză. Prin urmare, nu numai că este o motivare contradictorie, dar și contrazice considerentele Deciziei 234/2022 a CA Bacău, cu atât mai mult cu cât intimații nu au prezentat nici o remediere administrativă, solicitată prin Decizia 234/2022, asta dacă se ignoră soluția juridică a Acordului de mediu care este singura cale de realizare a dreptului conform Curții de Apel Bacău, în speța dată.

Legat de Ordinul MS 119/2014 și a încălcării distanței de protecție sanitară de 500m, stabiliți prin Decizia 234/2022, recurenții au susținut că judecătorul de fond o elimină motivând că AIM revizuit nu „autorizează extinderi constructive și nici nu modifică perimetrul construcțiilor existente” fapt care este în totală contradicție cu realitatea din teren, unde au fost autorizate extinderi ale lucrărilor de construcții, care se regăsesc în Acordul de Mediu nr 8/24.08.2020 anulat. Așadar hala recepție extinsă finalizată în septembrie 2021, s-a apropiat de proprietatea lui Tâmboi Matei Cosmin la 67,87 m față de limita proprietății și la 86,17 m față de locuință iar de Tarcău Lucian la 143m față de limita proprietății și la 163, 21 m față de casa de locuit.

Au mai arătat că încălcarea Ordinului MS 119/2014 atrage nulitatea AIM 2023, cum a atras de altfel și nulitatea Acordului de Mediu anulat definitiv, întrucât nu s-a respectat distanța de protecție sanitară stabilită prin Decizia 234/2022. Chiar dacă SC Agricola în solicitarea de actualizare nr. 1481/04.07.2022 a solicitat „integrarea în actul de reglementare a modificărilor instalației aduse prin înlocuirea unor echipamente existente pe amplasament cu echipamente noi” Agenția pentru protecția mediului, pentru a eluda în continuare publicul interesat de actualizarea AIM, au trecut în actul de reglementare AIM 2023 actualizat, la scopul actualizării: „reducerea programului de lucru (zilnic de la 10 ore la 8 ore, respectiv săptămânal de la 6 zile la 5 zile). De remarcat este și aspectul că AIM a fost actualizat în Aprilie 2023, FIX la un an de zile de la anularea Acordului de mediu nr. 8/24.08.2022 de către Curtea de Apel Bacău.

Cu privire la creșterea capacității de producție realizată cu noile echipamente, ce permit creșterea capacității de la 8000 capete pe oră la 13500 capete pe oră, judecătorul de fond a crezut operatorul economic pe cuvânt că taie maxim 160 t pe zi, limită expresă impusă de APM Bacău și a ignorat orice logică tehnică și matematică pe care documentele o atestă.

Dacă SC Agricola Internațional SA prezintă în Raportul de amplasament REV1 din luna august 2022 și în Raportul de amplasament REV 2 din luna septembrie descrierea procesului tehnologic corect, și anume situația actuală 190 t produse finite/zi (respectiv 260t pui în viu), din care 176,7 tone carcasă exclusiv/zi, capacitate linie operare 13.500 capete pe oră, 8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână în REV 4 din noiembrie 2022, SC Agricola SA, consiliată cel mai probabil de APM Bacău, reușește din pix să scadă din capacitatea de produse finite realizate pe zi, încadrându-se în 160 t carcasă pentru aceeași cantitate de pui în viu procesată, respectiv 260 tone.

Recurenții au susținut că judecătorul fondului nu a verificat declarațiile anterioare pe care le-a făcut societatea în formularele REV 1-august 2022, REV 2-septembrie 2022, REV 3 -octombrie 2023 pentru a constata înșelătoria Agricola și complicitatea APM Bacău în a eluda legea și a păcăli oamenii simplii, care-și pun speranțele într-un viitor sănătos pentru ei și copiii lor pe care statul român ar trebui să-l garanteze.

Restul apărărilor făcute de intimați prin întâmpinări, au susținut recurenții că au fost făcute cu scopul unic de a eluda autoritatea de lucru judecat a Deciziei 234/14.04.2022. Mai mult deși capacitatea de procesare este substanțial mărită și APM recunoaște că se folosesc aceleași investiții „anulate” prin anularea Acordului de mediu, aceasta contrazice evidența normativă, practic apreciind ca fiind cumulativ operante, în aceeași situație, acte administrative de mediu distincte, or această interpretare excede legislației de mediu. În speța AIM reactualizat, se putea da doar dacă exista acord de mediu valabil întocmit, pentru investițiile făcute.

Și mai eronată este, arată recurenții, interpretarea legii în raport de data emiterii actului. Astfel Acordul de mediu anulat definitiv a avut la bază un lanț de acte normative active la acea dată. Prin urmare, intimații nu respectă regula juridică a legii active aplicabile actelor administrative la data emiterii acestora, care chiar dacă se vor reface având în vedere legea nouă, totuși va ține cont că soluția juridică opozabilă cu autoritate de lucru judecat este unică, cu toate consecințele de rigoare, inclusiv obligațiile constante ca nefiind respectate de intimați, statuate definitiv prin considerente. Ceea ce propun intimații de fapt, este o „refacere” a actelor administrative nule, instituții neprevăzute de dreptul administrativ, dar în fapt aplică un fel de conversiune a actelor, proprie și aceasta civilului nu administrativului, soluție la care și judecătorul de fond a achiesat, cu încălcarea, interpretarea și aplicarea greșită a legii.

Au mai învederat că un alt aspect extrem de important în desfășurarea procesului de actualizare AIM 2023 constă în încercarea Agricolei de a înlătura efectele juridice ale Deciziei 234/2022 ale Curții de Apel Bacău, prin introducerea a două acțiuni de revizuire în dosar 299/32/2022 și dosar 57/32/2024, ambele respinse. Legat de încercarea reclamanților de a ajunge la o înțelegere cu intimata pe cale amiabilă, printr-o negociere, din documentația juridică propusă de Agricolă, rezulta că reclamanții ar fi trebuit să renunțe la toate drepturile pe care le-au câștigat în instanțe de-a lungul interminabilelor și solicitantelor procese, în schimbul unor „promisiuni” derizorii și fără a le fi garantată juridic o tranzacție reală, cu menținerea abatorului în orașul Bacău pe termen nelimitat.

Mai mult actualizarea Autorizației Integrate de Mediu de către APM Bacău reprezintă echivalentul unei exproprieri forțate a reclamanților, care dețin imobile în proprietate moștenite de la părinți, bunici, străbunici, de pe la 1900 și care abuziv și-au pierdut dreptul la proprietate(domiciliu), la viață privată și de familie, fiindu-le îngrădit dreptul de a mai construi și de a se bucura de un mediu curat și sănătos, conform art. 35 și 34 alin. 1 și 2 din Constituția României.

Recurentul Golăeș Eugen Ștefan a depus **răspuns la întâmpinările** formulate de APM și Agricolă SA. A arătat că în combaterea primei critici din cererea de recurs (argumentul nr. 1), se susține că, atât timp cât capacitatea maximă de producție autorizată a rămas aceeași, adică 160 de tone/zi, este irrelevant dacă și cât de extinsă a fost modificarea realizată prin înlocuirea instalației tehnologice de abatorizare.

În această logică, societatea Agricolă putea schimba instalația de producție inclusiv cu una care utiliza cianură, atât timp cât nu depășea capacitatea maximă de producție. Firește, dacă, într-adevăr, lucrurile ar fi stat astfel, atunci societatea Agricolă nu mai trebuia să treacă prin deranjul de a solicita o revizuire de actualizare a autorizației integrate de mediu. Dacă era astfel cum se afirmă, atât timp cât producția maximă nu depășea 160 de tone/zi, era irrelevant câte ore lucrează efectiv linia de abatorizare sau ce utilaje sunt utilizate. Pur și simplu, în acest scenariu absurd, aceste informații erau complet irelevante pentru autoritatea de protecția mediului.

La fel, nici A.P.M. Bacău nu trebuia să se mai obosească să indice, în tabele detaliate din cuprinsul autorizației integrate emise inițial (Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018), și apoi în tabele elaborate din cuprinsul revizuirii autorizației integrate (Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023), care anume este aparatul autorizat efectiv pentru a fi folosită la fiecare etapă de procesare a păsărilor.

În acest sens, se observă cu forța evidenței, că, inițial, A.P.M. Bacău a autorizat expres și limitativ utilizarea efectivă a utilajelor tehnologice privind următoarele operațiuni:

- asomare, sacrificare-sângerare, opărire, deplumare, separarea de capului și a picioarelor de carcase, eviscerarea, prerăcirea, răcirea, tranșarea, preambalarea, refrigerarea, congelarea, ambalarea finală, depozitarea, livrarea și igienizarea (paginile 12-13 din Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 15.09.2020, aflată la dosarul cauzei);

- schema fluxului tehnologic și aparatul folosită în acest scop au beneficiat, de asemenea, de o descriere exactă: sacrificarea cu utilaje de tip Stork pentru asomare, tăietor automatizat pentru sacrificare, două bazine cu apă la temperatura de 50°C pentru opărire,

deplumare, smulgătoare de capete și tăietor de picioare, deschizător carcase, mașină de spălare a carcasei, etc.

Apoi, când societatea Agricolă a decis că dorește să înlocuiască aproape integral instalația tehnologică de sacrificare și tranșare a păsărilor, a întocmit documentații tehnice și a întrebat la A.P.M. Bacău ce are de făcut. A.P.M. Bacău a constatat că, printre altele, intenția de „achiziție linie tehnologică pentru abatorizare păsări constituie temei de îngrijorare care ridică suspiciuni privind existența unor efecte semnificative negative asupra mediului. Din acest motiv, prin Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, A.P.M. Bacău a decis că trebuie parcursă procedura evaluării impactului asupra mediului, finalizată apoi prin acel acord de mediu anulat definitiv de Curtea de Apel Bacău.

Ulterior, pentru a nu trăda conivența cu societatea Agricolă, A.P.M. Bacău a aprobat Formularul de solicitare a autorizației integrate de mediu REV. 4.

Pe baza acestui formular de solicitare a revizuirii autorizației integrate, A.P.M. Bacău a emis revizuirea din 21.04.2023, prin care autorizația emisă inițial și prevederile privind „descriere flux de producție autorizat” au fost actualizate pentru a integra, subit, toate noile componente ale noii linii tehnologice.

În contextul cauzei de față, pretextul afirmat al emiterii revizuirii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018 prin actualizarea din 21.04.2023 constă în explicația că societatea Agricolă ar fi fost autorizată să exploateze instalația de abatorizare în condițiile și limitele stabilite în actul precedent, adică Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018. Or, desfășurarea activității în condițiile și limitele stabilite în actul precedent, eliberat în anul 2018 era imposibil de realizat în anul 2023, când a fost emis actul administrativ atacat, pentru simplul motiv că instalația de abatorizare autorizată inițial nu mai există pe amplasament încă din 2020.

Chiar societatea Agricolă a dovedit, din proprie inițiativă, prin înscrisurile depuse la dosarul primei instanțe la termenul de judecată din 3.06.2024, că a vândut în Africa de Sud întreaga instalație veche de abatorizare, care a fost autorizată în 2018. Așadar, falsitatea premisei și falsitatea concluziei Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, au fost demonstrate, fără putință de tăgadă, chiar de către beneficiarul acestui act administrativ.

Prin urmare, la data emiterii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, desfășurarea activității în condițiile autorizate inițial în 2018, prin autorizația integrată de mediu din 2018, era complet imposibilă, pentru simplul motiv că întregul proces tehnologic a fost înlocuit cu unul nou, care a făcut obiectul unei evaluări de impact ilegale, anulată definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău.

Recurentul Golăeș a susținut că, în altă ordine de idei, odată ce A.P.M. Bacău a emis Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, prin care a atestat în mod explicit faptul că înlocuirea instalației de abatorizare constituie „modificare substanțială”, fapt acceptat și asumat de către societatea Agricolă, care nu a contestat acest act administrativ, ci i s-a conformat întru totul până în anul 2023, este irelevantă analiza definiției conceptului de „modificare substanțială”, prevăzut Legea nr. 278/2013, pentru simplul motiv că împrejurarea de fapt a fost deja definitiv tranșată.

Mai mult, caracterul substanțial a modificării atras de înlocuirea instalației de abatorizare a fost confirmat cu putere de lucru judecat și de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, motiv pentru care nu mai poate fi niciodată repus în discuție.

Din considerentele enunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene rezultă că, într-adevăr, simpla prelungire a perioadei de funcționare a unei instalații nu constituie o modificare substanțială. Per a contrario, atunci când are loc „o modificare a caracteristicilor sau a funcționării” ce prezintă riscuri care pot avea efecte semnificative negative asupra mediului, adică așa cum s-a constatat prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020 și prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, modificarea este substanțială.

În consecință, atât timp cât toate echipamente tehnologice de abatorizare care au fost incluse în documentația tehnică de emitere a Deciziei etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, incluse apoi în Acordul de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat definitiv de Curtea de Apel Bacău, sunt cele reanimate juridic de emiterea revizuirii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018 prin actualizarea din 21.04.2023, cum s-a și recunoscut repetat în cuprinsul întâmpinării societății Agricola, există o singură concluzie: Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, nu putea fi emisă decât după reluarea integrală a procedurii de evaluare a impactului asupra mediului și emiterea unui nou acord de mediu în condiții de legalitate.

Recurentul a mai arătat că se susține că obligația de a parcurge evaluarea prealabilă a impactului asupra mediului, procedură care ar fi presupus emiterea unui nou acord de mediu în condiții de legalitate, nu ar mai fi aplicabilă, deoarece acesta și, mai ales, avocatul său s-ar afla sub imperiul unei confuzii, însă această pretinsă confuzie a fost cauzată de A.P.M. Bacău prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, apoi de către societatea Agricola, care a acceptat întru totul acest act administrativ executoriu, iar, apoi, pretinsa confuzie a fost validată cu putere de lucru judecat de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022.

În realitate, premisa reală de la care pleacă întreaga situație de fapt și juridică deduse judecății în cauza de față este reprezentată de un act administrativ emis tocmai de către A.P.M. Bacău, chiar la solicitarea Agricola, respectiv Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, a cărei validitate nu a fost contestată de către nimeni niciodată și a fost confirmată indirect de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022.

Prin Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, A.P.M. Bacău a stabilit cu efecte definitive în circuitul civil faptul că noua instalație de abatorizare utilizată în prezent de către societatea Agricola și care face obiectul Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, se supune obligației „evaluării impactului asupra mediului.

În alte cuvinte, prin Decizia Etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, A.P.M. Bacău a stabilit, cu efecte definitive în circuitul civil, faptul că schimbarea radicală a instalației de abatorizare reprezintă o modificare substanțială a instalației existente pe amplasament, motiv pentru care se supune obligației de evaluare prealabilă a impactului asupra mediului.

În ceea ce privește noua instalație de abatorizare, care a înlocuit-o aproape integral pe prima, actul de reglementare corespunzător care ar fi trebuit obținut din nou, în condiții de legalitate, este reprezentat de acordul de mediu. Conform art. 18 alin. 1 rap. la art. 2 lit. d) din Legea nr. 292/2018 acordul de mediu este actul administrativ care certifică parcurgerea evaluării legale a impactului asupra mediului. Cu alte cuvinte, evaluarea impactului asupra mediului = acord de mediu valabil emis.

Prin urmare, este cât se poate de clar că evaluarea impactului asupra mediului este inexistentă juridic fără un acord de mediu legal emis, în fapt, în cauza de față, în urma emiterii Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, societatea Agricola a primit dreptul de a pune în funcțiune și de a exploata nouă linie de abatorizare, complet înlocuită și reorganizată.

Așa cum am arătat și mai sus, această nouă linie de abatorizare, complet nouă, nu a făcut niciodată obiectul unei evaluări de impact asupra mediului său asupra sănătății umane legal desfășurate, despre care în prezent se afirmă că ar fi mai „prietenoasă” cu mediul și cu sănătatea umană, în condițiile în care nu există nicio evaluare valabilă a impactului asupra mediului care să certifice acest fapt ales. Această, nouă instalație de abatorizare a presupus înlocuirea integrală a instalației utilizate anterior (în baza autorizației din 2018) și a întregului fluxul tehnologic din incinta abatorului.

Această nouă instalație de abatorizare a fost amplasată în clădirea abatorului în baza Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

În baza Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, a cărei legalitate este contestată în cauza de față, Agricola a primit dreptul de a pune în funcțiune și de a exploata acea instalație de abatorizare în legătură cu care Curtea de Apel Bacău, prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, a concluzionat, cu putere de lucru judecat, că era și este ilegală și că trebuia supusă unei evaluări legale și complete a impactului asupra mediului legal desfășurate.

În această privință, trebuie observat că, în contradicție cu susținerea potrivit căreia pentru înlocuirea în sine a instalației de abatorizare nu ar fi fost necesară obținerea unui acord de mediu, în realitate, acordul de mediu (acela anulat definitiv de către Curtea de Apel Bacău) a fost emis, în primul rând, tocmai în raport de înlocuirea instalației de abatorizare, în baza criteriilor stabilite prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău.

Din acest act administrativ obligatoriu pentru toate părțile cauzei de față, valabil și astăzi și necontestat de către nimeni, rezultă că obligativitatea parcurgerii procedurii de evaluare a impactului asupra mediului a fost impusă, în primul rând, datorită modificărilor substanțiale a liniei tehnologice de abatorizare, care urma să fie înlocuită cu una nouă. Abia în al doilea rând, și cu titlu subsidiar, A.P.M. Bacău s-a referit la creșterea capacității de abatorizare de la 8.000 de capete pe oră la 13.500 de capete pe oră.

Or, în raport de această concluzie stabilită cu autoritate de lucru judecat și imposibil de contestat de către niciuna dintre părțile din cauza de față, coroborată cu forța obligatorie a Deciziei etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, emisă de către A.P.M. Bacău și neconstată de către societatea Agricola, modificarea radicală a configurației abatorului, prin înlocuirea instalației de abatorizare, nu putea fi autorizată pentru exploatare fără ca anterior să fi fost reluată procedura de evaluare a impactului asupra mediului, adică după emiterea unui nou acord de mediu în condiții de legalitate.

În esență, societatea Agricola afirmă, cum a mai făcut-o anterior în cuprinsul întâmpinării formulate în fața instanței de recurs, că noua instalație de abatorizare, care a făcut obiectul analizei repetate prin Decizia etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020, prin Acordul de Mediu nr. 8 din 24.08.2020 (anulat) și prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, ar fi diferită de instalația de abatorizare autorizată prin Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023.

Susținerea este, în mod vădit, contrară realității, iar concluzia rezultă de la sine din simpla comparare a descrierilor echipamentelor tehnologice indicate în cuprinsul actelor administrative emise succesiv de către A.P.M. Bacău.

În concluzie, aproape în integralitatea sa, instalația de abatorizare pe care societatea Agricolă a supus-o analizei în vederea emiterii Deciziei etapei de încadrare nr. 107 din 28.04.2020 și, apoi, Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, în legătură cu care Curtea de Apel Bacău a constatat că necesită reluarea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, a fost ulterior autorizată de către A.P.M. Bacău, în mod vădit fraudulos, prin revizuirea din 21.04.2023 a autorizației integrate de mediu (Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023).

În fața acestei constatări lipsite de orice dubiu, A.P.M. Bacău și societatea Agricolă susțin, că, de fapt, procedura de aprobare a proiectului denumit Extindere abator păsări a cuprins două etape distincte, fără nicio legătură sau influență reciprocă, în sensul că emiterea Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020, anulat apoi de către Curtea de Apel Bacău, nu are nicio legătură cu emiterea Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, emisă de către A.P.M. Bacău, cu toate că se referă la același proiect și aceleași instalații de abatorizare, înlocuite încă de la începutul anului 2021.

Mai mult decât atât, societatea Agricola s-a străduit din răspuț să readucă în viață acordul de mediu anulat de către Curtea de Apel Bacău prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, prin două proceduri de revizuire (ambele respinse definitiv). Dacă, într-adevăr, Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, putea fi legal emisă și fără acord de mediu valabil obținut anterior, nu exista niciun motiv plauzibil pentru a

încerca, cu orice cost, revenirea asupra Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Or, în condițiile analizate în cauza de față, trebuie notat că, potrivit art. 430 alin. 2 C.p.c., societatea Agricolă și A.P.M. Bacău au fost și sunt datorate să respecte inclusiv considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

De asemenea, conform art. 435 alin. 1 și 2 C.p.c., părțile sunt obligate să respecte întru totul hotărârea judecătorească definitivă, fără să poată face dovada contrară, în nicio împrejurare, ceea ce obligă atât A.P.M. Bacău, cât și societatea Agricolă să respecte tot ceea ce scrie în considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Prin sentința atacată, prima instanță a ignorat și a contrazis, în mod nelegal și neîntemeiat, concluzia stabilită cu titlu definitiv prin Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Pe de altă parte, trebuie observat că această constatare definitivă a instanței de judecată nu face decât să confirme ceea ce A.P.M. Bacău a explicat deja, și anume că proiectul „Extindere abator păsări”, despre care a observat corect că reprezintă un proiect de dimensiuni mari realizat în scopul extinderii și modernizării unității de abatorizare păsări (...) achiziție linie tehnologică pentru abatorizare păsări”, intra sub incidența Legii nr. 292/2018 și a Legii nr. 278/2013, deoarece poate avea efecte semnificative negative asupra mediului și are obligația legală de a parcurge legal procedura de evaluare a impactului asupra mediului în vederea obținerii unei „noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu”, cum a explicat Curtea de Apel Bacău.

Recurentul Golăeș a arătat că trebuie observat că susținerile avansate de către societatea Agricolă și A.P.M. Bacău, în sensul că înlocuirea instalației de abatorizare utilizată în prezent în baza Autorizației Integrate de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, putea fi realizată fără evaluarea impactului asupra mediului și obținerea unui nou acord de mediu sunt contrare legii, deoarece încalcă și autoritatea de lucru judecat a considerentelor Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, ceea ce este vădit ilegal. Aceste susțineri încalcă și dreptul la un proces echitabil al intimăților Lucian Tarcău și Matei Cosmin Țâmboi, în componența privind securitatea raporturilor juridice, care este indisociabil legată de respectarea principiului autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești, care interzice rejudecarea chestiunilor litigioase definitive.

Recurentul a arătat că prevederile legislației naționale sunt trecute sub tăcere, pentru, a alege, în mod neîntemeiat, că scopul domnului Eugen Ștefan Golăeș și, mai ales, al avocatului său, este de a „induce în eroare privind existența unor motive de nelegalitate.

Din cuprinsul punctelor 67-95 din prezenta hotărâre rezultă că evaluarea efectelor activității unei instalații asupra sănătății umane, precum cea prevăzută la articolul 1 bis alineatul 1 din Decretul-lege nr. 207/2012, trebuie să facă parte integrantă din procedurile de eliberare și de reexaminare a autorizației de exploatare a acestei instalații și să constituie o condiție prealabilă eliberării sau reexaminării acestei autorizații. În special, această evaluare trebuie să fie luată în considerare, în mod efectiv și în timp util, de autoritatea competentă să elibereze sau să revizuiască autorizația menționată. Aceasta nu poate depinde de posibilitatea unei solicitări pe care autoritățile sanitare nu ar putea să o exercite decât în situațiile problematice cele mai grave.

În cazul în care o asemenea evaluare evidențiază, așa cum arată instanța de trimitere, rezultate care demonstrează caracterul inacceptabil al pericolului pentru sănătatea unei populații numeroase expuse unor emisii poluante, autorizația în cauză trebuie să facă obiectul unei reexaminări în termen scurt.

Singura formă de evaluare prealabilă a impactului asupra mediului recunoscută ca atare de legislația europeană și dreptul național este cea reglementată prin dispozițiile imperative ale Directivei nr. 2011/92/UE și cele ale Legii nr. 292/2018, care reglementează procedura de

evaluare a impactului asupra mediului, procedură care se finalizează prin emiterea unui acord de mediu care certifică nivelul calitativ al evaluării și care se parcurge,, obligatoriu, prealabil emiterii actelor de reglementare în materie de mediu.

În fața acestor considerente lipsite de orice echivoc, se constată că tot ceea ce a susținut recurentul se întemeiază pe concluziile enunțate Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu putere general obligatorie.

Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la data de 21.04.2023, încalcă în mod flagrant și Directiva 2010/75/UE, astfel cum aceasta a fost interpretată prin Hotărârea Marii Camere a Curții de Justiție a Uniunii Europene, pronunțată în cauza C-626/22, care a subliniat că reglementarea europeană impune în sarcina autorităților tuturor statelor membre obligația de a parcurge procedura de evaluare a impactului asupra mediului inclusiv în procedura de actualizare a unei autorizații emise anterior.

După cum se poate observa, atât considerentele, cât și dispozitivul hotărârii pronunțate de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene, indică o obligație general valabilă pentru toate autoritățile statelor membre, de a parcurge evaluarea impactului asupra mediului și asupra sănătății umane anterior oricărei forme de revizuire a unei autorizații integrate de mediu, fără să conteze tipul activității desfășurate.

Pe scurt, conform-Directivei-2010/75/UE, dacă activitatea este atât de periculoasă încât necesită autorizație integrată, orice revizuire a acesteia se poate realiza numai după „evaluarea prealabilă a efectelor activității instalației în cauză atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane”.

Prin sentința atacată, prima instanță a ocultat conținutul acestei obligații general valabile și a susținut că acesta nu s-ar aplica în cauza de față pentru motivul că tipul activității care forma obiectul autorizației integrate de mediu supuse revizuirii este diferit. Or, după cum se poate observa din simpla lectură a acestei hotărâri pronunțate de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene, natura ori tipul activității care formează obiectul autorizației integrate de mediu sunt complet irelevante din această perspectivă.

Recurentul a susținut că odată ce însăși A.P.M. Bacău a constatat, prin acte administrative definitive în circuitul civil, acceptate ca atare întru totul de către societatea Agricolă, că înlocuirea instalației de abatorizare reprezintă, ca amploare și ca natură, o modificare a caracteristicilor sau a funcționării și, totodată, o extindere și că aceasta constituie o modificare substanțială, cu potențiale semnificative negative asupra mediului, procedura de actualizare a autorizației integrate de mediu nu putea fi parcursă decât prin raportare la un acord de mediu legal emis, care constituie fundamentul și reperul pentru actualizarea autorizației integrate.

Referitor la argumentul referitor la pretinsa lipsă de relevanță a Hotărârii din 25.06.2024, pronunțată în cauza C-626/22 de către Marea Cameră a Curții de Justiție a Uniunii Europene, societatea Agricolă a ales să încerce minimizarea importanței jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru analiza juridică supusă atenției instanței de recurs.

Prin urmare, după, ce s-a stabilit definitiv că proiectul trebuia evaluat din perspectiva impactului asupra mediului fapt confirmat cu autoritate de lucru judecat de către Curtea de Apel Bacău, și după ce a fost emisă actualizarea autorizației integrate de mediu cu încălcarea acestei condiții indispensabile, nu se mai poate pune problemă vreunei derogări de la obligația de a realiza în prealabil evaluarea impactului asupra mediului, chiar dacă, oricum, nu ar putea fi îndeplinite condițiile în care acest lucru s-ar putea petrece.

A mai arătat recurentul Golăeș că, se susține în cauza de față, puterea de lucru judecat atașată Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, nu ar fi aplicabilă, deoarece recurentul nu a avut calitatea de parte în cauza în care această hotărâre judecătorească a fost pronunțată, motiv pentru care nu ar fi incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 7 C.p.c.

Într-adevăr, recurentul Golăeș nu a fost parte în dosarul în care Curtea de Apel Bacău a pronunțat Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, însă acest fapt nu permite, ignorarea autorității atașate acestei hotărâri definitive,, cum se pretinde.

În consecință în temeiul art. 430 și 435 C.p.c., atât A.P.M. Bacău, cât, și societatea Agricolă erau și sunt obligate să respecte întocmai atât dispozitivul, cât și considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău iar prima instanță era, la rândul său, obligată să nu pronunțe o hotărâre care să genereze contradicții față de considerentele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău.

Într-adevăr, împrejurarea că domnul Eugen Ștefan Golăeș nu a fost parte în dosarul în care Curtea de Apel Bacău a pronunțat Decizia civilă nr. 234 din 14.04.2022, atrage aplicarea prevederilor art. 435 alin. 2 C.p.c., ceea ce i-ar permite să facă dovada contrară lucrului deja judecat, ceea ce nu e cazul în prezența cauză, cu toate acestea, nu trebuie pierdut din vedere că nu recurentului Golăeș i se pretinde respectarea Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022, pronunțată de către Curtea de Apel Bacău, ci încălcarea acestei hotărâri definitive este imputabilă chiar părților acelei cauze, respectiv A.P.M. Bacău și societatea Agricolă.

Cu privire la situația cheltuielilor de judecată pretinse de către societatea Agricolă în legătură cu prezentul dosar, recurentul Golăeș a menționat, că în privința cheltuielilor de judecată aferente judecății în fața primei instanțe, solicitarea este tardiv formulată, iar partea este decăzută din dreptul de a formula această cerere, în raport de dispozițiile imperative ale

Cu privire la **recursului incident** al Agricolă SA recurentul Golăeș a susținut caracterul nefondat al criticilor aduse încheierii de ședință din 31.01.2025 și a susținut că soluția dată prin încheierea din 31.01.2025 este complet corectă, iar considerentele, chiar dacă sunt succinte, exprimă întru totul caracterul inutil al unei noi expertize într-o cauză în care instanța de contencios administrativ a fost investită să judece legalitatea unei stări de fapt care nu evoca nicio contradictorialitate.

Din acest motiv, se constată că, în timp ce prin administrarea acestui mijloc de probă societatea Agricolă încerca dovedirea coeficienților de poluare a noii instalații tehnologice de abatorizare, reclamanții au explicat instanței că această împrejurare nu este deloc relevantă pentru soluționarea cauzei.

Prin acțiunea formulată, reclamanții nu tindeau să dovedească poluarea sau măsura acesteia, ci au invitat instanța să constate că Autorizația Integrată de Mediu nr. 1 din 27.02.2018, actualizată la 21.04.2023, a fost emisă cu încălcarea procedurii obligatorii prevăzute de reglementări.

Prin urmare, întreaga analiză din cauza de față privea verificarea legalității procedurii de emitere a acestui act administrativ, în timp ce existența poluării sau măsura acesteia reprezentau detalii lipsite de orice relevanță pentru justa soluționare a cauzei.

Cu alte cuvinte, soluționarea cauzei în fața primei instanțe nu depindea, nici în cea mai mică măsură, de constatările unui expert care, oricum, nu avea competența legală de a se pronunța asupra modului de interpretare și de aplicare a dispozițiilor legale cu care a fost investită instanța de judecată prin-argumentele părților.

Or, administrarea unui mijloc de probă care nu era apt să aducă nimic nou în raport de obiectul cauzei și de argumentele cu care instanța de judecată a fost investită să analizeze legalitatea actului administrativ atacat nu era, în nicio împrejurare, utilă pentru soluționarea cauzei de față și ar fi condus doar la tergiversarea nejustificată a soluționării dosarului.

În plus, recurentul a susținut trebuie subliniat că, în raport de argumentele expuse deja în răspunsul la întâmpinare, evaluarea a posteriori a impactului asupra mediului, realizată ulterior implementării și autorizării instalației noi de abatorizare era ilegală și, din acest motiv, nu putea servi la soluționarea cauzei și nu putea fi încuviințată în condițiile art. 255 alin. 1 C.p.c.

Întocmirea unui raport de expertiză prin care să se asigure o evaluare post factum ar fi reprezentat un prilej acordat societății Agricolă de a eluda intenționat și convenabil reglementările adoptate în România pentru transpunerea obligațiilor impuse prin Directiva UE 2011/92 și Directiva UE 2010/75, ceea ce ar fi pus statul nostru în pericolul unei proceduri iminente de infringement.

În egală măsură, trebuie avut în vedere că, prin intermediul acestui mijloc de probă, societatea Agricola îi solicită expertului să interpreteze și să aplice dispozițiile legale cu a căror analiză a fost învestită instanța de judecată: oricum ar sta lucrurile, și dincolo de argumentele de mai sus, expertul nu avea și nu are competența legală de a se pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale cu care a fost învestită instanța de judecată.

Aplicarea legii reprezintă o chestiune dată în competența exclusivă a instanței competente motiv pentru care nu poate face obiectul unui raport de expertiză.

Recurentul a mai învederat cu privire la cea de-a doua critică formulată prin recursul incident că recurenta Agricola SA acuză prima instanță și-a permis să constate o consecință general valabilă pentru orice cauză de nulitate a oricărui act juridic, și anume că nulitatea acelui acord de mediu constatată definitiv de către Curtea de Apel Bacău a produs efecte retroactive, de la data adoptării actului.

Nulitatea, ca sancțiune de fond care afectează actul juridic pentru încălcarea dispozițiilor legale care guvernează emiterea să, produce efecte retroactive, în timp ce întinderea efectelor este aceeași, indiferent de emitent sau de natura ilegalității comise.

Recurentul a susținut că trebuie observat că unul dintre argumentele principale prezentate de către reclamantii Lucian Tarcău, Matei Cosmin Țamboi și Eugen Ștefan Golăeș s-a referit tocmai la efectele Deciziei civile nr. 234 din 14.04.2022 a Curții de Apel Bacău asupra constatării nulității Acordului de Mediu nr. 8 din 24.08.2020 și asupra posibilității de autorizare a proiectului care avea ca scop central înlocuirea instalației de abatorizare utilizată de către societatea Agricola.

Prin urmare, prima instanță era obligată să analizeze în cuprinsul considerentelor sentinței pe care a pronunțat-o corectitudinea acestui argument, motiv pentru care critica prezentată în recursul incident este vădit neîntemeiată.

În altă ordine de idei, trebuie să denunțăm și falsitatea susținerilor, prin care se afirmă că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene ar permite spălarea proiectului ce formează obiectul cauzei de față, prin realizarea ulterioară a unei evaluări a impactului asupra mediului.

Astfel cum am explicat pe larg, în jurisprudența să constantă și deja notorie, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a explicat că posibilitatea de a dispune exceptarea de la obligația de a parcurge, anterior emiterii autorizației integrate de mediu, o procedură legală de evaluare a impactului asupra mediului este, subordonată îndeplinirii următoarelor condiții cumulative: scopul aplicării excepției să fie reprezentat de salvagardarea unui interes public despre care se dovedește că ar putea fi periclitat prin scurgerea timpului necesar pentru realizarea evaluării impactului; proiectul exceptat să prezinte „caracter de urgență” atât de semnificativ, încât să justifice eliminarea oricăror întârzieri.

Or, nu a fost și nu este în măsură să identifice vreun motiv, rezonabil pentru care interesele private ale societății Agricola de a realiza cât mai repede profit în detrimentul celor mai importante drepturi fundamentale ale oamenilor și cu prejudicierea interesului public major al protecției mediului, ar putea vreodată, într-un univers paralel, să justifice aplicarea unei asemenea excepții.

Agricola Internațional S.A. a formulat **răspuns la întâmpinarea** la recursul incident prin care a menționat că, conform împuternicirii avocațiale reprezentantul convențional al recurente, domnul av. Călin Bârsan, este împuternicit inclusiv pentru redactarea, semnarea și înregistrarea recursului incident, motiv pentru care acesta a fost semnat în mod legal de către reprezentantul convențional al apelantei, cu respectarea dispozițiilor art. 486 alin. (1) lit. e) C.proc.civ.

Mai mult decât atât, aceeași concluzie reiese și din prevederile art. 87 alin. {2) C.proc.civ.

De asemenea, faptul că domnul av. Călin Bârsan a semnat recursul incident și pentru doamna av. Daniela Gramaticescu nu influențează în niciun mod valabilitatea acestuia, în condițiile în care ambii sunt avocați definitiv colaboratori ai Societății Civile de Avocați

Nestor Nestor Diculescu Kingston Petersen, cu care recurenta a încheiat contractul de asistență juridică, fiind menționați amândoi în cadrul împuternicirii avocațiale. Față de acestea, excepția nulității recursului incident este neîntemeiată.

Cu privire la excepția inadmisibilității recursului incident, Agricola a arătat că prin întâmpinarea la recursul incident, intimații au invocat excepția inadmisibilității recursului incident, cu motivarea că recurenta nu poate solicita instanței de judecată judecarea recursului incident doar în măsura admiterii recursului principal, susțineri ce sunt neîntemeiate.

În realitate, solicitarea recurente este justificată, având în vedere că respingerea recursului principal conduce la lipsa interesului acesteia de a mai contesta sentința nr. 213/14.04.2025 și încheierea din 31.01.2025, ținând cont că recurenta va obține o hotărâre favorabilă definitivă, iar prelungirea prezentului proces, ca urmare a admiterii recursului incident, ar crea o situație defavorabilă și vătămătoare pentru Agricola.

De altfel, aceasta a fost și rațiunea pentru care recurenta nu a formulat recurs principal, întrucât, în măsura în care intimații nu ar fi formulat recursul împotriva sentinței nr. 213/14.04.2025, soluția primei instanțe ar fi devenit definitivă, situație favorabilă pentru recurentă chiar în lipsa administrării expertizei tehnice în specialitatea ecologie și protecția mediului/inginerie sanitară și protecția mediului, respectiv a existenței considerentelor supraabundente ale sentinței nr. 213/14.04.2025.

Solicitarea Agricola SA nu conduce la o inadmisibilitate a recursului incident, ci cel mult, în cazul respingerii acesteia de către instanța de recurs, Curtea de Apel Bacău va proceda la judecarea recursului incident indiferent de soluția asupra recursului principal, cu excepția ivirii unei situații dintre cele prevăzute la art. 472 alin. (2) C.proc.civ. sau a renunțării recurente la calea de atac.

Analizând recursurile formulate în cauză prin prisma motivelor de nelegalitate invocate, curtea reține următoarele:

Recursurile principale declarate de către reclamanți tind la aceeași soluție și cuprind critici asemănătoare sau aflate în strânsă legătură, astfel încât se impune cercetarea acestora împreună, o analiză separată urmând a fi realizată numai punctual, în cazul susținerilor ce nu se regăsesc decât într-una din cele două căi de atac.

Primul motiv de casare invocat, cel prevăzut de **art. 488 al. 1 pct. 6 C.pr.civ.**, a fost susținut de recurenții Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin din perspectiva unei preinse contrarietăți dintre considerentele sentinței recurate și dispozitiv.

Curtea apreciază aceste critici ca fiind nefondate, diferențierea pe care recurenții o fac între noțiunile de „neîntemeiată” și „nefondată” fiind una superficială, de suprafață, ambele noțiuni fiind folosite în practica judiciară pentru situația în care acțiunea este respinsă după o analiză a cauzei pe fond. Astfel, sintagma de „neîntemeiată” nu presupune că acțiunea a fost respinsă pentru că nu cuprinde un temei în drept, ci că normele legale invocate de reclamant nu justifică admiterea cererii de chemare în judecată, date fiind argumentele reținute în considerente.

Recurentul Golăeș Ștefan a invocat același motiv de casare din perspectiva încălcării de către instanța de fond a dispozițiilor art. 430 al. 1 și 2 și art. 435 al. 1 și 2 C.pr.civ., dar curtea apreciază că aceste critici se subsumează motivului de nelegalitate prevăzut de art. 488 al. 1 pct. 7 C.pr.civ., critica recurentului constând în esență în încălcarea puterii de lucru judecat a unei decizii judecătorești anterioare, deci a efectului pozitiv al autorității de lucru judecat.

Trecând așadar la analiza acestui motiv de casare, prevăzut de **art. 488 al. 1 pct. 7 C.pr.civ.**, curtea reține mai întâi că efectul pozitiv al autorității de lucru judecat, reglementat de art. 431 al. 2 C.pr.civ., presupune că o chestiune litigioasă rezolvată printr-o hotărâre judecătorească anterioară, se impune și în noul proces purtat între părți, fără posibilitatea de a mai fi contrazisă. Dată fiind relativitatea efectelor lucrului judecat, pentru ca acest efect pozitiv să funcționeze este nevoie însă și de existența identității de părți între cele două litigii, terțul neputându-se prevala de hotărârea pronunțată anterior împotriva adversarului său în virtutea autorității de lucru judecat.

În speță, având în vedere că recurentul Golăeș Ștefan nu a fost parte în dosarul nr. 540/110/2021, în care s-a pronunțat decizia nr. 234/14.04.2022, curtea apreciază că numai recurenții Tarcău Lucian și Țâmboi Matei Cosmin pot invoca puterea de lucru judecat a acestei hotărâri.

Apoi, se constată că prin decizia nr. 234/14.04.2022, Curtea de Apel Bacău a reținut următoarele: *„Modificarea radicală a configurației abatorului și mărirea substanțială a capacității de producție presupun obținerea unor noi autorizații, inclusiv a unui nou acord de mediu.”*

Curtea apreciază însă că aceste considerente nu tranșează în mod neechivoc problema de drept în discuție în prezenta cauză, respectiv dacă pentru emiterea autorizației integrate de mediu revizuite era obligatorie obținerea în prealabil a unui acord de mediu.

Astfel, în primul rând, aceste considerente fac referire la două ipoteze ce impun acest acord de mediu (modificarea radicală a configurației abatorului și mărirea substanțială a capacității de producție) iar în speță nu se regăsește decât una din aceste situații, punându-se în discuție doar existența unei modificări substanțiale a instalației de abatorizare. De asemenea, aceste considerente menționează noțiunea generală de „noi autorizații”, fără a stabili natura lor specifică, astfel încât nu se poate concluziona că raționamentul a vizat și autorizația integrată de mediu revizuită.

Mai mult, prin decizia nr. 234/14.04.2022, instanța nu a stabilit modul de aplicare al dispozițiilor art. 20 al. 3 și 5 din Legea nr. 278/2013, a art. 7 al. 5 din Legea nr. 292/2018 și nici incidența jurisprudenței CJUE invocate de părți în speța de față, ci a analizat documentația ce a stat la baza acordului de mediu nr. 8/24.08.2020, din perspectiva dispozițiilor Ordinului nr. 119/2014, a pct. 8 Anexa 4 din Legea nr. 292/2018 și a art. 64⁵ OUG nr. 195/2005.

Contrar susținerilor recurentului Golăeș Ștefan, în respectivul cadru procesual, Curtea de Apel Bacău nu a constatat caracterul substanțial al modificărilor aduse instalației de abatorizare, o astfel de problemă nefăcând obiectul analizei instanței.

Așadar, chiar dacă situația de fapt existentă la nivelul abatorului ar coincide parțial cu cea de la data anulării acordului de mediu, curtea consideră că prin această hotărâre nu a fost dezlegată nici măcar pe cale incidentală chestiunea litigioasă din cauza pendinte. Prin urmare, nici acest motiv de casare nu este fondat.

În privința motivului de nelegalitate prevăzut de **art. 488 al. 1 pct. 8 C.pr.civ.**, având în vedere principalele argumente reținute de prima instanță în motivarea soluției de respingere a acțiunii introductive, dar și susținerile recurenților și apărările intimaților, curtea reține că problema esențială ce trebuie tranșată în prezentul cadrul procesual este aceea de a stabili dacă anterior actualizării autorizației integrate de mediu (AIM) pentru instalația de abatorizare modificată aparținând societății pârâte, era necesară parcurgerea procedurii de evaluare a impactului asupra mediului (EIM).

În demersul de dezlegare a acestei probleme de drept, curtea consideră necesar a se porni de la definițiile oferite de legislația relevantă în vigoare la momentul emiterii actelor contestate în speță, respectiv: O.U.G. nr. 195/2005, Legea nr. 278/2013 și Legea nr. 292/2018. Astfel, potrivit art. 2 al. 1 pct. 10 din OUG 195/2005 autorizația integrată de mediu *reprezintă actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, cu informarea prealabilă a Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, care acordă dreptul de a exploata în totalitate sau în parte o instalație, în anumite condiții, care să garanteze că instalația corespunde prevederilor privind prevenirea și controlul integrat al poluării; autorizația poate fi emisă pentru una sau mai multe instalații ori părți ale acesteia, situate pe același amplasament și exploatate de același operator, iar conform pct. 31, evaluarea impactului asupra mediului constituie un proces menit să identifice, să descrie și să stabilească, în funcție de fiecare caz și în conformitate cu legislația în vigoare, efectele directe și indirecte, sinergice, cumulative, principale și secundare ale unui proiect asupra sănătății oamenilor și a mediului.*

Conform art. 3 al. 1 lit. g din Legea nr. 278/2013, *autorizația reprezintă actul administrativ emis de autoritățile competente de mediu, care permite unei instalații, unei*

instalații de ardere, unei instalații de incinerare a deșeurilor sau unei instalații de coincinerare a deșeurilor să funcționeze în totalitate sau în parte, în condiții care să garanteze că instalația respectă prevederile prezentei legi, respectiv: g₁) autorizația integrată de mediu pentru activitățile prevăzute în [anexa nr. 1](#).

Potrivit art. 2 al. 1 lit. a din Legea nr. 292/2018, acordul de mediu reprezintă *actul administrativ emis de către autoritatea competentă pentru protecția mediului prin care sunt stabilite condițiile și măsurile pentru protecția mediului, care trebuie respectate în cazul realizării unui proiect, iar evaluarea impactului asupra mediului, un proces care constă în:*

1. *pregătirea raportului privind impactul asupra mediului de către titularul proiectului, astfel cum se prevede la [art. 10](#) și [11](#);*

2. *desfășurarea consultărilor, astfel cum se prevede la [art. 6](#), [15](#) și [16](#) și, după caz, la [art. 17](#);*

3. *examinarea de către autoritatea competentă a informațiilor prezentate în raportul privind impactul asupra mediului și a oricăror informații suplimentare furnizate, după caz, de către titularul proiectului în conformitate cu [art. 12](#), și a oricăror informații relevante obținute în urma consultărilor prevăzute la pct. 2;*

4. *prezentarea unei concluzii motivate de către autoritatea competentă cu privire la impactul semnificativ al proiectului asupra mediului, ținând seama de rezultatele examinării prevăzute la pct. 3 și, după caz, de propria examinare suplimentară.*

De asemenea, conform art. 18 al. 1 din același act normativ, *concluzia motivată prevăzută la [art. 2](#) lit. d) pct. 4 se concretizează în acordul de mediu sau decizia de respingere a solicitării de emitere a acordului de mediu.*

Mai departe, în ceea ce privește actualizarea AIM, se observă că potrivit art. 20 din Legea nr. 278/2013 (forma în vigoare la data emiterii actelor contestate) *operatorul are obligația să informeze autoritatea competentă pentru protecția mediului cu responsabilități în emiterea autorizației integrate de mediu cu privire la orice modificări planificate în ceea ce privește caracteristicile, funcționarea sau extinderea instalației, care pot avea consecințe asupra mediului, precum și în ceea ce privește datele prevăzute la [art. 12](#) alin. (1) lit. f).*

(2) *În situația prevăzută la alin. (1), autoritatea competentă pentru protecția mediului cu responsabilități în emiterea autorizației integrate de mediu actualizează, după caz, autorizația integrată de mediu sau condițiile prevăzute în aceasta.*

În același sens sunt și dispozițiile art. 33 lit. b din Ordinul nr. 818/2013 pentru aprobarea Procedurii de emitere a autorizației integrate de mediu, conform căreia *reexaminarea autorizației integrate de mediu este obligatorie în următoarele situații: (...) b) schimbările substanțiale și extinderi ale instalațiilor, precum și modificarea celor mai bune tehnici disponibile care permit o reducere semnificativă a emisiilor.*

Legiuitorul definește noțiunea de modificare substanțială, art. 3 lit. i din Legea nr. 278/2013 stipulând că aceasta reprezintă *o modificare a caracteristicilor sau a funcționării ori o extindere a unei instalații sau a unei instalații de ardere, a unei instalații de incinerare a deșeurilor sau a unei instalații de coincinerare a deșeurilor, care poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului.*

În plus, art. 20 al. 5 din același act normativ consideră substanțială orice modificare a caracteristicilor sau a funcționării ori o extindere a unei instalații, în situația în care o astfel de modificare sau extindere conduce la atingerea pragurilor de capacitate prevăzute în [anexa nr. 1](#).

Având în vedere că potrivit alineatului 3 al aceleiași norme, *nicio modificare substanțială planificată a unei instalații nu se poate realiza fără obținerea prealabilă a actelor de reglementare corespunzătoare etapelor de dezvoltare a unor astfel de modificări, primul aspect care trebuie lămurit în speță este acela dacă instalația de abatorizare pentru care s-a actualizat AIM în 2023 reprezintă o modificare substanțială a instalației pentru care a fost emisă AIM inițială, din 2018.*

În acest sens, se reține că mai întâi că dispozițiile art. 20 al. 5 din Legea nr. 278/2013, mai sus redate, reglementează modificarea substanțială doar prin raportare la atingerea pragurilor prevăzute expres de Anexa 1 a legii, prezumând astfel că depășirea acestor limite poate avea efecte negative semnificative asupra sănătății umane sau asupra mediului. Având în vedere și că potrivit art. 1 din această anexă, *valorile de prag (...) se referă la capacitatea maximă de producție a instalației*, curtea consideră că această normă trebuie interpretată în sensul că dacă modificarea instalației determină o capacitate maximă mai mare decât cea stipulată expres de legiuitor, această modificare are caracter substanțial. Mai mult, întrucât textul legal nu stipulează nimic în legătură cu capacitatea de producție autorizată anterior, acest aspect nu prezintă nicio relevanță pentru stabilirea caracterului substanțial al modificării.

În speță, curtea observă că potrivit formularului de solicitare ce a stat la baza emiterii AIM contestate, motivul pentru care recurenta-pârâtă Agricola a solicitat actualizarea AIM, este „integrarea în actul de reglementare a modificărilor aduse instalației prin modernizarea și re tehnologizarea echipamentelor tehnologice pentru protecția factorilor de mediu, prin reducerea nivelurilor de emisii și zgomot”, iar capacitatea maximă de producție a instalației ce s-a vrut a fi autorizată este de 160 tone carcase/zi.

Astfel cum rezultă din înscrisurile de la filele 106-127 vol. III dosar fond și după cum a recunoscut și recurenta-pârâtă Agricola prin notele scrise depuse în fața primei instanțe la data de 28.05.2024, modificările instalației de abatorizare au presupus înlocuirea totală a liniei tehnologice și schimbarea parțială a utilajelor, o parte din acestea fiind scoase din funcțiune.

În acest context, curtea reține că modificările aduse instalației de abatorizare pentru care s-a solicitat actualizarea AIM în anul 2023, au avut un caracter substanțial, întrucât capacitatea de producție a instalației modificate depășește pragul de 50 de tone de carcase pe zi, prevăzut de pct. 6.4 lit. a din Anexa 1 a Legii nr. 278/2013.

În mod greșit s-a raportat judecătorul fondului la capacitatea de producție anterior autorizată, considerând suficient faptul că respectiva capacitate de 160 de tone carcase/zi a fost înghețată, o astfel de raportare nefiind cerută de textul legal, după cum s-a reținut mai sus. Altfel spus, această interpretare a primei instanțe adaugă la lege, introducând o cerință diferită, vizând capacitatea autorizată anterior.

La fel, sunt nefondate susținerile recurente-pârâte Agricola în sensul că, de vreme ce capacitatea exprimată în tone pe zi a rămas constantă, modernizarea și re tehnologizarea echipamentelor tehnologice nu reprezintă în sine un element suficient pentru a califica modificarea drept una substanțială, întrucât această modernizare și re tehnologizare reprezintă în mod evident o modificare a instalației de abatorizare inițiale, iar în condițiile în care capacitatea maximă de producție a instalației astfel modificate depășește pragul legal de 50 de tone de carcase pe zi, această modificare dobândește caracter substanțial, prin voința expresă a legiuitorului.

Nici textul original din Directiva 2010/75/UE privind emisiile industriale, ce a fost transpusă pe plan național prin Legea nr. 278/2013, nu poate determina o concluzie contrară, deoarece nici acesta nu face referire la capacitatea autorizată anterior, ci stabilește doar că modificarea în sine (*it self*) trebuie să atingă pragurile de capacitate prevăzute în anexa nr. 1. Or, în speță, modificările aduse instalației, prin modernizare și re tehnologizare, determină o capacitate de producție peste limita mai sus amintită.

Curtea apreciază că Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) în cauza C-43/21, nu este de natură a determina o concluzie contrară celei de mai sus. Prin aceasta s-a stabilit că *articolul 3 punctul 9 din Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) trebuie interpretat în sensul că simpla prelungire a perioadei de depozitare a deșeurilor, fără să se modifice nici dimensiunile maxime aprobate ale instalației, nici capacitatea totală a acesteia, nu constituie o „modificare substanțială”, în sensul acestei dispoziții. Din considerentele acestei decizii (par. 38-42) rezultă că instanța europeană a apreciat că prelungirea perioadei de depozitare a deșeurilor nu îndeplinește prima din cele*

două condiții cumulative impuse de norma menționată, întrucât nu modifică nici funcționarea, nici caracteristicile depozitului de deșeuri, considerând inutilă analiza secunde condiții privind consecințele potențiale ale acesteia.

În primul rând, curtea notează că ipoteza din această decizie nu se regăsește în cauza de față, în care nu a fost contestată existența unei reale modificări a instalației de abatorizare căreia i-au fost schimbate caracteristicile și modul de funcționare, prin înlocuirea unor utilaje și a liniei tehnologice.

Apoi, se observă că în această speță CJUE a dat o interpretare noțiunii generale de „modificare substanțială” din art. 3 pct. 9 al Directivei 2010/75/UE (corespondent art. 3 lit. i din Legea nr. 278/2013) fără a face nicio referire prevederile art. 20 al. 3 din același act normativ (corespondent art. 20 al. 5 din Legea nr. 278/2013) incidente în cauza pendinte. Așadar, instanța europeană nu a lămurit nicicum noțiunea “atingere” a pragurilor de capacitate prevăzute în anexa I, și, cu atât mai mult, nu a statuat în sensul pretins de recurenta-pârâtă, care susține calcularea acestor praguri prin raportare la capacitatea autorizată anterior.

În concluzie, curtea reține că modificarea instalației de abatorizare aparținând recurentei-pârâte Agricola a fost una substanțială, astfel că, față de dispozițiile art. 20 al. 3 din Legea nr. 278/2013, era obligatorie obținerea prealabilă a actelor de reglementare corespunzătoare etapei de dezvoltare acestei modificări.

În același sens, sunt dispozițiile art. 5 al. 3 din același act normativ, potrivit cărora în cazul unei instalații noi sau al unei modificări substanțiale a acesteia, când se aplică prevederile art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 445/2009 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, cu modificările și completările ulterioare, pentru acordarea autorizației integrate de mediu/autorizației de mediu se analizează și se utilizează toate informațiile relevante sau toate concluziile obținute în temeiul art. 7, art. 11 alin. (1), (2) și (4), art. 12 alin. (1), (2) și (4), art. 13 alin. (1), art. 15 - 17 și art. 21 din respectiva hotărâre a Guvernului, precum și informațiile obținute potrivit prevederilor art. 7 alin. (23) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În condițiile în care H.G. nr. 445/2009 a fost abrogată prin Legea nr. 292/2018 privind evaluarea impactului anumitor proiecte publice și private asupra mediului, curtea va avea în vedere articolul corespunzător din acest din urmă act normativ, respectiv art. 9 din forma în vigoare la data emiterii actelor contestate, potrivit căruia proiectele prevăzute în anexa nr. 1 se supun evaluării impactului asupra mediului, conform prevederilor art. 10 - 20 și art. 29, cu respectarea prevederilor art. 3 și art. 5 alin. (2) și (3).

(2) *Pe baza informațiilor furnizate de către titular, autoritatea competentă pentru protecția mediului decide, pe baza unei examinări de la caz la caz, cu respectarea prevederilor art. 5 alin. (2) și (3), dacă proiectele prevăzute în anexa nr. 2 se supun evaluării impactului asupra mediului, potrivit prevederilor art. 10 - 20 și art. 29.*

(3) *În cadrul examinării prevăzute la alin. (2), autoritatea competentă pentru protecția mediului utilizează criteriile din anexa nr. 3.*

(4) *Pentru realizarea examinării prevăzute la alin. (2), titularul proiectului are următoarele obligații:*

a) *furnizează în cadrul memoriului de prezentare informațiile prevăzute în anexa nr. 5.E cu privire la caracteristicile proiectului și la efectele sale semnificative probabile asupra mediului;*

b) *ține seama, după caz, de rezultatele disponibile ale altor evaluări relevante ale efectelor asupra mediului efectuate în temeiul altor prevederi legale naționale, decât cele din prezenta lege;*

c) *prezintă o descriere a tuturor caracteristicilor proiectului și/sau a măsurilor vizate pentru evitarea ori prevenirea eventualelor efecte negative semnificative asupra mediului.*

(5) *Proiectele prevăzute în anexa nr. 1 fac obiectul etapei de încadrare numai din punctul de vedere al aspectelor privind evaluarea adecvată și al impactului asupra corpurilor de apă.*

(6) Autoritatea competentă pentru protecția mediului ia decizia etapei de încadrare pe baza informațiilor furnizate de titularul proiectului în cadrul memoriului de prezentare și luând în considerare rezultatele verificărilor preliminare sau ale evaluărilor efectelor asupra mediului efectuate în temeiul altor prevederi legale naționale decât cele din prezenta lege.

(7) Autoritatea competentă pentru protecția mediului ia decizia potrivit prevederilor alin. (2) cât mai rapid posibil și în termen de cel mult 90 de zile de la data la care titularul proiectului a transmis toate informațiile necesare potrivit alin. (4).

(8) În situații excepționale, ca de exemplu cele legate de natura, complexitatea, amplasarea și dimensiunea proiectului, autoritatea competentă pentru protecția mediului poate prelungi termenul respectiv în vederea luării deciziei; în acest caz, autoritatea competentă pentru protecția mediului informează în scris titularul proiectului cu privire la motivele care justifică prelungirea și la data la care preconizează că va lua decizia.

(9) Deciziile luate de autoritatea competentă pentru protecția mediului potrivit prevederilor alin. (2) se pun la dispoziția publicului și:

a) în cazul în care s-a hotărât că este necesară o evaluare a impactului asupra mediului, se enumeră motivele principale pentru care s-a solicitat o astfel de evaluare, făcând trimitere la criteriile relevante enumerate în [anexa nr. 3](#);

b) în cazul în care s-a decis că o evaluare a impactului asupra mediului nu este necesară, se enumeră motivele principale pentru care nu s-a solicitat o astfel de evaluare, făcând trimitere la criteriile relevante enumerate în [anexa nr. 3](#), și se descriu toate caracteristicile proiectului și/sau condițiile de realizare a proiectului pentru evitarea ori prevenirea eventualelor efecte negative semnificative asupra mediului.

Față de dispozițiile legale anterior enumerate, având în vedere și definiția proiectului oferită de art. 2 lit. e din acest act normativ (*executarea lucrărilor de construcții sau a altor **instalații** ori lucrări, precum și alte intervenții asupra cadrului natural și peisajului, inclusiv cele care implică exploatarea resurselor minerale*) dar și prevederile pct. 13 lit. a rap. la pct. 7 lit. f din Anexa 2 a Legii nr. 292/2018, cuprinzând lista proiectelor pentru care trebuie stabilită necesitatea efectuării evaluării impactului asupra mediului (*orice modificări (...)ale proiectelor prevăzute în (...) prezenta anexă, deja autorizate, executate sau în curs de a fi executate, care pot avea efecte semnificative negative asupra mediului*) curtea concluzionează că pentru actualizarea AIM cu modificarea instalației de abatorizare, era necesară parcurgerea etapei de încadrare în procedura de evaluare a impactului asupra mediului, în urma căreia autoritatea competentă pentru protecția mediului să decidă, conform art. 11 din Anexa 5 a Legii nr. 292/2018, fie efectuarea evaluării impactului asupra mediului (finalizată cu emiterea acordului de mediu sau decizia de respingere a solicitării de emitere a acordului de mediu) fie continuarea procedurii privind emiterea aprobării de dezvoltare a proiectului în cazul în care nu era necesară efectuarea evaluării impactului asupra mediului.

Aceeași concluzie rezultă și din prevederile art. 7 al. 5 din același act normativ, potrivit căroră, *pentru proiectele care fac obiectul Legii nr. 278/2013 privind emisiile industriale, cu modificările și completările ulterioare, evaluarea impactului asupra mediului se realizează cu respectarea dispozițiilor respectivului act normativ și împreună cu documentația specifică ce vizează prevenirea și controlul integrat al poluării stau la baza obținerii autorizației integrate de mediu.*

Apărările recurente-pârâte Agricola în sensul că modernizarea instalației de abatorizare nu produce decât efecte pozitive asupra mediului nu pot fi valorificate în prezentul cadru procesual, aceste aspecte putând face doar obiectul verificărilor în cadrul etapei de încadrare în procedura de evaluare a impactului asupra mediului, autoritatea competentă pentru protecția mediului urmând să stabilească efectele semnificative directe și indirecte ale acestei instalații asupra factorilor enumerați art. 7 al. 2 din Legea nr. 292/2018 și să decidă dacă este necesară sau nu procedura de evaluare a impactului asupra mediului. Prin urmare, sunt lipsite de relevanță pentru soluționarea cauzei pendinte, înscrisurile noi depuse în recurs prin care recurenta-pârâtă dorește să demonstreze lipsa oricăror efecte negative asupra mediului ca urmare a modernizării instalației.

Necesitatea parcurgerii procedurii de evaluare a impactului asupra mediului, a cărei primă etapă este cea de încadrare a proiectului în procedura de evaluare a impactului asupra mediului, conform art. 8 al. 1 lit. a din Legea nr. 292/2018 rezultă și din cuprinsul Deciziei de încadrare nr. 107/28.04.2020. Chiar dacă acest act viza un proiect anterior al recurente-pârâte Agricola pentru același punct de lucru și care presupunea atât extinderea unității cât și achiziția unei noi linii de abatorizare păsări, curtea observă că în cuprinsul său, autoritatea de mediu a verificat inclusiv impactul potențial pe care îl poate avea modernizarea instalației de abatorizare, nu doar impactul rezultat din extinderea capacității activității de abatorizare, ceea ce presupune că o astfel de analiză se impunea și în cazul de față, unde este în discuție doar modernizarea acestei instalații.

În altă ordine de idei, contrar celor reținute de prima instanță, curtea consideră că obligația parcurgerii procedurii de evaluare a impactului asupra mediului anterior actualizării AIM, rezultă din dispozițiile Directivei 2010/75/UE, astfel cum au fost interpretate de CJUE în cauza C-626/22 și care se aplică cu prioritate, conform art. 148 al. 2 cor. cu art. 20 al. 2 din Constituție.

Astfel, prin această hotărâre CJUE a stabilit următoarele: Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării), citită în lumina articolului 191 TFUE, precum și a articolelor 35 și 37 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretată în sensul că **statele membre sunt obligate să prevadă că evaluarea prealabilă a efectelor activității instalației în cauză atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane trebuie să facă parte integrantă din procedurile de acordare și de reexaminare a unei autorizații de exploatare a unei astfel de instalații în temeiul acestei directive.**

În considerentele acestei decizii, instanța europeană a reținut că: „ 87. Trebuie constatat că toate dispozițiile care privesc procedurile de eliberare sau de reexaminare a unei autorizații, menționate la punctele 80, 82, 84 și 85 din prezenta hotărâre, fac trimitere la noțiunea de „poluare”.

88. Or, această noțiune este definită la articolul 3 punctul 2 din Directiva 2010/75 ca vizând printre altele introducerea în aer, în apă sau în sol a unor substanțe care pot avea efecte nocive atât asupra sănătății umane, cât și asupra calității mediului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2023, Sdruzhenie Za Zemyata – dostap do pravosadie și alții, C-375/21, EU:C:2023:173, punctul 48).

89. Rezultă că, în scopul aplicării Directivei 2010/75, noțiunea menționată include atingerile aduse sau care pot fi aduse atât mediului, cât și sănătății umane.

90. O astfel de definiție largă confirmă legătura strânsă, evidențiată la punctele 67-72 din prezenta hotărâre, care există, în special în contextul acestei directive, între protecția calității mediului și cea a sănătății umane. (...)

94. Din considerațiile care precedă reiese, contrar celor susținute de guvernul italian, că operatorul unei instalații care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2010/75 trebuie să furnizeze printre altele, în cererea de autorizare, informațiile adecvate cu privire la emisiile provenite de la instalația sa și mai trebuie, pe toată perioada de exploatare a acestei instalații, să asigure respectarea obligațiilor sale fundamentale în temeiul acestei directive, precum și a măsurilor prevăzute în această privință, prin intermediul unei evaluări continue a efectelor activităților instalației menționate atât asupra mediului, cât și asupra sănătății umane.

95. De asemenea, statelor membre și autorităților lor competente le revine sarcina de a prevedea ca o asemenea evaluare să facă parte integrantă din procedurile de eliberare și de reexaminare a unei autorizații (...)

104. Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 67-95 din prezenta hotărâre rezultă că evaluarea efectelor activității unei instalații asupra sănătății umane, precum cea prevăzută la articolul 1 bis alineatul 1 din Decretul-lege nr. 207/2012, trebuie să facă parte integrantă din procedurile de eliberare și de reexaminare a autorizației de exploatare a acestei instalații și să constituie o condiție prealabilă eliberării sau reexaminării acestei autorizații. În special, această evaluare trebuie să fie luată în considerare, în mod efectiv și în timp util, de autoritatea

competentă să elibereze sau să revizuiască autorizația menționată. Aceasta nu poate depinde de posibilitatea unei solicitări pe care autoritățile sanitare nu ar putea să o exercite decât în situațiile problematice cele mai grave. În cazul în care o asemenea evaluare evidențiază, așa cum arată instanța de trimitere, rezultate care demonstrează caracterul inacceptabil al pericolului pentru sănătatea unei populații numeroase expuse unor emisii poluante, autorizația în cauză trebuie să facă obiectul unei reexaminări în termen scurt.”

Curtea notează că tribunalul nici măcar nu a analizat această primă concluzie a CJUE din această hotărâre, făcând trimitere doar la aspecte ce nu au legătură cu problematica din prezenta cauză, precum necesitatea suspendării funcționării activității instalației în cazul în care au fost evidențiate pericole grave și semnificative pentru integritatea mediului și a sănătății umane.

De asemenea, prima instanță a reținut că obiectul și contextul acestei cauze sunt diferite de cele din prezenta pricină, omițând însă a observa că atât activitatea producție a oțelului cât și cea de exploatare a abatoarelor sunt deopotrivă prevăzute în Anexa 1 a Directivei 2010/75 ca activități industriale cu potențial poluant pentru care este necesară emiterea unei autorizații integrate de mediu. În plus, judecătorul fondului nu a observat că instalația de abatorizare din speță este situată în municipiul Bacău, în apropierea zonei locuibile, similar combinatului siderurgic din cauza Ilva.

Nu în ultimul rând, curtea observă că raționamentul CJUE a avut la bază dispozițiile general obligatorii ale Directivei nr. 2010/75 și ale Tratatului UE, fiind vizați toți operatorii de instalații potențial poluante, indiferent de natura activității desfășurate în concret.

Or, aplicând cele statuate de CJUE în cauza pendinte, rezultă clar obligativitatea autorităților competente de a evalua efectele pe care le are funcționarea instalației de abatorizare modificate asupra mediului și sănătății umane, anterior actualizării AIM.

Contrar apărărilor recurente-pârâte Agricola, curtea reține că această evaluare prealabilă a efectelor activității instalației modificate asupra mediului și sănătății umane coincide cu procedura EIM, reglementată de Legea nr. 292/2018, întrucât conform art. 7 al. 2 din acest ultim act normativ, aceasta identifică, descrie și evaluează, în mod corespunzător, pentru fiecare caz în parte, în conformitate cu prevederile prezentei legi, efectele semnificative directe și indirecte ale unui proiect asupra următorilor factori: a) populația și sănătatea umană; b) biodiversitatea, acordând o atenție specială speciilor și habitatelor protejate în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare; c) terenurile, solul, apa, aerul și clima; d) bunurile materiale, patrimoniul cultural și peisajul; e) interacțiunea dintre factorii prevăzuți la lit. a) - d). De altfel, tocmai aceasta este rațiunea pentru care legiutorul a instituit dispozițiile art. 5 al. 3 din Legea 278/2013, dar și pe cele ale art. 7 al. 5 din Legea nr. 292/2018, coroborând astfel cele două acte normative.

Diferența invocată de recurenta-pârâtă între EIM și evaluarea prealabilă a efectelor activității unei instalații asupra mediului și asupra sănătății umane nu se susține, întrucât EIM nu este necesară doar în faza de dezvoltare a unui proiect, ci și în cazul executării unei instalații (art. 2 lit. e din Legea nr. 292/2018), iar modificarea substanțială a unei instalații existente se circumscrie acestei noțiuni. Prin urmare, cu atât mai mult, înainte de punerea în funcțiune a acestei instalații modificate, este necesară stabilirea efectelor pe care aceasta le poate avea asupra mediului.

În concluzie, față de toate aceste considerente, curtea apreciază ca fiind întemeiat motivul de recurs prevăzut de art. 488 al. 1 pct. 8 C.pr.civ., instanța de fond făcând o greșită aplicare în speță a normelor de drept material mai sus menționate. Pe cale de consecință, se impune admiterea recursului și casarea în parte a sentinței recurate, în limita soluțiilor criticate.

În ceea ce privește **recursul incident** formulat de pârâta Agricola, se observă că o parte din critici vizează încheierea din 31.01.2025 (fiind invocate dispozițiile art. 488 al. 5 și 6

C.pr.civ.) iar celelalte critici vizează o parte a considerentelor sentinței nr. 213/14.04.2025 (fiind invocate dispozițiile art. 488 al. 6 și 8 C.pr.civ.).

Trecând la analiza acestora, curtea consideră, contrar susținerilor recurente, că nu poate fi reținută o încălcare a dispozițiilor art. 13 C.pr.civ., ce reglementează dreptul de apărare, întrucât pârâta a avut posibilitatea de a propune probe și să-și facă apărări, iar instanța de fond a respectat prevederile procedurale aplicabile, respectarea acestui principiu neimpunând judecătorului obligația de a încuviința automat toate probele propuse de părți.

Apoi, deși invocă o nerespectare a dispozițiilor art. 22 C.pr.civ., recurenta nu indică expres prin ce s-a manifestat pretinsa lipsă de rol activ a judecătorului fondului, mai ales că acest text obligă instanța să administreze probele pe care le consideră necesare, nicidecum să încuviințeze toate probele solicitate în cauză. Mai mult, art. 258 rap. la art. 255 C.pr.civ. impun încuviințarea doar a probelor admisibile și care duc la soluționarea procesului, iar această ultimă condiție reprezintă atribuția exclusivă a judecătorului fondului.

Nici despre o încălcare a prevederilor art. 330 al. 1 C.pr.civ. nu poate fi vorba, ceea ce susține în realitate recurenta fiind utilitatea probei cu expertiză în soluționarea cauzei. Or, acest aspect nu vizează legalitatea încheierii recurate, ci temeinicia acesteia (însăși recurenta susținând că proba era necesară pentru stabilirea situației de fapt) astfel încât nu poate face obiectul analizei instanței de recurs.

De altfel, chiar trecând peste acest impediment, curtea subliniază considerentele de mai sus, prin care a reținut că evaluarea efectelor pe care instalația de abatorizare modificată le are asupra mediului poate face doar obiectul analizei autorității de mediu în cadrul procedurii EIM, neputându-se realiza în prezenta cauză.

În concluzie, constatând așadar că nu au existat încălcări ale normelor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității și că în prezentul cadru procedural nu poate fi cercetată decât legalitatea încheierii recurate, curtea apreciază ca fiind nefondat motivul de recurs prevăzut de art. 488 al. 1 pct. 5 C.pr.civ.

Referitor la motivul de casare reglementat de art. 488 al. 1 pct. 6 C.pr.civ., curtea constată că în argumentarea soluției de respingere a probei cu expertiză, prima instanță a făcut trimitere la obiectul cererii, motivele și apărările și excepțiile invocate de părți și la probele deja administrate, reținând că această probă nu este utilă pentru soluționarea cauzei.

Deși succintă, această motivare este suficientă, în opinia curții, pentru a justifica soluția pronunțată, având în vedere naturii încheierii recurate, dar și faptul că o motivare mai detaliată ar fi creat riscul unei antepronunțări asupra unor aspecte legate de fondul cauzei. Așadar, nu se poate reține o încălcare a prevederilor art. 233 al. 1 lit. j C.pr.civ., nici acest motiv de recurs nefiind fondat.

În ceea ce privește criticile aduse considerentelor sentinței nr. 213/14.04.2025, curtea consideră că recurenta nu mai justifică un interes în susținerea acestora de vreme ce sentința a fost casată, ca urmare a admiterii recursurilor principale. Astfel, ca urmare a acestei soluții, considerentele hotărârii (inclusiv cele pretins supraabundente) nu mai pot intra în autoritatea de lucru judecat, nemaiputându-i pricinui așadar nicio vătămare.

În concluzie, curtea consideră recursul incident ca fiind nefondat.

Pentru toate aceste motive, în baza art. 498 rap. l art. 488 al. 1 pct. 8 C.pr.civ., va admite recursurile principale, va casa în parte sentința recurată și reținând cauza spre rejudecare, va admite în parte acțiunea și va anula Decizia nr. 2/3.03.2023 și autorizația integrată de mediu nr. 01/27.02.2018, actualizată în data de 21.04.2023, considerând că emiterea acestor acte nu se putea realiza în lipsa unei proceduri de evaluare a impactului asupra mediului pentru instalația de abatorizare modificată.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, în baza art. 453 C.pr.civ., va obliga pârâții să plătească reclamantului Golăeș Eugen Ștefan suma de 3277,74 lei, cheltuieli de judecată fond și recurs, conform dovezilor de la filele 11-20 vol. X dosar fond, filele 100 vol. I și 132 vol. IV recurs.

În baza art. 496 C.pr.civ., va respinge recursul incident ca nefondat.

Curtea va menține soluția dată de prima instanță cererii de sesizare a Curții Constituționale, aceasta nefăcând obiectul criticilor din recursurile declarate în cauză.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Admite recursurile principale declarate de recurenții-reclamanți Tarcău Lucian, cu sediul în Bacău, str. Arinilor, nr. 10, județul Bacău și Țâmboi Matei Cosmin, cu sediul în Bacău, str. Arinilor, nr. 11, județul Bacău și de recurentul-reclamant Golăeș Eugen Ștefan, cu domiciliul procesual ales la Cab. Avocat Stoia Iulian Alexander, cu sediul profesional, Cluj Napoca, Bd. 21 Decembrie 1989, nr. 38, ap. 2A, județul Cluj, împotriva sentinței civile cu nr. 213/14.04.2025 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul cu nr. 2668/110/2023, în contradictoriu cu intimata-Agenția Pentru Protecția Mediului Bacău.

Casează în parte sentința recurată și în rejudecare:

Admite în parte acțiunea.

Anulează Decizia nr. 2/3.03.2023 și Autorizația integrată de mediu nr. 01/27.02.2018, actualizată în data de 21.04.2023.

Obligă pârâții să plătească reclamantului Golăeș Eugen Ștefan suma de 3277,74 lei, cheltuieli de judecată fond și recurs.

Respinge ca nefondat recursul incident declarat de recurenta-pârâtă SC Agricola International SA, cu sediul în Bacău, Calea Moldovei, nr. 94, județul Bacău, împotriva sentinței civile cu nr. 213/14.04.2025 pronunțată de Tribunalul Bacău în dosarul cu nr. 2668/110/2023, în contradictoriu cu intimata-Agenția Pentru Protecția Mediului Bacău, cu sediul în Bacău, str. Oituz, nr. 23, județul Bacău.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței recurate.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, azi 19.05.2026.

Președinte,
Iulia Monica Enache

Judecător,
Iuliana Iordan

Judecător,
Cristina Mădălina Radu

Pentru grefier Amalia
Movilă, aflat în CO.,
semnează grefier șef de secție
Carmen Mititelu